

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NOVEL BY

The background of the cover is a deep blue, moody photograph. In the foreground, a woman with long dark hair, wearing a vibrant red dress, is floating face-up in the water. Her arms are outstretched, and her head is tilted back. In the distance, on the right side, a large, dark pirate ship with multiple masts and sails is visible on the horizon. The overall atmosphere is mysterious and dramatic.

A
PIRATE
IN
TIME

MEGAN HAPPEL



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

1. [1](#)
2. [2](#)
3. [3](#)
4. [4](#)
5. [5](#)
6. [6](#)
7. [7](#)
8. [8](#)
9. [9](#)
10. [10](#)
11. [11](#)
12. [12](#)
13. [13](#)
14. [14](#)
15. [15](#)
16. [16](#)
17. [17](#)
18. [18](#)
19. [19](#)
20. [20](#)
21. [21](#)
22. [22](#)
23. [23](#)
24. [24](#)
25. [25](#)
26. [26](#)
27. [27](#)
28. [28](#)
29. [29](#)
30. [30](#)
31. [31](#)
32. [32](#)
33. [33](#)
34. [34](#)
35. [35](#)
36. [36](#)

37. [37](#)
38. [38](#)
39. [39](#)
40. [40](#)
41. [41](#)
42. [42](#)
43. [43](#)
44. [Sonsöz](#)
45. [Yazar Hakkında](#)
46. [BONUS Bölüm L/R](#)
47. [BONUS Bölüm J/E](#)
48. [Zaman İçinde Bir Korsan Hakkında Eğlenceli Bilgiler](#)
49. [Karakter Sanatı](#)
50. [#TeamSeas](#)

1

Kuzeyden gelen serin ama yumuşak bir esinti yüzümü okşuyor ve duyularımı uyandırıyor. Onunla birlikte okyanus tuzunun hafif tadı da geldi. Rüzgâr boynumdan ve omuzlarımdan geriye doğru iterken, narin kahverengi saçlarımdan uzun bukleleri arkamda sallanıyordu.

Güneş batmaya başlamıştı, gökyüzünü turuncuya çeviriyor ve suyun üzerine altın rengi bir ışık saçıyor. Uzak ufukta kara bulutlar birikiyordu ama onları pek düşünmedim. Onlar gelene kadar biz limana yanaşmış olacaktık.

Teknenin kenarlarına hafifçe vuran dalgaların sesi beni rahatlattı ve babamın beni buraya getirdiği zamanları hatırlattı.

Bu anıya gülümsemekten kendimi alamadım. Babam yıllardır denize açılmamıştı, Paul Amca'yı kaybettiğimizden beri de açılmamıştı, bu yüzden okyanusa açılmak için tek şansım arkadaşlarımdan saçma sapan partiler vermeye karar verdiği zamanlardı.

Diğer yolcularla yüzleşmek için parmaklıklara doğru döndüm. Sarhoş olduklarını inkâr etmek mümkün değildi. Her zaman öyleydiler.

"Özgürüz!" Emily sevinçle çığlık attı. Üzerinde daracık, floresan pembesi bir mayodan başka bir şey yoktu ve şu anda Jacob Cox'un çıplak pazusuna asılıydı. İkisi de inanılmaz derecede bronzlaşmışlardı ki bu benim asla başaramayacağım bir başarıydı. Güneşte ne kadar zaman geçirdiğim hiç önemli değildi. Ya hafifçe yanardım ya da orta derecede soluk bir tenim olurdu.

"Buna inanabiliyor musun, Elizabeth?" Jacob bana mutlulukla mırıldandı, "Gerçekten mezun olduk!"

"Öyle yaptık," diye gülümsedim karşımda oturan sarhoş aptala.

Genişçe sırttı ve kırmızı solo bardağını havaya kaldırdı, neredeyse içindeki kehribar rengi sıvıyı kaybediyordu. Ben de onun hareketini taklit ettim ama onun aksine içeceği dudaklarıma götürmedim.

Ben içmedim. İçmeyi reddettim. Ama ne yazık ki arkadaşlarım bunu kabul etmekte zorlandılar. Alkol tekliflerini kaç kez reddetsem de, her seferinde elime bir bardak tutuşturuyorlardı. İçmesem bile sadece kabul etmenin ve yanımda taşımanın daha fazla teklifi önleyeceğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

İçimi çekerek kehribar rengi sıvıyı fincanımın içinde döndürdükten sonra teknenin diğer tarafına baktım. Kaptan ve partinin ev sahibi Danny'nin dümende neredeyse uyuyakalmış olduğunu görmek beni biraz eğlendirdi. Demirli olmamıza rağmen, dümende gerekmediğini anlayamayacak kadar sarhoştı ve bunun yerine, göz kapakları sarhoş yorgunluğuyla sarkarak bizi gerçek bir yöne doğru yönlendirmeye devam etti.

Omuz silkerek yelkenlerin altından geçtim ve kendimi onun önünde bulana kadar kolların üzerinden atladım. Elimi yüzünün önünde salladım ama tepki vermedi.

"Danny," diye cıvıladım parmaklarımı yüzünün önünde şaklatırken. Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kısarak bana bakarken inledi.

"Ne?" diye sordu, başını kaldırıp omurgasını dikleştirerek. Ben

konusurken yüzünün yan tarafını ovuşturdu, "Sarhoşsun."

"Hayır, sen sarhoşsun," diye zayıfça karşılık verdi, sandalyesinde biraz daha yığıldı. Kendinden geçmiş bir sırıtişla "Hey! Elizabeth burada!" diye patlamadan önce birkaç dakika boyunca bana göz kırptı.

Bıkkın bir iç çekişle gözlerimi devirip yavaşça ufka doğru yol almalarına izin verdim. Yavaş yavaş bize yaklaşırken bir şimşek çakması kararmakta olan fırtınayı aydınlattı.

Danny heyecanla korkuluklara doğru koşmadan önce bakışlarımı gecikmeli olarak takip etti. Yanlışlıkla aşağıdaki dalgalı suya düşmemesini sağlayarak arkasından gittim.

Yanına geldiğimde sesi tehditkâr bir ton aldı. Kara bulutlara bakarken kaşlarını çattı, "Bir fırtına yaklaşıyor." O

koşarak direksiyona döndü ve ben yine onu takip ettim.

Jacob ve Alec'e dönerek coşkuyla bağırdı: "Demir alın çocuklar! Yakalamamız gereken dalgalar var!"

Adamlar isteksizce emirlere uymak için hareket ettiler. Demir atıldıktan sonra Danny dümeni çevirdi ve bizi fırtınanın sert yönüne doğru yönlendirdi. Yelkenler yakalandığında, tekne ileri doğru savruldu. Danny muzaffer bir çığlık attı ve ben de destek için en yakın nesneye tutundum.

Rüzgâr şimdi daha hızlı esiyor, kulaklarımın yanından geçerken büyük bir vınlama yaratıyordu. Tuzlu okyanus suyu teknenin kenarlarına sıçırıyor, ince bir sisle benekleniyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Danny'ye rüzgârdan beni duyabilmesi için sesimi yükselterek sordum.

"Eğleniyorum," diye mırıldanarak yüzünü gereksiz yere benimkine yaklaştırdı. Nefesindeki kokuşmuş içki kokusu duyularımı istila edince geri çekildim. "Bir ara sen de denemelisin."

Yolcularının geri kalanına döndüğünde kaşlarını kararsızca kaldırdım. "Pekâlâ ," diyerek içkisini kaldırdı ve biraz sallanarak onlara hitap etti, "Siz çılgınlarla geçireceğimiz dört yıla! Mezuniyetimizi kutlamak için sizi hayatınızın yolculuğuna çıkaracağım. O yüzden içkilerinizi sıkı tutun ve denize düşmeyin!"

Cevapları bir dizi yuhalama ve içkilerin kaldırılması oldu. Ben dikkatli gözlerle ufka bakıyordum. Şimşekler sıklaşmaya başlamıştı ve yaklaştıkça gök gürültüsünün patlamasını duyabiliyordum.

"Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir," diye onu ikna etmeye çalıştım.

"Shhhhhhhhhh," diye karşılık verdi, eğildi ve dudaklarıma susturucu bir parmak koymaya çalıştı, "Nasıl rahatlayacağını öğrenmelisin. Bu bir parti Liz. Biraz eğlen."

Yorgun bir şekilde, giderek büyüyen kara fırtına bulutlarına döndüm. En iyi denizciler bile fırtınada yol almaya çalışırken sorun yaşırdı. Danny'nin iyi bir denizci olduğunu tecrübelerimden biliyordum ama istesem düz bir çizgide bile yürüyemezdi.

Eskiden tekne kullanabiliyordum ama bu daha gençken ve babamın rehberliğindeydi. İyi havalarda yelken açabiliyordum ama işler kötüye giderse, fırtınada yelken açamayacağımı biliyordum.

2

Fırtınaya yaklaştıkça yolculuk da sertleşiyor gibiydi. Rüzgâr değiştikçe ya da daha büyük dalgalar sancak tarafına çarptıkça tekne beklenmedik yalpalamalarla öne doğru çekiliyordu. O zamandan beri Danny'den uzaklaşmışım, fırtınalı denizin sulu karmaşasına bakarken küpeşteye sıkıca tutunmuştum. Fırtınalar öngörülemezdi. Fırtınalar tehlikeliydi. Eğer bunu durdurmak için bir şeyler yapmazsam, kesinlikle kötü bir şey olacaktı.

"Danny," diye seslendim, onu tekrar ikna etmeye çalışarak, "Lütfen kıyıya geri dönebilir miyiz?"

Beni duyabildiğini biliyordum ama rüzgâra uyum sağlamak için direksiyonu hafifçe çevirirken duymamış gibi yaptı.

Devam etmeden önce sinirli bir of çektim, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Hastalanmadan önce beni kıyıya götürebilir misin?"

Göz ucuyla bana baktı, belli ki blöfüne inanmamıştı.

"Danny!" Yalvardım.

"Elizabeth!" diye alay etti benimle.

Gözlerimi neredeyse üzerimize çökmek üzere olan kara bulutlara çevirdim. İri yağmur damlaları yanaklarımın derisine sıçramaya başlamıştı. Kafamı kaldırdığımda çok geç olduğunu gördüm.

Tekrar dışarı baktığımda, önümden yirmi metre ötede denize doğru inen kalın yağmur tabakalarının arasından görmenin neredeyse imkânsız olduğunu fark ettim.

Gök gürültüsü beni iliklerime kadar sarsarken ani ışık parlamaları gözümü kırptırmama neden oldu.

Danny'nin yakın zamanda geri dönmeyeceğini anlayınca, diğer yolcuların oturduğu yere doğru koştum. Açık bir koltuğu kaldırarak birkaç can yeleği çıkardım ve arkadaşlarıma giydirdim. Bu koşullarda düşecek olurlarsa, hiçbiri başını suyun üstünde tutacak kadar koordineli olamazdı.

Danny bizi büyük bir dalganın üzerine çıkarıp suyun bizi geniş bir çukura çekmesine izin verdiğinde neredeyse düşüyordum.

Ani yükseklik değişimiyle midem bulandı ve kendimi sabitlemek için hemen bir şeye tutundum.

Danny dümeni çevirerek bizi başka bir dalgayı yakalamak için geri getirdi ve hala zamanım varken ceketleri çıkarıp dağıtmaya devam ettim.

Birkaç kişi zayıf bir şekilde reddetti ama ben yine de onları zorladım.

Gökyüzüne doğru baktım ve basit bir soru sordum; neden bu lanet olası yelkenlide ayık olan tek kişi bendim?

"Danny, lütfen!" Kaptana bağırdım, "Durdur şunu." "Ne?"

Korktun mu?"

"Evet!" Ona çılgınca bağırdım, "Ve eğer ayık olmaya yakın bile olsaydın, sen de sağduyulu olurdun!"

Sadece daha da sıırttı ve bizi başka bir dalgaya doğru götürdü. Karnım ayak parmaklarımdan daha aşağıya inerken korkuluklara sıkıca tutundum.

Yağmur artık daha şiddetli yağıyor, bir şeyler görebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyordu. Başımı güçsüzce gökyüzüne çevirerek, bunu atlatabilmek için dua ettim.

Yan taraftan sert bir rüzgâr esti ve yelkenleri beklenmedik bir şekilde yakaladı. Yelkenli ağır bir şekilde yana yattı, dalgaları ilerlerken neredeyse suya degecekti.

Güverteden aşağı kayarken umutsuzca direği tuttum. Danny de kaydı ve yere düşerken tekerlek döndü, hala onu tutuyordu.

Sola doğru döndük ve tekerlek kendi kendine dönerken dönmeye devam ettik. Yelken açıldığında altına eğildim.

Danny ayağa kalktı ve tekerleğin kontrolden çıktığını görür görmez onu durdurmak için öne doğru sıçradı. Ani değişiklik beni ileri fırlattı, bir çıkıntıya takıldım ve güvertenin başka bir bölümüne sertçe indim. Tekrar kaymaya başladım ve korkuluklara uzandım.

Sırılsıklam olmuşum ve saçlarım düğüm düğüm yüzüme yapışmıştı. Artık bana hiçbir faydası olmadığı için eşofmanımın fermuarını açtım ve korkuluklara bağladım.

"Çıkar bizi buradan, Danny!" Onu direksiyonla boğuşurken gördüğümde bağırdım.

Tekne gerginliğin etkisiyle inleyerek tekrar yalpaladı ve ayaklarım altımdan kaydı. Ağır bir gümbürtüyle yere düştüm ama mucizevi bir şekilde küpeşteye başardım.

Yolculardan bazılarının güvertenin altına indiğini görünce rahatladım. Denize düşme konusunda endişelenmem gereken insan sayısı azalmıştı.

Güvertede hızlı bir tarama yaptım ve kendime ait bir can yeleği aradım. Ne kadar sevsem de, AC/DC tişörtüm denize atılırsam yüzeye ulaşmama yardımcı olmayacaktı.

Bir şimşek çakması daha gökyüzünü aydınlattı ve işte o zaman güvertede bir tane gördüm.

Derin bir nefes aldım ve yapmak üzere olduğum şey hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım. Üç kadar sayarak korkulukları bıraktım ve ilerledim. Ayakkabılarımın altından su sıçradı ve tekrar tökezlediğimizde neredeyse cekete ulaşmıştım.

Diğer taraftaki parmaklıklara doğru fırlatıldım. Ceketi almak için eğilmeden önce ağrıyan tarafımı tutarken acı dolu bir nefes verdim.

Tekrar ayağım kaydığında bir omzumun üzerinden geçirmiştim. Kuyruk sokumumda bir acı hissettim ama yine de ayağa kalktım.

Danny'ye yardım etmek için ilerlemeye çalıştım ama ayağım takıldı ve dizlerimin üzerine düştüm. Geriye doğru kaymaya başladım ve aşağıya baktığımda ayak bileğime dolanmış beyaz bir ip gördüm.

Beni neyin sürüklediğini anlamaya çalışarak güvertede daha aşağılara baktım. Anladığımda gözlerim büyüdü.

apa.

Kendimi kurtarmaya çalışırken garip bir açıyla eğildim ama boşunaydı. apa okyanusun dibine battıkça halat daha da geriliyordu.

Çok geçmeden yan tarafa doğru sürüklendim. Buz gibi suya gömüldüğümde karşı konulmaz nefes alma dürtüsüyle savaştım. Nefesimi tutup tekrar eğildiğimde korku ve panik beni tüketti. İpi ekiştirdim ama de kendimi kurtaramadım.

Daha derine çekilirken bileğimin üzerindeki ipin gevşek ucu koluma sürtündü.

Ciğerlerim oksijensizlikten yanmaya başlamıştı ve kendimi kurtarmak için son bir kez çılgınca çaba sarf ettim.

İp koptu ve çalkalanan yüzeye ulaşmak için umutsuz bir çabayla suyu tırmaladım.

Ama ok . Bilinsizliğin siyah dallarının görüş alanımın kenarlarına doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Bu şekilde öleceğimi hiç düşünmemiştim. Daha yeni yaşamaya başlamıştım. Bu partiye hiç gitmemeliydim. Evde kalıp mezuniyetimi ailemle birlikte onların istediği gibi kutlamalıyđım.

Ama şimdi ailemi bir daha asla göremeyeceğim. Bir daha kimseyi göremeyeceğim. Muhtemelen cesedimi bile bulamayacaklar. Tıpkı Paul Amca gibi.

denizde kaybolacaktı.

Gözyaşlarımın okyanusa tuz kattığından eminim ama suyun altında ağladığımı anlamamanın hiçbir yolu yoktu.

Bir şimşek çizgisi dünyaya dair son bilinçli görüşümü aydınlattı ve söndüğünde tüm dünyam karardı.

-----+-----+-----

A/N

Bu harika afiş için

@All_AboutAssymetry'ye teşekkür

ederiz!

3

"Lass?" ses uzaktı, kulaklarımda boğuklaştı. Daha fazlasını duymak için kendimi zorladım ama tek anlayabildiğim kafatasımın içinde yankılanan sesin belli belirsiz yankısı oldu.

Boğazımda bir şey hissettim. Parmaklar gibiydi ama neden orada olduklarını söyleyemezdim. Sonra göğsümde ani bir baskı oldu.

İçimde bir şey kıpırdadı. Su dolu ciğerlerime bir hava boşluğu doldu. Midemi bulandırdı ama hareket edemedim. Bir başka ani basınç da aynı sonucu yarattı.

Üçüncü basınç deniz suyunun yavaşça boğazımdan yukarı çıkmasına neden oldu. Nefes borumun hassas derisinde korkunç bir kaşıntı yarattı ve bundan kurtulmayı her şeyden çok istedim.

Dördüncüsü bedenimi harekete geçirdi. Sanki aniden dirilmiş gibiydim. Bedenim kendiliğinden yana doğru savruldu ve tuzlu okyanus suyunu dışarı attı.

Kusmak gibiydi ama çok daha kötüydü. Tuz ve denizin yabancı bir karışımıyla ciğerlerimi ve boğazımı yaktı. Keskin, hırıltılı bir nefes alış veriş beni sert ahşap kalaslara doğru sürükledi.

Vücudumu saran şiddetli öksürükleri kontrol edemiyordum. Her sert hava çıkışında ağzımdan küçük su damlacıkları uçuyordu.

Şimdi bir şekilde dirseklerimin üzerindeydim, ağrıyan ciğerlerimi sakinleştirmeye çalışırken yumruklarımı sıkmıştım.

İnleyip yanıma yönce kısa bir öksürük nöbeti daha beni tüketti. O anda aklımdan tek bir düşünce geçti. Bir şekilde, hala, mucizevi bir şekilde hayattaydım.

Gözlerimi kısarak kurtarıcılara doğru bakarken deniz suyu ve ter karışımı saçlarımı yüzüme yapıştırdı. Öğle güneşinin parlak ışınlarına ek olarak gözlerimde biriken yaşların bulanıklığı, üzerimde duran siluetlerden başka bir şey görmemi zorlaştırıyordu.

"Aman Tanrım," dedi solumdan huysuz bir ses. bana otomatik olarak sakallı olduğunu düşündürdü ama tam olarak nedenini söyleyemedim. "O yaşıyor!"

Birkaç dakika sessizlik oldu, duyulan tek şey dalgaların yumuşak sükûneti idi. Başımın ağır bir gümbürtüyle güverteye düşmesine izin verdim, daha fazla dayanamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Bilincimin tekrar kaybolduğunu hissedebiliyordum ama elimden geldiğince mücadele ettim.

"Adın ne senin?" Güçlü ve kendinden emin bir ses sonunda sessizliği bozdu.

Gözlerimi kapadım, mide bulantısı ve baş dönmesi dalgasıyla savaştım. Tanrım, başım ağrıyor.

"Elizabeth," diye nefes aldım, karanlık çoktan görüşümün kenarlarına sızmaya başlamıştı. "Elizabeth Proctor."

Karanlık beni bir kez daha tüketti.

-----+-----+-----

Nefes nefese uyandım.

Oturmayı denedim ama bu fikrimden hemen pişman oldum. Başım dönüyor, şakaklarım acı verici bir şekilde sabit bir ritimle zonkluyor ve ani bir mide bulantısıyla savaşıırken yüzümde soğuk bir terin yükseldiğini hissedebiliyordum. İnledim ve zayıf ellerimle başımı sıktım.

Ağrı her eklemimde zonkluyordu. Bu sürekli ağrının dinmesi için dua ettim. Boşuna dikkatimi dağıtmaya çalışarak başka şeylere odaklanmaya çalıştım.

İlk fark ettiğim şey sıcak ve kuru olduğumdu. Aşağı kendimi birkaç battaniyeye sarılmış küçük, şirin bir karyolada buldum. Çekerek

Acıyan parmaklarımla onları çıkarırken, üzerimdeki giysilerin bana ait olmadığını fark ettim. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Beyaz, büyük olasılıkla pamuklu, fırırlı kolları olan düğmeli bir gömlek ve bir çift sağlam kahverengi pantolon yeni kıyafetlerimi oluşturuyordu. Battaniyeleri biraz daha aşağı itince pantolonun paçalarının baldırlarımın ortasına kadar kıvrılmış olduğu ve solgun bacaklarımı gururla sergilediği görüldü.

Başımı çevirdiğimde bir tür odada yalnız olduğumu anladım. Aynı ahşap kalaslar zemini, duvarları ve tavanı oluşturuyordu. Kısa bir an için karada olabileceğimi düşündüm, ancak su üzerindeki bir teknenin yumuşak sallanma hareketini hissettiğimde durumun böyle olmadığını anladım.

Yine de, sallanma hareketi ağrıyan kafatasımın sorumlusu olabilir.

İnledim ve bu kez başıma dikkat ederek yavaşça oturma pozisyonuna geçtim. Bu noktadan, önceki giysilerimin kurumaları için yere serilmiş olduğunu görebiliyordum. Bilincim yerinde değilken birinin beni soymuş olabileceği düşüncesiyle irkildim.

Tekrar etrafıma baktığımda, tek ışık kaynağının uzak duvardaki küçük, dairesel bir pencereden geldiğini gördüm. Gözlerimi kırıştırdım. Neredeyim ben?

Bunu kararlı bir şekilde, bacaklarımı yavaşça karyolanın kenarına doğru salladım. Çıplak ayaklarım soğuk zemini sıyrırken kapıdan yumuşak bir ses geldi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ses çıkmadı. Boğazım çok kuruydu. Boğazımı temizledim ama kapı çoktan açılmıştı.

Kapı kapanırken bir erkek sesi "Oh, güzel," dedi. "Uyanmışsın."

Ona bakmak için gözlerimi güçsüzce kaldırdım. Yırtık pırtık kahverengi bir yelek, büyük bir çift kahverengi deri çizme, bir kılıç ve... üç boynuzlu bir şapka dışında bana benzer bir şekilde giyinmişti. Ona göz kırptım, bu adamın gerçek olup olmadığını bilmiyordum.

"?" diye sordu yaklaşırken. şimdi elinde bir kase çorba olduğunu fark ettim. Bana uzattı ve ben de dikkatle kabul ettim.

"Muhtemelen yaşayacağım," cevap verdim mesafeli bir sesle, şapkası hâlâ kafamı karıştırıyordu.

Bakışlarım onun yüzüne kaydı ve neredeyse kâseyi düşürüyordum. Çok güzeldi. Yüzündeki tek kusur birkaç küçük yara izi ve alnındaki kir lekesiydi.

Belli etmeden öksürerek, bakarken yakalanmadan önce gözlerimi kaçırdım... ya da salyalarım akmadan... ya da her ikisi birden.

Muhtemelen benden biraz daha yaşlı olan adam bir sandalye çekti ve . İkimiz de birkaç dakika boyunca meraklı ifadelerle birbirimizi izledik.

Adam boğazını temizledi ve göz temasını kesti, "Bunu yemelisin," kâseyi işaret etti, "Birkaç gündür bir şey yemedin."

Bakışlarını elimdeki kâseye takip ettim ve birden dudaklarımın ne kadar çatladığını fark ettim. Mide bulantım açlığımı iyi gizliyordu ama şimşek gibi akan baş ağrımın en azından bir kısmının açlık ve susuzluktan kaynaklandığını inkâr edemezdim.

Kaşığı titreyerek dudaklarıma götürdüm ve bir çeşit ılık et suyunu yuttum. Biraz tuzluydu ama idare ederdi.

"Neredeyim ben?" Sonunda gizemli adama kâsedden başımı kaldırıp gözlerine bakarak .

"Benim gemimdesin,

apulcunun Anka Kuşu,

" Sandalyesinde biraz kaydı, "Adamlarım seni denizden çıkardı."

Tekrar konuşmadan önce bir kaşık daha et suyunu dudaklarıma götürdüm, "Peki sen kimsin?"

Gözlerini kırptırdı ve yere baktı, "Jeremiah. Kaptan Jeremiah Jackson. Ama derseniz bana Kaptan Jay diyebilirsiniz."

Yüzbaşı mı? Kaptan olmak için biraz genç görünüyordu. Yani Danny gençti ama bu unvanı hiç ciddiye almadı.

Kaptan

onu hak etmiş birine aitti.

Birkaç düşünceli saniye daha bana baktıktan sonra aniden ayağa kalktı ve neredeyse boş olan kaseyi yavaşça ellerimden aldı.

"Biraz daha dinlenmene izin versem iyi olacak."

Başımı salladım ve başımı yastığa koymadan önce başka bir onay beklememe gerek kalmadı. Çok yorulmuştum.

Kapıyı arkasından kapatmadan önce sessizce, "Tatlı rüyalar, Elizabeth," dedi.

Birkaç dakika sonra gözlerim kapanmış ve uyku üzerime çökmeye başlamıştı bile.

4

Okyanus dalgalarının yumuşak sesi beni uykumdan nazikçe çekti. Gerindim, gözlerimi yavaşça açtığımda kendimi yabancı bir ortamda buldum. Beynim bana buraya nasıl geldiğimi hatırlatmak için devreye girmeden önce kalp atışlarım hızlandı.

Neredeyse boğuluyordum ve teknenin sahibi olan adam tarafından kurtarıldım.

Başımı yana çevirip uykunun kalıntılarını göz kırparak uzaklaştırmadan önce yastığıma geri yaslandım.

Altın rengi bir ışık odaya süzülüyor, karyolamın kenarından zar zor geçiyordu. Kolumu uzatıp güneşin tenimi ısıtmasına izin verdim.

Birbirlerine bağırarak emir veren adamların sesi açık lombozdan içeri süzülüyordu.

Merakım tavan yapınca yavaşça doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarına salladım. Tamamen kendi başıma ayakta durana kadar ağırlığımı yavaşça ve kademeli olarak ayaklarıma aktardım. Uyuyarak geçirdiğim zamandan sonra yataktan çıkmak iyi hissettirdi.

Lumboza doğru yürümeye başladım, son kadar acı çekmediğimi görünce çok sevindim. Artık sadece yan tarafımdaki çürüğün sıkıcı ağrısı ve az kullanılan eklemlerin sertliği beni rahatsız ediyordu.

Yaklaşırken destek için dairesel çerçeveyi kavradım. Hâlâ biraz titriyordum, muhtemelen son birkaç gündür pek bir şey yemediğim için. Daha sonra yiyecek bir şeyler bulmak için aklıma bir not aldım.

Pencereden dışarı baktığımda tek görebildiğim açık denizin engin sularıydı. Okyanusun derin mavisi ile bulutsuz gökyüzünün keskinliği hoş bir kontrast oluşturunuyordu.

Serin bir esinti ciğerlerimi doldurdu ve son birkaç gündür hissetmediğim kadar canlı hissetmemi sağladı. Bir süre yatalak kaldıktan sonra oldukça ferahlatıcıydı.

Mezun olduğumdan beri hiç olmadığım kadar iyi hissederek yukarı çıkmaya karar verdim. Eklemlerimi gevşetmek ve bu odanın sınırlarından kaçmak için iyi bir fırsat kullanabilirdim.

Kapıya kadar olan alanı sadece birkaç adımda geçtim. Elim kapı kolundayken göz ucuyla bir şey gördüm.

Başımı çevirdiğimde, hemen solumda bekleyen bir çift yıpranmış, diz boyu deri çizme buldum. Eğildim ve onları . Ağır ve biraz büyüktüler, muhtemelen erkekler için tasarlanmışlardı ama şu anda nemli Chuck Taylor'larımdan daha iyi olacaklarını düşündüm.

Omuz silkerek karyolamın kenarına oturdum ve botları çıplak ayaklarıma geçirdim. Tahmin ettiğim gibi benim için biraz büyüktü ama neyse ki çok fazla sallanmıyordu. Bir dahaki sefere bunları giydiğimde çorap giydiğime emin olmak için aklıma bir not daha aldım. Su toplamasını istemiyordum.

Ayağa kalktığımda botların hafif bir topuğu olduğunu fark ettim. Sorun olmazdı ama beni biraz daha uzun hissettirdi.

Botların üst kısmı aşağı katlanarak ilginç kıyafetime katkıda bulundu. Bu sadece mevcut durumumla ilgili daha fazla soruyu gündeme getirdi.

Neden o adam, sanırım Jeremiah dedi, korsan gibi giyinmişti? Daha da iyisi, ben neden korsan gibi giyindim? Ve dünyanın ? Arkadaşlarım nerede?

Bir an durdum ve zihnimde dolaşan hezeyanı anlamlandırmaya çalıştım. gelen tek mantıklı çıkarım, belki de korsan temalı bir yolcu gemisinde olduğumdu.

Jeremiah geminin adının ne olduğunu söylemişti? M gibi bir şey. M ile başlıyordu. Kesinlikle bir M.

Bu anıyı tam olarak saptayamayınca bir başkasına rastladım. Danny'nin babasının yelkenlisine isim vermesine izin verdiği zamandı. Çok heyecanlanmıştı, hemen elinde bir kutu siyah boyayla rıhtımdan aşağı koştu. Hafif süslü harflerle " " kelimesini karalamıştı.

Lucy

Sancak tarafında.

Omuz silkerek tekrar kapıya yöneldim, hem hava hem de yemek istiyordum. Kapının kilitli olmadığını görünce rahatladım.

Kapıyı açarken menteşeleri protesto edercesine gıcırdadı. Boş bir koridora adım atarak soldan sağa baktım. Hangi yöne gideceğimden emin değildim ama nedense içgüdülerim beni sola çekiyordu. İçgüdülerimi takip etmeye karar verdim ve topuğumu çevirerek o yöne doğru ilerledim.

Kısa bir yürüyüşten sonra kendimi açık havaya çıkan birkaç basamakla karşı karşıya buldum. Yukarı çıkarken titreyen kaslarımı sabitlemek için yan taraftaki parmaklığa tutundum.

Tepeye ulaştığımda gözlerimin tam olarak alışması birkaç dakika sürdü. Alışınca da önümdeki manzaraya bakakalmaktan kendimi alamadım.

Jeremiah'nın gemi derken gerçekten de bunu kastettiğini şimdi anlıyordum. Rüzgâra karşı öğretilmiş devasa yelken bezleri olan üç direkli bir gemiydi. Sadece yelkenlerin büyüklüğü bile beni saf bir hayranlığa sürüklemişti.

Danny'nin teknesindeki yelkenlerin büyük olduğunu sanıyordum ama bunlar onunkileri uçurdu.

Yelkenler orijinalinde beyazdı, yaşlandıkça sarardı, performanslarını engelleyecek kadar olmasa da birkaç yırtık ve delik vardı. Halatlar ve armalar rüzgârda dans ediyor, direklere, direklere ve parmaklıklara sıkıca bağlanıyordu.

Mürettebat telaşla etrafta koşuşturuyor, iyi yağlanmış bir makine gibi görevlerini tamamlıyordu. Onlar da bana benzer şekilde giyinmişlerdi, ya da sanırım ben onlara. Onlar

çeşitli görevlerini tamamlarken bana aldırış etmiyor gibiydiler.

Daha yakından baktığımda, çoğunun sakallarının bir şekilde dağınık olduğunu gördüm. Diğerleri yara ve berelerle süslenmişti, dalgalanan kasları ve enselerinde bağladıkları uzun saçları vardı. Hatta birkaçı saçlarını rasta yapmıştı.

Kaşlarımı çatarak temkinli bir adım attım ve yanlışlıkla yanımdan geçen bir figürün yoluna çıktım. Ani bir gümbürtüyle çarpıştık. Ben kıcımın üzerine düşerken, o kişinin elinde tuttuğu şey de büyük bir gürültüyle güverteye düştü.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diyerek döndüğümde bolca özür dilemeye başladım. Genç çocuk çoktan malzemelerini toplamaya başlamıştı.

Gözlerimin içine bakmayı reddederek, "Tamam hanımefendi," diye mırıldandı nefesinin altından.

Uzandım, birkaç çeşitli alet aldım ve çocuğa uzattım. Hızlıca başını sallayarak kabul etti.

Tekrar kaçmaya başlamadan önce onu durdurdum, "Adın ne?"

Durdu ve boğazını temizledi, hâlâ bana bakmıyordu, "Thomas, Bayan."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Thomas," diyerek gülümsedim ve elimi uzattım. Elimi sıkmayı kabul etmeden önce bir saniye elime baktı.

Yaptığı işi bitirmek için acele etmeden önce tekrar başını salladı. Utangaç çocuğun gidişini meraklı bir ifadeyle izledim.

"Bakıyorum da kendini daha iyi hissediyorsun," diye eğlenen bir ses duyuldu arkamdan. Arkamı döndüğümde Jeremiah'nın kollarını kavuşturmuş, dudaklarında bir sırıtışla durduğunu gördüm.

"Evet," hızla ayağa kalktım ve kendimi fırçalayarak onunla yüzleştim, "öyleyim."

"Mükemmel," diye karşılık verdi başını sallayarak, "Acıkmış olmalısınız, değil mi?"

Midem bana yüksek sesle, utanç verici bir gurultuyla cevap verdi. Kıp kırmızı yanaklarımla ona baktım.

Jeremiah usulca kıkırdadı, "O halde size mutfağa kadar eşlik etmeme izin verin."

Kolunu uzattı, bir çeşit uşak gibi dirseğini bana doğru uzattı. Ne yapacağımı bilemeden birkaç dakika şaşkınlıkla ona baktım.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi tereddütümü fark ettikten sonra. Bu hemen aklımda daha fazla soru işareti uyandırdı. Neden bana zarar vereceğini düşünüyüm ki?

Neyse ki sonunda beynimde bir şeyler harekete geçti. Bazı kitaplarımda Mahkemeler ve Hanımefendiler hakkında bir şeyler okuduğumu hatırladım, bu yüzden ipucunu aldım ve elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirdim.

Bunu yapmak garip ve yabancı geliyordu ve adamın beni neden şekilde yönlendirdiğini merak ediyordum. Beni az önce geldiğim merdivenlere doğru geri çekti, muhtemelen beni bu sözde mutfağa götürecekti.

Bunun gerçekten mutfak anlamına gelmesini umuyordum.

5

Mutfağa inmek için birkaç kıvrım ve dönüş gerekiyordu. İçeri mutfağın aslında mutfak için kullanılan bir kod adı olduğunu doğruladım.

"Sizin için ne yapabilirim, Kaptan?" diye sert bir ses geldi köşeden. Başımı çevirdiğimde yuvarlak göbeğinin üzerine bir çeşit önlük giymiş ufak tefek bir adamla karşılaştım. Onun aşçı olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmedi.

Başına bir bandana takmış, kırışan saçlarını çekmişti. Yanaklarını ve çenesini kaplayan bir parça kıl vardı. Yüzünün sağ tarafında bir yara izi vardı ve bu insanların ne kadar iyi rol yaptıklarına hayret ettim.

Yanımdaki adam, "Sadece genç kıza iyi gelecek bir şeyler," diye cevap verdi. Bana bakarak ekledi: "Biraz güveç de herhalde."

"Emredersiniz Kaptan," diye cevap verdi aşçı, hemen görevi tamamlamak için harekete geçti.

Çocuk gibi onun da bakışlarımdan özenle kaçındığını fark ettim. Kolumdan çekistirilerek düşüncelerimden uzaklaştırıldım ve Jeremiah'nın beni odanın karşı tarafındaki bir masaya doğru çektiğini gördüm.

Dört kenarından üçü boyunca ahşap bankların sıralandığı bir tür kulübeyi andırıyordu. Dördüncü tarafta ek oturma için birkaç varil bulunuyordu. Zayıf uzuvlarımdan kurtulduğum için rahatlamıştım.

Etrafıma bir kez daha baktıktan sonra dalgın bir şekilde, "Vay canına, bu işe gerçekten merak salmışsınız, değil mi?" diye sordum.

Jeremiah kaşlarını kaldırdı, "Ne diyorsun sen şimdi?" "Bu," diye

sallayarak genel olarak korsan gösterisini işaret ettim. Jeremiah şaşkın

görünüyordu ama yine de dilini tuttu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra sohbeti yeniden açmaya karar verdim, "Adının Jeremiah olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Koltuğunda arkasına yaslandı ve cevap verdi, "Evet, ama Jay'i tercih ederim. Jeremiah benim babamdı." Tekrar konuşmadan önce başımı salladım, "Peki sen Elizabeth misin?"

"Evet, o benim." Biraz gülümsedim.

Devam etmeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı, "Peki gemime nasıl geldin Elizabeth?" diye sordu, tam da aşçı önüme dumanı tüten bir kâse koyarken. Yanında da birkaç küçük parça ekmek vardı.

Kaşığı titreyerek dudaklarıma götürdüm ve dumanı tüten sıvının üzerine üfledim. Midemde yeniden biraz yiyecek olması iyi hissettirdi.

Birkaç lokma daha yedikten sonra boğazımı temizledim, Jay'in beni yemek yerken izlediğini fark ettim ve bu beni biraz rahatsız etti. Ona hikâyemi anlatmaya karar verdim: "Son fırtına sırasında denize düştüm. Gemideki herkes alışılmadık bir şekilde sarhoştı, bu yüzden Danny'nin bizi fırtınadan çıkarmasına yardım etmeye çalışan tek kişi bendim. Çapa bileğime dolandı ve beni okyanusun dibine sürükledi. Neyse ki beni daha fazla derine sürüklemeyen kendimi kurtarabildim. Yüzeye çıktığımı hatırlamıyorum ama adamlarınız beni bulduysa çıkmış olmalıyım."

Kafamı kaldırdığımda Jay'in bir elini çenesine dayamış, büyüleyici yeşil gözleriyle beni incelediğini gördüm. Sonunda konuştu: "Neredeyse iki haftadır fırtınayla karşılaşmadık. Eğer söylediklerin doğruysa, o zaman ölmüş olmalısın."

Kaşlarını çatarak, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. Kaptanın tekrar bana baktığını görmek için başımı kaldırdım, "Belki de fırtınayı görece kadar yakın değildin."

"Belki," diye mırıldandı ben bir ısırık daha alırken.

"Hey," diye tekrar ona baktım, "Anakaradan ne kadar uzaktayız?"

"Berberi Sahili'nden yaklaşık üç gün uzaktayız," diye yanıtladı, "Yolculuğumuza devam etmeden önce orada stok yapmayı planlıyoruz."

Kaşıık k    k bir sıçramayla kâseye geri d    . "Berberi

Sahili mi?" Endi eyle sordum, "Afrika'daki gibi mi?"

"Evet," diye cevap verdi, her hareketimi izliyordu.

Aniden ayağa kalktım ve k    bir olan adımlarımı hızlandırmaya ba ladım. Pani imi bastırmaya çalışırken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, "Dostum, annem muhtemelen çok endi elenmi tir." Jay'e d    m, "Telefonun var mı?"

Ka larını çattı ve yavaşça ayağa kalkarak beni bir tür vahşi hayvanmı ım gibi izlemeye başladı.

"Nedir bu bahsetti in 'telefon'. Neden hiç mantıklı konu muyorsun?" Ben volta atarken beni izlemeye devam etti, "Ve neden konu uyorsun?"

Durdum ve ona bakmak için d    m, benden birkaç santim uzun duruyordu. Gözleri gerçek bir  a kınlıkla irile mi ti.

Etrafıma tekrar baktım, sonra kıyafetlerime, sonra Jay'e ve    boynuzlu  apkasına. Ani bir aydınlanma beni vurdu ve kalbimin canlanmasına neden oldu.

Bu imkansızdı. Bu doğru olamazdı ama yine de Jay'e bakarken beynim başka bir olasılık bulmakta zorlanıyordu.

"Hangi ?" Nefesimin altında duvarlardan birine bakarak sordum.

Jay omuzlarımdan tuttu ve beni biraz sarsarak gözleriyle buluşmaya zorladı, "Kafanı falan mı  arptın? B   n mesele bu mu?"

"Lütfen, sadece soruya cevap verin." Sesim korkudan titreyerek cevap verdim.

Jay beni bıraktı ve bir adım geri çekildi, "1779."

Kendimi yavaşça koltu uma geri bırakırken a zım  a kınlıkla açık kaldı. Bu imkansızdı. Gerçekten  yle miydim?

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımın üzerinde duran adama baktım. Bana deliymişim gibi bakıyordu. Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir ses çıkmadı.

Sonunda birkaç kelime mırıldanabildim: "Biraz daha dinlensem iyi olacak."

Jay derin bir iç çekti ve mutfağın diğer ucuna bakmak için döndü. Başını salladı ve beni ayağa kaldırmak için elini uzattı.

"Dönüş yolunu bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım ve kolumu tekrar onun koluna doladım. Sanki bir rüyanın içinde yürüyormuşum gibi hissettim. Odamın kapısının önünde durana kadar hiç hareket ettiğimi hissetmedim. İçeri girip kapıyı kapatmadan önce Jay'e hızlıca teşekkür ettim.

Sonra son birkaç saatin olayları bir dalga gibi üzerime çöktü.

Bu nasıl oldu? Zamanda nasıl geri gittim? Aileme nasıl geri ? Ne yapmam gerekiyor?

6

Karyolaya uzandım ve karşımdaki duvara uyuşuk bir şekilde bakarak sadece okyanusun yumuşak sesini dinledim. Birkaç dakika sonra, açık lombozun çağrısına uydum.

Masmavi dalgalar ritmik bir şekilde sallanıyor, beni babamla ilgili ilk anılarıma götürüyordu. Denizi her zaman sevmişti ve bu bana aktardığı bir şeydi.

Ama bu deniz farklıydı. Benim zamanımdan değil, çok daha öncesinden geliyordu ve düşünce beni korkutuyordu.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Sessizce mırıldandım, keskin havanın yüzümü yalamasına izin verdim.

"Sabırlı olmalısın çocuğum," diye yumuşak, neredeyse anne gibi bir ses arkamdan.

Panik kalbimi sımsıkı kavrarken arkamı döndüm.

Odanın tahta sandalyede bir kadının oturduğunu görünce irkildim. Birkaç dakika önce kesinlikle orada değildi.

yeşil etekleri etrafında dönüyor, beyaz inciler ve küçük deniz kabuklarıyla güzelce süsleniyordu. Yırtık bir balık ağı sağ omzunu kaplıyor, gövdesinin etrafında dönerek arkasında kayboluyordu. Daha fazla inci bileğine dolanmış ve boynundan sarkıyordu. Okyanustan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Biraz daha incelendiğinde kahverengi saçlarının zarif bir topuzla toplandığı ve gözlerinin mavisini vurgulayan çarpıcı kaşlarının ortaya çıktığı görüldü. Cildi sanki yıllarını güneşte geçirmiş gibi bronzlaşmıştı.

Ben düzgün bir cümle kuramadan heykel gibi dururken, kadın bana sadece eğlence ve merak karışımı bir bakışla baktı.

Birkaç dakika süren gerginliğin ardından nihayet sessizliği bozabildim.

"Kimsin sen?" İstedğimden daha titrek bir sesle sordum.

Kadın gülümsedi ve ayağa kalktı, eteklerinin altından küçük bir yengeç . Bana doğru gelirken kenara çekildim.

Önümde durmak için öne çıktı, mavi gözleri ruhuma bakıyor gibiydi.

"Beni pek çok isimle tanırılar," diye cevap verdi sonunda, "Ama bana Salacia diyebilirsiniz."

"Salacia mı?" Tuhaf isim karşısında şaşırmış bir halde sordum.

Dudaklarının kenarları eğlenerek yukarı kalktı, "Kocamın adını daha iyi biliyor olabilirsiniz, Neptün. Ya da belki Poseidon'u tercih edersiniz?"

Gözlerim büyüdü, "Ciddi , değil mi?" Sadece

bilerek gülümsedi.

Birden kendimi pek iyi hissetmedim. Kendimi karyolaya geri bırakarak destek için komodine tutundum.

Salacia bir kez daha önümde durdu, etekleri hafifçe dizlerime değiyordu. Ellerimi nazıkçe avuçlarının arasına aldı ve ben onun teninin ne kadar soğuk ve nemli olduğunu fark etmekten kendimi alamadım.

"Eminim şimdiye kadar sana ne olduğunu anlamışsındır," diyerek gözlerimin içine bakmaya devam etti ve bir cevap bekledi.

"Ah," ona bakarken kelimeleri bulmaya çalıştım, ne söyleyeceğimden emin değildim, "Bir korsan gemisinde miyim?"

Sessiz bir baş hareketiyle devam etmem

için beni teşvik etti. "Geçmişte mi?"

Tekrar denedim.

Parlak bir şekilde gülümsedi, "harika, değil mi? Neden burada olduğunu biliyor musun, Elizabeth?"

Ona baktım, heyecanı karşısında kafam iyice karışmıştı, "Pek sayılmaz, hayır." "Kaderini gerçekleştirmek için."

"Kaderim mi?" Şüpheyi tekrarladım, "Kaderim neden geçmişte?"

Bana hüznle gülümsemeden önce narin bir elini yanağıma koydu, "Çünkü senin bir geleceğin yoktu."

Kaşlarımı çattım, "Bu ne demek oluyor?"

"Genç, akraba bir ruh için zalim bir kader gördüm. Daha yeni yaşamaya başlamıştı ama çoktan hayatından koparılmıştı. Sonuna neden olan şeyi sevmek gerçek bir trajedidir. Sende henüz hayat gördüm Elizabeth, bu yüzden sana onu yaşama fırsatı verdim." Sanki benim duyamadığım bir şeyi duymuş gibi hızla pencereye baktı, "Sen ilk değilsin çocuğum ve kesinlikle son da olmayacaksın. Şimdilik bu sırrı sakla. Ona değer ver ve onu kendi çıkarları için kullanmak isteyenler olabileceği için dikkatli kullan."

Şok içinde oturdum, zihnim bu yeni bilgiyi işlemekte zorlanıyordu. Birkaç dakika sonra Salacia ellerini nazikçe omuzlarıma koydu ve beni nazikçe geri itti.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi yastığıma yerleşmeme yardım ederken, "Şimdi gitmeliyim, ama umarım bir gün seni tekrar görürüm, sevgili Elizabeth," parmağını alnıma koydu ve "Ama şimdilik uyuyacaksın," dedi.

Neredeyse o sözleri söyler söylemez, görüşüm kararı.

7

Üzerine

su

sıçradı

Başı

m

,

beni

altına

çekiyor

.

Akıntı

güçlüy

dü.

,

am

a

ben

savaştı

geri

dönü

ş

yolu

m

yüzey

.

I

en kısa

sürede

nefes

nefese

yüzü

m

sade

ce

hav

aya

çarp

ti

bir kez

daha

altına

çekile

cek.

Ne

zaman

yüz m

eye

çalışt

ı

tekrar

yukarı

,

I

Buldu

m.

uzuvları

mı

hareket

ettiremi

yordum

.

Ne

kadar

zor

olursa

olsun

I

denendi

,

Kimilda

mıyorlar

dı.

.

I

çığlık

atmak

istedim

,

am

a

ben

cesaret

son

birka

ç

günü

mü

nefesleri

hava

.

He

psi

yapab

ileceğ

i tek

şey

çaresizce

yüzey

yükseld

i

etrafım

da

daha

yüksek

.

Bir şey

bana

dokundu.

kol

.

I

arama

k için

kafamı

çevirdi

m

o

,

am

a

gör

mek

için

çok

kara

nlıkt

ı

.

I

ciğerl

erimi

hisse

debili

yordu

m

olarak

yanıyor

I

daha

aşağı

ya

battı

.

I

aniden

fark etti

Ben

hissede

medim

Teni

mdeki

su

.

Yukarı

bakıyor

um

,

I

göreme

dim.

yüzey

.

Tümü

I

göreb

iliyor

du

karanlık

.

Şansını

zı

deneyin

,

I

nefes aldı

.

Çok

şey

beni

m

rahat

lama

m

,

I

yaptı

boğul

mak

değil

.

Ayak

ları

m

bir

kat

,

am

a

ben

hala

göremiy

orum

.

I

körlemes

ine

ilerledi

,

tökezleyer

ek

birka

ç

adım

sonr

a bir

duva

r

.

Duvar

boyunc

a

hissetm

ek

,

I

kısa

süre

sonra

kendi

mi

bir

kapı

. Kapı tokmağı avucumun derisinde soğuk bir etki yarattı ve yavaşça çevirdim. Çok rahatlardım, kapı kolayca açıldı ve gözlerim parlak bir ışığın saldırısına .

Kapıdan içeri adımımı atarken kendi kendime "Ölmüyor olsam iyi olur" diye mırıldandım. Kör edici ışığı göz kırparak uzaklaştırdığımda kendimi mutfağında bulduğumda şaşırdım. İleri doğru birkaç adım atarken kaşlarım birbirine çarptı.

Solumdan gelen bir ses beni içimdeki soru yağmurundan uyandırdı. Başımı çevirdiğimde annemi babamın kollarında histerik bir şekilde ağlarken buldum. Başını çenesinin altındaki kıvrıma sıkıştırmıştı ve babam onu nazikçe ileri geri sallıyordu. Babamın gözlerinde de yaşlar görmek beni şaşırttı.

Ne için ağlıyorlardı? "Anne?" Belli

belirsiz sordum, "Baba?"

Cevap vermediler. Mutfak adasının etrafından dolaşıp yanlarında durdum.

"Çocuklar?" Tekrar sordum.

Babam annemin sırtında hafif, rahatlatıcı daireler çiziyordu.

"Alo?" Tekrar denedim. Neden beni duymuyorlar? Babamın omzunu tutmak için uzandım ama elim sanki bir projeksiyonmuş gibi babamın içinden geçti.

"Geçti Marianne," diye fısıldadı babam saçlarına. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, "Her şey yoluna girecek."

"O gidemez," diye hıçkırdı annem, "Henüz değil. Şimdi olmaz."

"O asla gitmeyecek," diye fısıldadı usulca, onu olduğu kadar kendini de rahatlatmaya çalışarak, "O içimizde yaşamaya devam ediyor, tıpkı küçük kardeşim gibi."

"Paul Amca?" Beni duymadığını bildiğim halde ona sordum. "Siz benim öldüğümü sanıyorsunuz."

Ağlayan ailemden uzaklaştım ve onlara seslenmeye çalıştım ama sesim işe yaramadı. Çığlık atmak istiyordum ama bir şey beni durduruyordu. Bir adım daha atmam hata olduğunu kanıtladı. Ayağım yere hiç temas etmedi ve bunun yerine geriye doğru siyah bir boşluğa düşüyordum.

Tekrar çığlık atmaya çalıştım. Aileme, arkadaşlarıma, bu kâbustan kurtulmama yardım edebilecek herkese çığlık attım.

Omuzlarımda beni şiddetle sarsan eller hissettim. Tek istediğim uyanmaktı ama burada karanlık bir dünyadaydım.

"Elizabeth!"

Gözlerim hızla açıldı ve Jay'in dikildiğini görünce irkildim. Ağır ağır nefes alıyordum ve alnımda boncuk boncuk ter biriktiğini hissedebiliyordum. Omuzlarımı bırakana kadar bana dokunduğunu fark etmemiştim.

Karyoladan birkaç adım geri çekilirken, " olsun, kadın," diye nefes aldı.

"Ne oldu? Ne oldu?" Sesim hafifçe sordum, hâlâ rüyanın etkisindeydim. Doğrulamaya çalıştım ama hâlâ kendimi oldukça güçsüz hissediyordum.

"Lanet olası bir ölüm perisi gibi çığlık atıyordun," diye cevap verdi, en az benim kadar sarsılmış görünüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, katlanmış ellerime bakarken yanaklarım pembeleşti.

Jay'in ifadesi hafifçe yumuşadı, "İyi misin?"

Başımı kaldırıp bakışlarını karşıladıktan sonra başımı salladım ve tekrar ellerime baktım. Ellerimdeki ışığı fark ettim ve lombozdan dışarı baktım, "Nasıl

Ne zamandır uyuyordum?"

"Birkaç gün," diye cevap verdi, o da lombozdan dışarı bakıyordu. İçini çekti ve tekrar bana baktı, "Açsan sana biraz yiyecek gönderebilirim."

"Bu harika olur," diyerek ona küçük bir gülümseme verdim ve konuşmamı bu zaman dilimine biraz daha uygun hale getirmeye çalıştım. Buna alışmam gerekecekti.

Kapıya dönmeden önce küçük bir jestle başını eğdi.

8

Ertesi gün tekrar yukarı çıkmaya karar verdim.

Gökyüzü bir kızılgerdan yumurtası kadar maviydi ve uçsuz bucaksız ufku parçalayan tek şey beyaz dalgaları. Hafif bir esinti yelkenleri dolduruyor ve güneşin tenimin üzerinden geçerken çok sıcak olmamasını sağlıyordu. Çok güzel bir gündü.

Jay'i fark etmem uzun sürmedi. Beklediğim gibi dümende değil, en yakın direğe arma bağlıyordu Yaklaşık yolun ortasındaydı ama yine de gitmek isteyeceğimden çok daha uzaktaydı.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için en yakındaki varile doğru yürüdüm ve üzerine uzandım. En iyisi rahatıma bakayım ve güneşte geçirdiğim zamanın tadını çıkarayım. O daracık odada çok uzun süre kalmıştım.

Sessizce botlarımı çıkardım ve temiz havada ayak parmaklarımı oynattım.

Gözlerimi kapatsam, babamla denize açılmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse hatırlayabilirdim. İlk kez bir tekneye bindiğimde okyanustan çok korkmuştum ama babamın sesi beni denize güvenmeye ikna etmişti.

Birçok gece, güvertenin altındaki kamarada uyurken beni sarsan şey denizin ritmik çalkantıları olmuştu. Tekneye çarpan dalgaların yumuşak sesi beni her zaman rahatlatmıştır.

Ama babamın anıları bana evimi ve onu ne kadar özlediğimi hatırlattı.

Rüyamda annemle babamın yüzlerini düşünürken iç çektim. İyi olduklarını umuyordum. Neler yaşadıklarını hayal bile edemiyorum.

Gözlerimi açtım ve başka şeylere odaklanmaya çalıştım. Adamların işlerini yapmalarını izledim ama zihnim hâlâ önceki hayatımın görüntülerine sürükleniyordu.

Muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim arkadaşlarımı, kazanmak için çok çalıştığım bursların boşa gittiğini, geride bıraktığım işimi ve ailemi düşünüp durdum.

Ne kadar çok şeyi kanıksadığımı düşünmek komik ve şimdi, her şey sökülüp atıldığında, nihayet her şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum.

Salacia bu hayatın geri döndürülemez olduğunu söylemişti. Belki bir korsanın hayatı değil ama bu hayat, burada, bu zamanda. Trajik bir kader yüzünden asla ailemin yanına dönemeyecektim ve bu beni gerçekten korkutuyordu.

Kasvetli düşünce zincirime o kadar kapılmıştım ki genç bir çocuğun bana yaklaştığını fark etmemiştim.

"İyi misiniz hanımefendi?" Bana bakarken elindeki kasketi salladı. Benimle konuşmakta tereddüt ediyor gibiydi ama yine de ileri atıldı.

Kafamı kaldırdım ve biraz başımı salladım, "Sadece ailemi düşünüyorum."

Yüzümdeki hüznün derinleştiğini görmüş olmalı ki gelip yanımdaki varilin üzerine oturdu.

"Onlardan hiç olmadı," dedi usulca, göz göze gelmeye bile çalışmadan.

Kalbim çocuk için sıkıştı. Çok genç ve masum görünüyordu. Evde, ağaçlara tırmanıyor ve ailesine eziyet ediyor olmalıydı, korsan gemisinde çalışıyor değil. Ona küçük bir gülümseme verdim ve benim sorunlarımın diğerlerine kıyasla çok küçük olduğunu fark ettim.

"Thomas, değil mi?"

Başını salladı ve kasketini tekrar başına geçirerek gözlerini güneşten korudu.

"Geçen gün sana rastladığım için tekrar özür dilerim. Tam bir sakarım," dedim düşünmeden.

"O da ne?" diye sordu şaşkınlıkla. Bu zaman diliminde biraz farklı konuştuklarını unutmuşum. Bana ve 21. yüzyıl argoma lanet olsun.

Hemen kendimi açıklamaya çalıştım, "Bu biraz sakar olduğum anlamına geliyor. Suçu denizci ayaklarıma atmaya çalışabilirim ama bu sahtekârlık olur."

Thomas omuz silkti, "Özür dilemenize gerek yok hanımefendi."

Ondan sonra sessizliğe gömüldük. Ellerimizi kucağımızda kavuşturmuş, sözsüz bir şekilde adamların işlerini yapmalarını izledik. Onların koşturmalarını izlerken aklıma bir düşünce geldi.

"Hey, Thomas?"

"Evet, bayan?"

"Neden herkes benden bu kadar korkuyor gibi görünüyor. Sanırım kurtarıldığımdan beri sadece siz ve Kaptan'la konuştum."

Çocuk biraz güldü, "Korkmuyorlar.

sen

Bayan. Korktukları kişi Kaptan. Onun koruması altındayken size kesinlikle zarar verilmemeli," diye açıkladı, "Bu ve gemide bir kadının olması kötü şans getirir. Hepsi sizin bu yolculuğu mahvettiğinizi düşünüyor."

Bu yeni bilgi üzerine kaşlarımı kaldırdım, "Peki hiç kötü şans oldu mu?"

Çocuk bir an düşündü, "Şey, yelkenler birkaç gün önce yakalama konusunda sorun yaşıyor gibiydi. Ve yaşlı Jenkins limanda kaybettiği para için seni suçluyor."

Kaşlarımı hafifçe çattım ve anlayışla başımı salladım. En azından şimdi neden bu kadar yaklaşılmaz olduğumu biliyordum.

Thomas başını kaldırdı ve için acele etti, "İşe dönmem gerekiyor, hanımefendi."

Onu neyin korkuttuğunu görmek için başımı çevirmeden önce hızla kaçışını izledim. Kaptan yaklaşıyordu.

"Bugün nasılsın Elizabeth?" diye sordu sağ tarafımdaki küpeşteye yaklaşırken. Açık denize bakarken ellerini küpeştenin üzerine koydu.

"Çok daha iyiyim, teşekkür " dedim kibarca, "Ya sen?"

Bana bakmadı ama omuz silkti, "İyiyim."

Adamların biraz daha çalışmasını izlerken başımı salladım.

"Kaptan?" Jay başını çevirip bana baktı, "Eğer fazladan bir çift ele ihtiyacınız olursa, seve seve yardım ederim. Korkarım bütün gün yapacak bir şeyim olmadığı için kendimi biraz işe yaramaz hissediyorum."

Jay kaşlarını kaldırdı, "Gerçekten çalışmak istiyor

musun?" "Bana ihtiyaç duyulursa, evet."

Jay buna güldü, "Sen bir kadınsın Elizabeth. Korsanlarla dolu bir gemi senin gibi bir hanımefendi için en iyi iş yeri değil. Ayrıca, çalışmana gerek yok. Bir sürü adamım var."

İç çektim. En azından denedim. Çoğu zaman çok sıkıcıydı. Okyanusun ortasındaki bir gemide yapacak pek bir şey yok.

"O zaman boş zamanlarımda ne yapacağım?" Endişelerimi dile getirdim.

Kaptan omuz silkiyor, "Nasıl uygun görürseniz. Sadece başınızı belaya sokmayın."

Ondan sonra Jay ve ben sohbete daldık. O bana gemicilikle ilgili bazı terminolojileri anlattı, ben de nasıl denizci olduğuma dair bazı cevaplar verdim. Ölen bir kadının hizmetçisi olduğuma dair bir hikâye uydurdum. Macera ve yeni fırsatlar aramak için bir gemiye bindim ve şu ana kadar geldiğim yer burası.

Umarım buna inanmıştır. Bunu sadece zaman gösterecekti.

9

"Beyaz yelkenler, Kaptan!" Adamlardan biri karga yuvasından bağırdı. Jay kafasını kaldırıp adama baktı. Cevap olarak eliyle işaret etti ve aşağıya doğru bağırdı, "Sancak pruvadan."

Jay başını ona göre çevirdi, gözlerini güneşten koruyan eliyle gözlerini kısarak ufka baktı. Topuklarının üzerinde dönerken boğazını temizledi.

Dümene doğru ilerlerken onu takip ettim. Levazım subayı ona bir dürbün uzattı, o da kabul edip gözüne yaklaştırdı.

Birkaç dakika sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Bu Kanlı Hollandalı Kız ve bize geliyor," dedi mutlu bir ifadeyle, "Elbette Bay Kingsley. Eski dostlarımızı ziyaret etmenin zamanı geldi."

Dümeni çevirirken levazım subayının yüzüne sinsî bir sırıtma yayıldı.

Biz yaklaştıkça Jay'ın gözleri gemiye yapışmıştı. Mesafe oldukça hızlı bir şekilde kapanıyordu ve ancak tek tek yelkenleri seçebildiğimizde Jay beni hatırladı.

Bana bakarken yüz ifadesi biraz değişti. Birden kolumdan ve beni merdivenlerden aşağı sürüklemeye başladı.

"Jay!" İtiraz ettim, "Ne yapıyorsun?"

Durmadı ya da sorumu en ufak bir şekilde kabul etmedi. Ben daha ne olduğunu anlamadan odamın kapısını açtı ve beni içeri itti.

Bir tür açıklama bekleyerek hızla arkamı döndüm.

"Kendini içeri kilitle ve kapıya barikat kur. Kapıyı kimseye açmayacaksın, anladın mı?" diye sordu.

Gözlerim açıldı, "Jay? Neler oluyor?"

Yeleğinin kıvrımlarına uzandı ve küçük bir hançer çıkardı. Konuşurken bana uzattı, "Ben bu geminin kaptanıyım ve eğer hayatınıza değer veriyorsanız dediğimi yapacaksınız. En kötü türden korsanlardan oluşan bir gemiye yaklaşıyoruz ve benden ya da taşıyor olabileceğim herhangi bir... kargodan pek hoşlanmıyorlar. "Gözleri üzerimde gezinirken şöyle dedi: "Bu odadan çıkarsan güvenliğini garanti edemem. Anlaşıldı mı?"

Jay kapıyı kapatıp üst güverteye koşarken şaşkınlıkla başımı salladım.

Kapının sürgüsünü fırlattım ve köşedeki sandalyeyi aldım. Tokmağın altına sıkıştırdıktan sonra kapıdan uzaklaştım.

Top ateşinin ani sesi kalbimin korkuyla çarpmasına neden oldu. Lomboza doğru koşarken, diğer geminin ön yarısının bize doğru yaklaştığını görebiliyordum.

Diğer gemiden bir duman bulutu ve gök gürültülü bir patlama sesi duyuldu. Sonra aniden kıymıklanan odunların sesi beni pencereden zorladı.

Ne yapacağımı bilemez bir halde titremeye başladım. Korku ve kendimi korumanın karışımıyla, bacaklarımı göğsüme çekerek kendimi dış duvardan en uzak köşeye sıkıştırdım. Elimdeki hançeri parmak boğumlarımla kavradım. Bugün günümü böyle geçirmeyi hayal etmemiştim.

Adamların sesleri büyük bir kaotik gürültü yığınınna dönüştü ve bir komutu ayırt etmek diğerinden daha zor hale geldi.

Bir başka top ateşi daha gemiyi darmadağın ederken kendi içime daha sıkı kıvrıldım.

Bir süre sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Diğer korsanlar birkaç dakika önce gemimize binmişlerdi ve metalin metale çarparken çıkardığı kulak tırmalayıcı karışan savaş çığlıkları kalbimi hızlandırmıştı.

Nasıl olduğumuzu gerçekten bilmek istemiyordum.

Koridordan gelen ani sesler nefesimi tutmama neden oldu.

"Çabuk, arayabildiğiniz her şeyi arayın. Değerli olan her şey gemiye geri dönecek!"

Sessizliğimi korumak için yanağımın içini ısırdım. Biri koridorun sonuna doğru koşarken botların ağır sesi koridorda yankılandı. Bir diğeri ters yönde ilerledi.

Yanımdaki odaya birinin girdiğini duyduğumda kalp atışlarım belirgin bir şekilde hızlandı. Eşyaları evirip ve bir şeyleri kırdıklarını duyabiliyordum. Sonra botlarının sesi odayı terk ve kapının dışında durdu.

Düğmeyi salladılar ve kapıyı iterek açmaya çalıştılar ama kapı yerinde kaldı. Sanki bir şey kalbimi sıkıyormuş gibi hissettim.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu ile botların kapıdan geri çekildiğini duydum. Sonra adam ileri atıldı ve kendini kapının attı. Kapı pek de rahatsız edici olmayan bir çatırtı çıkardı ama henüz teslim olmadı. Adam kendini tekrar kapıya doğru atarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Bir kez daha çaldı ve kapı kırılarak döşeme tahtalarına düştü. Adam peşinden içeri yuvarlandı.

İlk fark ettiğim şey berbat bir kokuydu. Çürümüş balık ve ağır vücut kokusu gibi. Adam gerçekten ekşi kokuyordu.

Köşeye sıkıştığımı henüz fark etmemişti ama uzun sürmeyecekti. Çok sağlıklı görünmeyen uzun, dağınık siyah bir sakalı vardı ve kıyafetleri bakımsızlıktan kahverengileşmiş ve sararmıştı.

Adam odaya doğru ilerlerken burnundaki sümüşü burnundan çekti. O benim küçük eşyalarımı karıştırmakla meşgulken, ben sessizce

ve yavaşça yerimden kalkıp açık kapıdan içeri sızmaya çalıştım.

Ancak kaderin benim için farklı planları vardı. Parçalanmış kapının bir kısmına bastım ve garip bir çıtırdama sesi çıktı. Adam arkasını döndü, yüzüne iğrenç bir sırıtma yayılmadan önce gözlerini bana dikti. Dişleri sararmış, çürümüş ve dökülüyordu. Bana bir adım daha yaklaştığında ürperdim. Kaçmaya çalışmak için kapıdan hâlâ çok uzaktaydım. Beni kesinlikle yakalayacaktı.

Bir çıkış yolu düşünmeye çalışırken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Adam öne doğru bastırdı ve boğazımın arkasında bir yumru oluştuğunu hissettim.

"Burada neyimiz varmış?" Kılıcını çenemin altındaki bölgeye doğrulttu. Soğuk metalin boğazınıza dayanması rahatlatıcı bir his değildi.

"Dokunma bana!" Sonunda sesimi ve kendime olan güvenimi buldum.

Adam karanlık bir şekilde kıkırdadı, "Ne kadar alıngan bir kızsın sen!" Kılıcını çıkardı ve kaçmamı engellemek için kolunu arkamdaki duvara dayayarak yaklaştı. Panikle olduğum yerde donup kaldım, "Sorun ne kızım? Korktun mu?"

Keşke o kendini savunma dersini ciddiye alsaydım diyorum şimdi. İhtiyacım olduğunda biber gazı nerede?

Bekle. Hançer. Hançerin bende olduğunu bilmiyor.

Kendimi olabildiğince duvara yaslayarak ona bakmaya devam . Tekrar sıırttı, kokuşmuş nefesi yüzümde geziniyordu.

Daha fazla dayanamayarak bıçağı böğrüne sapladım. Acı içinde uludu ve hemen geri çekildi. Bıçağı geri çektim ve koşmak için dönerken kan görüntüsünü görmezden gelmeye çalıştım. Bir el koluma dolanmadan önce fazla uzaklaşmamıştım.

Geriye doğru sarsıldım ve ayağımı kaybettim. Ben düşerken adam bıraktı. Hızlı bir düşünceyle, momentumumu dönmek ve kendi ayaklarını altından çekmek için kullandım.

Ayağa fırladım ve tökezleyerek koridora ıktım. Diğeri de koridora çıkıyordu, ben de döndüm ve diğer tarafa doğru koşmaya başladım. Beni takip ettiklerinde arkamda ağır gmbrtler duydum.

Sabit ritim neredeyse kalbimin ritmiyle eşleşiyordu. Başım beladaydı.

10

Merdivenleri hızla çıktım, korsanlar hemen peşimdeydi. En tepeye ulaştığımda önümdeki manzara karşısında neredeyse kusacaktım.

Deniz suyuyla seyreltilmiş kan ayaklarımın etrafında dolaşıyordu. Adamların cesetleri güvertede garip açılarla yatıyordu.

Birçoğu hâlâ birbiriyle dövüşüyor, kılıç şakırtıları etrafımı saran savaş kargaşasına katkıda bulunuyordu.

Arkamda ayak sesleri duydum ve ne yaptığımı düşünemeden kaosun içine daldım. Rakibine saldıran bir kılıcın altından eğildim.

Direklerden birine ulaştığımda saf adrenalinle koşuyordum. Sırtımı direğe dayadım ve bir an için nefes almaya izin verdim. Ta ki daha önce odama giren adamın bana doğru geldiğini görene kadar.

Direğin diğer tarafına doğru kaydım ve bir gümüş parıltısı saniyeler önce başımın olduğu ahşap kirişe saplanınca hızla eğildim. İrkilerek bir çığlık attım ve saldırganımı görmek için başımı kaldırdım.

"Az önce sana ne dedim ben?" Jay kılıcını direktten çekip rakibinin darbesini savuşturmak için dönerken öfkeyle bağırdı: "Defol buradan!"

"Yapamam" bağırdım, "Korsanlardan biri kapımı kırdı ve bana saldırdı!"

Jay'in kılıcı onunla dövüşen adamın karnına girdi ve adam gevşerken gözlerim büyüdü. Silahını geri çekerken, adamın vücudu güverteye yığıldı.

Jay gözlerinde sert bir bakışla yavaşça bana döndü, ancak ben daha çok arkasından gelen figürle ilgileniyordum.

"Eğil!" Elimdeki hançeri fırlatmadan saniyeler önce bağırdım. Hedefimi vurmadan önce Jay'ın komutuma tepki verecek zamanı bile olmamıştı. Bıçak saldırganın göğsüne saplandı. Dizlerinin üzerine düşmeden önce bir ses çıkardı.

Yüzü bir gümbürtüyle tahta kalaslara çarptı. Jay bana bakarken yavaşça boyunun tamamına kadar yükseldi.

"Ne?" Ellerimi kaldırarak masumca sordum. Bu hareket onu gerçek dünyaya geri döndürmüş .

Jay gözlerini kırpıştırarak eğildi hançeri adamın göğsünden çıkarıp bana geri verdi. Hâlâ kan damlıyordu ama Jay'ın kolunun da kan içinde olduğunu fark ettim.

Daha fazla insanın yaklaştığını fark ettiğimde parmaklarım kabzaya dolandı.

"Kafalar yukarı," dedim başımı sallayarak onlara doğru. Arkasını döndü ve başka bir dövüşe girmeye hazırlanırken kılıcını elinde tarttı.

Bir an durup bıçakladığım adama baktım. Gözleri hâlâ açıktı ve altındaki suya kırmızı bir sıvı yayılmıştı. Biraz öğürdüm ama sonra başka bir şey fark ettim. Kılıcı ayaklarımın dibinde duruyordu.

Kendimi korumak için basit bir hançerden daha büyük bir şeye sahip olmak beni daha rahat hissettirirdi. Jay dövüşmeye başladığında çömelip onu aldım.

Tekrar ayağa kalktım ve direğe doğru geri gittim. Arkamı kollamak zorunda kalmak istemiyordum.

Kılıç ellerimde garip ve alışılmadık bir ağırlıktaydı. Düşündüğümde daha ağırdı ve onu gerçekten kullanmam gerekmeyeceğini umuyordum.

Direğin etrafından bakarken birinin bize doğru koştuğunu gördüm. Jay zaten meşguldü ve üçüncü bir saldırganı savuşturabileceğinden şüpheliydim.

Arkadan.

Son anda botumu çıkardım ve adamı döşeme tahtalarına uçurdum. Sonra, tepki veremedi kılıcımı boğazına dayadım.

Dürüst olmak gerekirse, hangi tarafta olduğundan emin değildim, bu yüzden öğrenene kadar onu gerçekten incitmek istemedim.

"Seni pis küçük fahişe! Bunun için seni öldüreceğim!" Kılıcını çalıştı ama onu engelledim.

Benim için yeterince iyiydi. Ağırlığımı kabzaya verdim ve altındaki güverteyi kadar ittim.

Nefesim kesildi. Az önce iki farklı adamı öldürmüştüm. Tekrar kusacakmışım gibi hissettim. Kılıcı bıraktım. Kendi kendine kalktı ve midemi daha da bulandırdı.

Midemi sakinleştirmeye çalışırken elimle ağzımı kapattım. Ne yazık ki kendimi toparlamaya çalışırken direktten uzaklaştığımı ve sırtımı açıkta bıraktığımı fark edemedim.

Arkamdan yakalanıp birinin omzuna atıldığımda çığlık attım. Kılıcım! Adamdan kaçmak için çaresizce tırnaklarımla ensesini tırmaladım. Hırladı ve beni sertçe güverteye .

Nefesim kesildi. Ciğerlerime tekrar hava almak için umutsuzca çabalarken bir balık gibi sıçrayarak yattım. Adam yan tarafımı tekmeledi ve ciğerlerim serbest kaldı, sonunda tekrar değerli havanın içeri girmesine izin verdi. Şiddetli bir şekilde öksürdüm ve gömleğimden tutulup yukarı çekilmeden önce ancak bir nefes daha çekecek zamanım oldu.

Hiç tereddüt etmeden dizimi kaldırdım ve asla tekme atılmaması gereken bir yerden tekme attım. Beklemediğim şey, olaydan sonra bana doğru gelen bıçaktı.

Bıçak üst kolumu keserken irkildim. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Zonklayan bir ateş gibi acıyordu ama görmezden gelmeye çalıştım.

Adam hızla kötü kolumu tuttu ve sertçe sıktı. Acı dolu bir çığlık için elimden geleni yaptım ama gözyaşlarım hala akmakla tehdit ediyordu. O zayıflığımla adam beni sırtım ona dönük olacak şekilde döndürdü. Boğazıma o kadar sıkı bir bıçak dayadı ki yutkunmaya korktum.

"Jeremiah Jackson!" diye bağırdı adam. Neredeyse anında çatışma durdu, "Şimdi teslim ol, yoksa kız ölür."

Yutkunmak istedim ama dürtümü bastırdım. Güvertenin karşısından Jay'in gözleriyle karşılaştım ve şüpheli bir kaş kaldırdığında biraz cesaretim kırıldı.

"Pazarlık aracınız bu mu?" diye sorar sormaz kılıcını güverteye sapladı ve ellerini rahatça üzerine koydu. Çok rahat görünüyordu. Gerçekten bu kadar harcanabilir miydim?

Boynumdaki bıçak beni kesip sıcak yapışkan bir sıvının boynumdan aşağı akmasına neden olurken istemsizce bir tür ses çıkardım. Jay irkilmedi bile.

Beynim öleceğimi haykırıyordu. Etrafta tutulacak kadar değerli değildim.

"O senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Jay omuz silkiyor, "Mutfakta çalışıyor. Ölümü rahatsızlık verir, evet, ama bu yemek yapmak için yanımda olmasını tercih ederim. Diğer şeylerin yanı sıra."

Şu anda bir ölüm kalım meselesi içinde , onu tokatlardım. Ama ne yazık ki hayatım şu anda ona bağlı.

Arkamdaki adam karanlık bir şekilde kıkırdadı, "O zaman belki de

bende kalmalı." Jay'e ters ters bakarken yüzümün solduğunu

hissedebiliyordum.

Jay, "Neden bunu erkek erkeğe halletmiyoruz?" diye önerdi, "Kazanan diğerinin ganimetini ve mutfak hizmetçisini alır."

Beni tutan adam beni güverteye fırlatıyor ve öne doğru adım atıyor. Dirseğimi tahtaya çarptım ve içinde birkaç kıymık olduğundan oldukça eminim, ama öfkemi bastırıyorum ve ikisinin meydan izliyorum. Gruptan uzaklaşmaya başlıyorum ama biri kabaca kolumu tutuyor ve beni ayağa kaldırmaya zorluyor.

Jay, rakibinin ilk hamleyi yapmasını beklerken kılıcını bir profesyonel gibi savuruyor. Şimdi ki bu adam diğer geminin kaptanı olmalı.

İki elini de kemerine götürür ve iki tane kötü kıvrımlı kılıç çıkarır.

"Bu hiç adil değil!" İstemedenden yüksek sesle söyledim.

Biri beni arkamdan itiyor ve kıs kıs gülüyor, "Biz korsanız. Adil oynamayız."

Ondan sonra gözlerim dövüşe takıldı. Anlayabildiğim kadarıyla oldukça eşit durumdaydılar. Diğer kaptanın iki kılıcı olmasına rağmen Jay onlara ayak uydurabiliyordu. Dövüş bize yaklaştığında geri çekildim.

Diğer kaptan kollarından birini yatay bir güçlü bir şekilde savurdu. Jay geri çekildi ama kılıcın ucu göğsünde bir yarık açtı.

Geriye doğru tökezledi, boştaki eli yarayı hissetmek için yukarı kalktı. "Kimin kazandığını nereden biliyorsun?" Dinleyecek olan herkese soruyorum.

"Ölüm."

Jay'in eli kırmızıya dönerken yutkundum. Yüzü konsantrasyondan öfkeye dönerken hırladı ve adama doğru savruldu.

Saldırı güçlü, hızlı ve agresifti. Birden Jay'in bu noktaya kadar sadece savunma amaçlı dövüştüğünü fark ettim. Şimdi diğer kaptanı alt ediyordu.

Jay hem adamın darbelerini savuşturarak hem de kendi darbelerini indirerek onu geri püskürttü. Adamın sırtı direğe çarptığında, Jay hiç vakit kaybetmeden onu

içinden. Kılıç karnını delip geçmiş ve direğe saplanmıştı. Jay kılıcı bıraktı ve kaptan son nefesini verirken ondan birkaç zarif adım uzaklaştı.

"Teslim ol!" Jay güçlü ve korkutucu bir sesle, "Yoksa kaptanınızla aynı kaderi paylaşırsınız!" dedi.

Güverteye bırakılan silahların şangırtısı sarmıştı. Yardım edemedim ama rahatlamış hissettim. Her şey bitmişti ve ben hâlâ hayattaydım.

11

Sonraki bir saat düşman gemisini yükünden kurtarmakla geçti. Hepsini almadık, sadece depolayabileceğimiz değerli eşyaları aldık.

Daha güçlü adamlar malzemeleri taşıırken, daha genç olanlardan bazıları güvertede paspaslar ve sert süpürgeler iterek geminin kenarlarındaki kan ve suyu temizliyordu. Cesetler bir süre önce denize gönderilmişti.

Dümene çıkan merdivenlerde oturup güneşin ufukta eriyişini izledim. Eklemlerim ağrıyordu ve kolumla boynum oldukça kötü yanıyordu. Kısa bir süre için enfeksiyon kapıp kapmadıklarını merak ettim. Umarım bulaşmaz. Bu şu anda uğraşmak istediğim bir şey değildi.

Gözlerimi kapattım ve bir an için yumuşak esintinin tadını çıkardım. Şu anda hafif kan kokusu taşımayan tek şey buydu.

"Elizabeth," diye seslendi Jay yaklaşırken. Gözlerimi açtım ve onu iki küçük çocukla el ele tutuşurken görünce şaşırdım. Korkmuş görünüyorlardı, üstleri başları kir ve pislik içindeydi. Kalbim küt atmaya başladı. Şu anda o korsanları fena halde boğmak istiyordum, "Yapacak bir şey istediğini söylemiştin, değil mi?"

Sözsüzce önlerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Kırılmış görünüyorlardı ve bu bende gözyaşlarına boğulma isteği uyandırdı.

"Hey," dedim nazikçe, "İsimleriniz nedir?"

Bir süre sadece bana baktılar. Büyük olan iri kahverengi gözlü bir oğlan, küçük ise yumuşak mavi gözlü küçük bir kızdı. Ağlamaktan kenarları kızarmıştı. Sadece ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

Her iki çocuk da paçavralar içindeydi ve saçları keçeleşmişti. Derilerindeki lekelerle birleşince nasıl muamele gördükleri anlaşılıyordu. Lanet korsanlar.

"Sorun ," dedim onlara, "artık güvendesiniz. Her şey girecek." Boğazımı temizledim ve sıcak bir şekilde gülümsedim, "Ben Elizabeth."

Küçük çocuk sonunda cesaretini toplayıp konuştu: "Ben Liam. Bu da kız kardeşim Rosie."

Tanrım, altı yaşından fazla olamaz. Belki yedi. Rosie üç ya da dört olmalıydı. Bana korku ve merak karışımı bir duyguyla baktı.

Ellerimi ikiliye uzattım, ", eminim Kaptan Jay meşgul bir adamdır."

Rosie önce bana geldi. Eli çok küçüktü. Utangaç görünüyordu ama aynı zamanda bana kolayca güveniyordu.

Öte yandan Liam, gelenleri biraz anlayabilecek yaşıydı. Kolay kolay ikna olmazdı ama eminim bir kadının varlığı ferahlatıcı bir değişiklik olmuştur. İsteksizce kız kardeşinin peşinden gitti.

"Onları ," diye önerdi Jay, "Odamda bir küvet var. Koridorun sonunda ve solda. Yatağımın ayak ucundaki sandığa bakarsan, orada eski giysilerimden bazılarını bulabilirsin. Bir şeyler uymalı."

Başımı salladım ve ona gülümsedim, "Kaptan."

Ayağa kalktım ve merdivenlere doğru döndüm. yürümeye başlayacaktım ki küçük kız konuştu: "Yukarı mı?"

Döndüğümde elleri havada beni beklenti içinde izlediğini gördüm. Gülümsedim ve onu kucağıma . Onu kalçamda dengede tutarak elimi bir kez daha Liam'a uzattım.

Son anda bir şey hatırlayarak Jay'e döndüm, "Bir süre sonra biraz yiyecek gönderebilir misin? Son zamanlarda doğru düzgün beslendiklerinden şüpheliyim."

Jay sırtıttı, "Evet hanımefendi."

Gülümsedim ve çocuklarla birlikte yavaşça merdivenlere doğru ilerledim. Rosie başını omzuma yasladı ve Liam dik bir yüz ifadesiyle önden yürüdü.

Liam'ın kötü kolumu çok sert çekmemesi iyi oldu, çünkü bunun nasıl sonuçlanacağından emin değilim. Rosie sadece sıyrık dirseğimle uğraşmak zorunda kaldı.

Koridorda yürüdükten sonra söylendiği gibi son sola dönmüştüm. Kapıdan içeri girdiğimizde bizi küçük, hoş bir yaşam alanı karşıladı. Odada bir kanepeler, rahat görünümlü sandalyeler, küçük bir yemek masası ve çeşitli kağıtlarla dağılmış bir masa vardı. Duvar silahlarla süslüydü, bu yüzden doğru yerde olduğumu biliyordum.

Odadaki diğer kapıya doğru ilerlediğimde, onun da yatak odasına açıldığını gördüm. Çocukları içeri çektim.

İlk fark ettiğim şey buranın ne kadar güzel koktuğuydu. Şimdiye kadar tanıştığım diğer korsanların aksine, en azından kaptanın hijyen anlayışı vardı. Ondan sonra odaya şöyle bir göz attım. Yatak oldukça büyüktü ve kahverengi ve gri kürklerle kaplıydı. Ayağının dibinde Jay'in tarif ettiği sandık vardı.

Odaya adımımı attığımda, oturma odasında olduğu gibi duvarlara silahların monte edilmiş olduğunu gördüm. Biraz canlılık katmak için birkaç resim vardı. Biri bir gemi, diğeri ise bir tür kumsal ya da koy gibi görünüyordu.

Gözlerim etrafı tararken başka bir kapı daha buldum. Sadece banyo alanı olabileceğini düşündüm.

Çocukları o yöne doğru çekerken, varsayımlarımın doğru olduğunu gördüm.

Rosie'yi yere bıraktım ve küveti doldurmaya başladım ki bunun hiç de kolay bir iş olmadığını eklemeliyim. Aptal kapalı tesisat eksikliği.

Oda kapıları açık ara en kötüsüdür.

Banyo yeterince doldurulduktan sonra çocuklara döndüm. "Pekâlâ,

hadi sizi bunlardan kurtaralım."

Ben tişörtünü çıkarırken Rosie ellerini başının üzerine kaldırdı. Yolun geri kalanında onu soyduktan sonra kucağıma aldım ve küvete yerleştirdim. Sonra Liam'a döndüm ve aynı şeyi yapmadan önce kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim.

Çocukların üzerindeki tüm kiri temizlemek biraz zaman aldı, ancak onları fırçaladıktan ve hatta yüzümü ve kollarımı biraz temizledikten sonra, dışarı çıkma zamanları gelmişti.

Onları kuruladıktan sonra, bulabildiğim en küçük gömleklerden ikisini çıkardım, ki bunlar hala oldukça büyüktü ve çocukların başlarına geçirdim. Kolları onlar için kıvırdıktan sonra, pantolonların şu anda denemeye bile değmeyeceğine karar verdim. Hiçbiri uymayacaktı ve zaten uyumak üzereydiler.

Onları giydirdikten kısa bir süre sonra Jay kapıdan kafasını uzattığında ikisini de kucağımda kıvrılmış halde buldu. Yorgun görünüyorlardı ama onlara biraz yiyecek vermemiz gerektiğini biliyordum.

Elinde iki kase güveç ve aralarında dengelenmiş bir tabak ekmekle içeri .

Sözsüz bir şekilde önümde yere diz çöktü ve önümüze koydu. Sonra kapıya doğru yürüdü. "Ben burada olacağım," diye usulca konuştu, "Çocuklar bu gece benim yatağımda yatabilir. İstersen onlarla kalabilirsin. Kalmazsan, gerektiğinde gelip onları kontrol edebilirsin. Ben bu gece divanda ol."

Bunun kanepesi için kullanılan süslü bir kelime olduğunu düşünerek başımı salladım ve çocukları biraz dürterek "Bir şeyler yemek ister misiniz?" diye sordum.

Onca yıllık bebek bakıcılığı şimdi işe yarıyordu. Bu çocuklarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyor olsaydım, bu macera benim için felaket olurdu.

Çocuklar yorgundu ve açıkçası ben de yorgundum. Bugün zorlu ve heyecanlı bir gündü.

Umarım yaşadıkları onları sonsuza dek yaralamaz. Bunun için fazla masumlar.

12

Çocukların karnı doyurulduktan ve düzgün bir şekilde yataklarına yatırıldıktan sonra sessizce odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Arkamı döndüğümde kirli tabakları elimde dengeledim.

"Uyuyorlar," diye fısıldıyorum Jay'e. Henüz ona gerçekten bakmamıştım, sadece göz ucuyla onu fark ettim.

"Bana bir konuda yardım edebilir misin?" Jay yumuşak bir kıkırdamayla sordu.

Başımı çevirdim ve kalbim neredeyse küt küt atmaya başladı. Üstsüzdü, tamamen üstsüzdü ve yaralarını sarmaya çalıştığını fark etmem bir anımı aldı.

Birden cevap vermem gerektiğini hatırladım, "Ah, evet. Neye ihtiyacınız var?"

Biraz döndü ve bana kürek kemiğindeki kırmızı bir yarayı gösterdi, "Tam olarak ulaşamıyorum. Benim için temizleyebilir misin?"

Başımı sallayıp yaklaşmadan önce biraz yutkundum. Bana nemli bir havlu ve alkol olduğunu tahmin ettiğim bir şişe uzattı.

Sırtına döndüğümde, yüzeyin büyük kısmının grimsi ve pembe yara izleriyle kaplı olduğunu fark ettim. Bu kesinlikle onun ilk rodeosu değildi. Görünüşe göre bazı yara izleri kırbaçlamadan kaynaklanıyor olabilir.

"Bu işte biraz yeniyim," dedim endişeyle. Kan ve tıbbi şeylerden hiç . Açıkkası, bu beni biraz korkutuyordu.

Jay kıkırdarken omuzları titredi, "Merak etme, fazla bir şey yok. Önce yaranın etrafındaki ve üzerindeki kurumuş kanı ve kiri bezle temizlemeniz gerekiyor."

Bezi kürek kemiğine doğru götürürken yutkundum. Yaranın etrafındaki deriyi nazikçe temizledim. Yeterince temiz olduğunu hissettiğimde, daha fazla talimat için Jay'e döndüm.

Boğazını temizledi, "Şimdi yarayı dezenfekte etmek için ruhları kullan."

Bana uzattığı şişeyi aldım ve sıvıyı yaranın üzerine damlattım. Kürek kemiği istemsizce biraz geri çekildi, bu da acıttığının iyi bir göstergesiydi. Sırtından aşağı akan birkaç damlayı sildim.

"Şimdi yarayı kapatman gerekiyor," diyerek bana benim zamanımda gazlı beze benzeyen bir rulo bez uzattı. Bezi sonra Jay bana döndü ve teşekkür etti.

Sonra gözleri boynuma takıldı, "Sen de yaralanmışsın. Temizlettin mi?"

"Hayır."

"Buraya gel o zaman, ben yaparım."

Yutkundum ve isteksizce ona malzemeleri uzattım. Bezi tekrar ayaklarının dibindeki kovaya bıraktı. Etrafında döndürdükten ve biraz daha su emmesine izin verdikten sonra sıkarak çıkardı.

"Yukarı bak," diye emretti. Dediğini yaptım ve bez cildime değdiğinde biraz irkildim. Jay bir elini omzuma koyarak beni sabitledi ve kurumuş kanı ve cildime bulaşan diğer her şeyi fırçaladı. Bir süre sonra bezi kovaya geri bıraktı ve alkolü aldı.

"Bu biraz acıtacak."

Çenemi sıktım ve sıvıyı dökmesini bekledim. Döktüğünde biraz irkildim. Acıyı büyük ölçüde artırdı ama beklediğimden hızlı azaldı.

"Çok derin değil," diye gözlemledi, "gerekmeyecek. Başka bir yeriniz incindi mi?"

Cevap vermeme gerek yoktu. Kolumdaki hatırı sayılır miktardaki kan, bakışlarını oraya çekti. Uzandı ve yırtık bezi yaramdan uzaklaştırdı. Derime yapışmıştı ama onu sıyırmayı başardı.

Dudaklarının ince bir çizgiye dönüşmesini izledim. Yarayı gözleri tereddütsüzdü.

Uzun bir süre sonra içini çekti, "Dikiş atılması gerekecek."

İstemsizce yutkundum. Dikiş istediğimden pek emin değildim. Özellikle de doktor olmayan birinden.

Jay şişeyi tekrar elime tutuşturdu, "İç." "Ben içmem," diye zayıfça denedim.

Jay gözlerime baktı, "Başlamak isteyebilirsin çünkü bu çok acıtacak."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum ve sonra endişeyle şişeye baktım. İçimi çektikten sonra şişeyi dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım.

Kuvvetliydi, beklediğimden çok daha kuvvetliydi ve boğazımdan aşağı inerken sıvı ateş gibi yakıyordu. İstemsizce öksürdüm, ciğerlerimi sakinleştirmek için üzgün bir çabayla kapalı bir yumrukla göğsüme vurdum.

"Sakin ol," dedi Jay, garip bir şekilde sırtımı sıvazlayarak. Bir nefes daha çektim, bir yudum daha almadan önce gözlerim hafifçe sulandı.

Bu daha kolay indi ve acının biraz uyuştuğunu hissedebiliyordum. Jay'in gözleriyle karşılaştığımda gözlerimi kırıştırdım ve bir yudum daha aldım, "O zaman devam etsek iyi olur."

Uzandı ve yaramın etrafında yırtılmış olan bezi yakaladı. Sonra, beni çok şaşırtacak şekilde, kolumu yırtarak çıkardı. Islak bezi tekrar almadan önce artık daha kısa olan kolu omzuma doğru itti.

Kanı nazikçe temizledi ama bu bana acı vermediği anlamına . Bir yudum daha alırken gözlerim yeni yaşlarla doldu. Tanrım, bu şeyin tadı iğrençti.

Bilişsel duyularımın biraz bulanıklaştığını hissedebiliyordum. Jay alkolü benden alırken acı giderek artıyordu. "Bu acıtacak. Çabucak halletmeye çalışacağım."

Yaranın üzerine alkol dökerken dişlerimi sıktım. İnledim ve şişeyi ellerime geri itti, "İç ve bakmamaya çalış."

Bana söyleneni yaptım, ama bir iğne ve kalın bir iplik çıkardığında, yardım edemedim ama biraz sızlandım. Tanrım, bu acıtacaktı.

"İç." diye tekrar emretti beni izlerken görünce. Yakıcı sıvı mideme daha fazla yerleştikçe solgunlaştığımı hissettim.

Bu

olam

az.

sıhhi

.

Oh

Tan

rım

.

,

Ben

gidiy

orum.

öl

me

k

Enfeksiyon

.

Keskin bir acının derimi deldiğini hissettim. Koluma ve omzuma vurdu, boynuma ve şakağıma bir tendon gibi uzandı. Jay iğneyi çekip yarılan eti tekrar bir araya getirirken nefesim kesildi. Sonra işlemi bir santimetre geriden tekrar başlattı.

Yanağımdan aşağı süzülen tek su damlasının belli belirsiz farkındaydım. Aslında, hem yan odada uyuyan çocukların iyiliği için hem de bu korsan kaptanın önünde zayıf küçük bir kız gibi görünmemek için ağlamalarımı tutmaya daha çok odaklanmıştım.

Jay sonunda ucuna bir düğüm atıp sıkıca çektiğinde rahat bir nefes aldım ve kanepenin minderlerine gömüldüm.

Görüşüm gerçekten bulanıktı. Şişeye baktığımda hepsini gördüm. Bu şaşırtıcıydı. Jay'ın yaranın etrafına bir şerit bez bağladığını zar zor fark ettim.

Tekrar kanepeye uzandım ve boş şişeyi onun çıplak göğsüne doğru ittim.

"Eğlenceliydi," diye tutarsızca kıkırdadım, "Bir ara tekrar yapalım." Jay

alçak sesle eğlenerek kıkırdadı, "Evet, yapalım."

Jay gözlerinde meraklı bir parıltıyla bir an bana baktı. Başımı çevirdim ve gözlerimi ona diktim, "Ne?"

Bana sırtıttı, "Nasıldı? Nereden geldin?"

Muhtemelen bir deli gibi sırtıyıordum, ama kalbimde duracak gücü bulamıyordum, "Çok güzeldi. Her zaman okyanusa yakın yaşadık. Annem pek umursamazdı ama babam ve ben fırsat buldukça dalgaların üzerine çıkardık." Gözlerimi kapadım ve başımı arkaya yasladım, "Onları çok özleyorum."

"Onlara ne oldu?" Jay sordu.

Gözlerimi açtım ve üzgün gözlerle ona baktım, "Artık ulaşamayacağım bir yerdeler."

Jay göz temasını kesti ve boğazını temizledi, "Kaybınız için üzgünüm."

Bunu düşünürken kaşlarım birbirine çarptı. Ailem ölmemiştir.

Jay'in tekrar beni izlediğini görmek için başımı geri

çevirdim. "Peki nerede

vardır

Nerelisin? Bunu daha önce söylediğinizi sanmıyorum," diye sordu.

'Massachusetts' demek için ağzımı açtım ama aklıma gelen bir düşünceyle durakladım. Ben sarhoşken benden cevap almaya çalışıyordu. Ağzımı kapattım ve ona ters ters baktım.

"Ne?" Bakışlarımın ağırlığı karşısında biraz telaşlanarak sordu.

Konuşmayı benden uzaklaştırmak için hemen bir neden düşündüm. Şimdi sırrımı açığa çıkarma riskini göze alamazdım.

"Bu hiç adil değil," diye yakınıırken kaşlarım tekrar birbirine çarptı, "Senin hakkında tek bildiğim bu lanet geminin kaptanı olduğunken neden sen benim hakkımda bu çok şey biliyorsun?"

Jay düşmanca tavrım karşısında kaşlarını kaldırdı. Sonra biraz kıkırdadı, "Bilmek istediğin şey neydi?"

Dik oturdum ve tamamen ona doğru döndüm, düşünürken dramatik bir şekilde çenemi ovuşturdum.

"Oh!" Aklıma bir şey gelince biraz sıçradım, "Senin gibi yakışıklı bir adamın," vurgu yapmak için göğsünü dürttüm, "okyanusun ortasında yüzerek ne yaptığını bilmek istiyorum."

Jay yine kaşlarını kaldırdı, "Neden korsan olduğumu bilmek ister misin?" Heyecanla başımı salladım ve ellerimi kucağımda birleştirdim. Jay koltuğa yığıldı ve "Oldukça uzun bir hikâye," dedi.

13

"Ne zaman annemi sorsam, babam onu nazik ve güzel bir kadın olarak tarif ederdi. İçinde biraz ateş de barındıran kibarlığı vardı," diye konuştu Jay, "Adı Elspeth Rose'du. Bir Dük'ün kızı olarak doğmuş ama gayrimeşru olduğu için Dük'ün soylu kanından hiçbir hak iddia edememiş."

Hikayesini anlatırken Jay'i izledim. Yakındaki bir lambanın titrek ışığı koyu gölgelerin yüzüne yayılmasına ve yüz hatlarının derinleşmesine neden oluyordu. Gözleri kapalıydı ve başı kanepenin arkasına yaslanmıştı. Bana bunları anlatmasa uyuyacakmış gibi görünüyordu.

"Annesiyle birlikte şehrin kenarındaki küçük bir kulübede yaşıyordu. Çok az paraları vardı ama o her zaman mutluydu. Her zaman sade bir yaşamın özgürlüğünü sevdiğini söylerdi. Ama bir kış, kendi annesi çok hastalandı ve bir doktor için yeterli paraları yoktu.

"Büyükanmem ilkbaharın başlarında vefat etti ve Dük kızına acıdığı için ona evinde iş teklif etti. Hizmetçi oldu, ama sık sık kendini dışarıda hayvanlarla ilgilenirken buldu ve yeniden biraz mutluluk hissetti. Jeremiah adında basit bir ahır çocuğu olan babamla orada tanışmış.

"Söylemeye gerek yok, birbirlerine aşık oldular. Dük bu durumdan pek memnun değildi, çünkü kızını daha yüksek mevkide bir adamla evlendirmek istiyordu. Bunun yerine babama bir anlaşma teklif etti. Oğlana, anneme saygın bir yaşam sağlayacak kadar para kazanabilirse evlenebileceklerini söyledi.

"Servetini bulmaya kararlı olan Jeremiah denizlere açıldı. Bir korsan oldu, hem oldukça ünlü bir korsan. Üç yıl boyunca kendi gemisinin kaptanlığını yaptı ve o noktada nihayet geri dönecek kadar para topladı.

"Anneme geri döndü ve Dük'e kazandığı her şeyi gösterdi. Dük'ün aklında bu kötü şöhretli korsanı kendi topraklarında ihbar etmek vardı ama annemin ona olan aşkı onu susturdu, çünkü bu ona büyükannemle olan aşkını hatırlatıyordu. Elspeth ve Jeremiah ilk fırsatta evlendiler.

"Yaklaşık bir yıl boyunca çok mutluydular ama ben doğduğum gün annem vefat etti. Babam yıkılmıştı ve tek başına nasıl yetiştireceğini bilmediği bir çocukla, benimle baş başa kalmıştı.

"Beş yaşına gelene kadar beni büyütmesi için bir ebe tutmuş. O sırada hem İngiliz Donanması hem de İspanyol Armadası onun peşindeydi.

"Bir gün sahip olduğumuz her şeyi sattık ve babam beni rıhtıma getirdi. Hindistan'a giden bir gemiden geçiş izni aldık. İngilizlerin gemileri aradığı her limanda gemiden atlamak zorunda kaldık ama birbirimizden ayrılmadık.

"Sonunda eski mürettebatının yerini tespit ettik ve bu gemiyi ele geçirdik. O zamandan beri buradayım."

Bu korkunçtu. Jay'i gözlerimde bir acıma parıltısıyla izledim. Başından beri düzgün bir çocukluk geçirmesi engellenmişti. çevirdi ve bana bakmak için gözlerini açtı.

"Vay canına," dedim, söyleyecek başka bir şey bulamadığım için. Yine de başka bir şey vardı, "Peki ne zaman Kaptan oldun?"

Gözleri biraz sertleşti ve başka tarafa baktı, "Üç yıl önce, babam bir düşman gemisine düştüğünde. On dokuz yaşındaydım."

Bakışlarımı indirdim, "Özür dilerim. Sormamalıydım."

"Sorun değil. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu."

Sonra rahat bir sessizliğe gömüldük. Doğrusu, ben daha doğmadan çok önce ölmüş biriyle sohbet ediyor olmak beni korkutuyordu ama hayat böyle komik işte.

O zaman konuşmamızı farklı bir yöne çekmeye çalıştım, "En gurur duyduğun an neydi?"

Başımı çevirdiğimde Jay'ın neredeyse uyumak üzere olduğunu gördüm. Ben de kendimi oldukça bitkin hissediyordum, "Babam ilk kez denize açılmama izin verdiğinde."

Yumuşakça gülümsedim ve kendi başımı arkaya yasladım, "Bu konuda sana katılıyorum. Okyanusun yumuşak dalgalarını ve rüzgâra karşı gerilen yelkenlerin sesini her zaman sevmişimdir. Bana evimi hatırlatıyor."

Ev

.

Bu, göğsümün derinliklerinde bir yere çarptı. Evimi bir daha asla göremeyebilirdim. Ya da ailemi.

İçimi çektim ve bir an için bu acıyı da uyuşturmak için daha fazla alkolüm olmasını diledim.

"Açık denizde olmanın getirdiği özgürlüğe her zaman değer vermişimdir," diye mırıldandı Jay, "Ne zaman karaya ayak bassam, boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki orada boğulmaya denizde olduğumdan daha yatkınmışım gibi."

Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissederken kendi kendime "Bu çok derin," diye mırıldandım.

Belki de hayal ama sanki Jay'ın gözlerinin başımın yan tarafını deldiğini hissediyordum. Döndüm ve onun bakışlarıyla karşılaştım.

Beni incelemeye devam ederken sessizce, "Çok tuhaf bir konuşma tarzın var," dedi.

Kalbim biraz sarsıldı ve gelecekte ne söylediğime dikkat etmem gerektiğini not ettim. Görünüşe göre alkol dilimi gevşetmiş.

"Bunu bana çok söylediler aslında," diye omuz silkerek geçiştirmeye çalıştım ve tekrar tavana baktım.

Gözlerimi kapattım. Lambanın yumuşak ışığı göz kapaklarımın arkasında titriyordu. Jay göğsünün derinliklerinde yankılanan bir tür ses çıkardı. Uyku beni tüketirken dünya yavaşça farkındalığımdan düştü.

14

Baş ağrısı ve kolumda zonklayan bir ağrıyla uyandım. Yanağım sıcak ve sert bir şeye bastırılmıştı ve başımın üstünde bir ağırlık vardı. Şaşkınlıkla bir gözümü açtım ve deriyi görünce irkildim.

Gözlerim açıldı ve kalbim otomatik olarak hızlandı. ben? Kimdi bu?

Sonra dün geceyi ve kolumdaki dikişleri hatırladım. Jay'le yaptığım konuşma biraz bulanıktı ama özünü hatırlıyordum. Nasıl olup da onun omzunda uyuduğumu size anlatamam.

Kendimi yavaşça ondan uzaklaştırdım. Omzunun derisi hafifçe yanağıma yapıştı ve ben hareket ettiğimde bilinçsizce pozisyonunu ayarladı. Şimdi kafası başımın üstü yerine kanepenin arkasına yaslanmıştı.

Gözlerimi kırıştırdım ve ayağa kalkarak elimi nazikçe yanağıma dokundurdum. Onun yokluğunda garip bir şekilde soğuk hissediyordum.

Jay uyurken onu inceleme fırsatı buldum. Gerçekten de oldukça yakışıklıydı. Çene çizgisi düzgünce kesilmişti ve yüzünün alt yarısını biraz kirli sakal karartmaya başlamıştı. Muhtemelen son birkaç günün stresini yansıtıyordu.

Saçları koyu renkti ama ensesindeki kravata kadar indiği için pürüzsüzdü. At kuyruklu erkekleri hiç sevmezdim ama itiraf etmeliyim ki onda oldukça doğal duruyordu. Sanırım bu dönemin vazgeçilmeziydi, bu yüzden alışmam gerekecekti.

Tişörtü olmadan kaslarının ne kadar sıkı olduğunu açıkça görebiliyordum. Güneşin öptüğü teni ve yapısı birleşince, çok çalışkan bir adam olduğuna dair çok az şüphe kalıyordu. Dün geceden kalan yaralar, cildini saran kırmızı yarıklardan biraz daha fazlasıydı ama muhtemelen hâlâ çok acıyordu.

Gözlerimi adamdan ayırdım ve olabildiğince sessiz bir şekilde çocukların uyuduğu yatak odasına doğru yürüdüm. Saat henüz erkendi ve gemidekilerin çoğu henüz uyanmamıştı ama odaya girdiğimde Liam'ın uyanmış olduğunu gördüm.

Kız kardeşine sarılmış, o uyurken nöbet tutuyordu. Başlarına gelenler yüzünden bu kadar hızlı büyümek zorunda kalması yürek burkucuydu.

Kapıyı hafifçe ardımdan kapatırken onu nazik bir gülümsemeyle selamladım. Yatağın kenarına oturmak için ilerlerken hareketlerim sessizdi. Ağırlığının altında biraz eğildi ve çocuğun beni yakından izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Sorun yok Liam," diye alçak ve yatıştırıcı bir sesle teselli ettim. "Uyuyabilirsin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Uzun bir süre bana baktı, muhtemelen bana güvenip güvenmeyeceğine karar veriyordu. Onu suçlayamazdım. Ben de pek güvenmezdim. "Hemen burada olacağım," diye söz verdim.

Ya ben onu ikna etmeyi başarmıştım ya da o uykuyla daha fazla mücadele edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Ağır bir iç geçirdi ve kız kardeşine biraz daha sıkı sarılarak yastığa geri sokuldu. Gözleri kapandı ve uyku ona çabucak geldi.

Sırtım duvara yaslanacak ve ayaklarım kenardan sarkacak şekilde yatağa geri döndüm.

Kalbim bu çocuklar için çarptı. Bunların hiçbirini hak etmiyorlardı. Bir eve ve onları sevecek bir aileye ihtiyaçları vardı.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama o yatakta otururken bir noktada tekrar uykuya daldım.

-----+-----+-----

İkinci kez uyandığımda, bir çocuğun bacaklarının kucağıma yayılmış olduğunu görünce irkildim. Biraz daha inceledikten sonra bacakların Rose'a ait olduğunu anladım.

Liam bana daha yakın yatıyordu ama kız kardeşi kadar yakın değildi. Uyrken bile bana tamamen güvenmiyordu.

Gözlerimi kısarak odaya baktığımda güneşin çoktan çıktığını ve lombozdan süzüldüğünü gördüm. İç çekerek ayağa kalkarken Rose'un bacaklarını kucağımdan indirdim.

Sessizce diğer odaya doğru ilerledim ve Jay'in artık orada olmadığını görünce hiç şaşırmadım. Etrafa göz gezdirirken dün geceden kalma tabakları buldum. Omuz silkerek onları mutfığa geri götürmeye karar verdim.

Geçitlerden geçip bir sonraki kata inerken mürettebattan eser yoktu. Ancak mutfığa ulaştığımda, küçük bir masanın etrafında toplanmış bir avuç adam buldum.

İçeri girdiğimde konuşmaları kesildi ve beni takip eden gözlerden biraz utandım. Sözümü sakınmadan aşçıya doğru ilerledim ve tabakları .

Onları alıp bir yığının üstüne dizdikten sonra homurdanarak yaptığı işe geri döndü.

Boğazımı temizlemeden önce bir saniye onu izledim. Beni tanımak için hiçbir şey yapmadı.

"Affedersiniz?" Tekrar denedim ama aşçı yine tepkisizdi. Odadaki diğer adamlar biraz kıs kıs güldüler ve birbirlerine fısıldadılar. Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Çocuklar için biraz kahvaltı almak istiyorum," dedim sertçe, aşçıya dik dik bakarak ve diğer adamların kıs kıs gülmelerine ve laf atmalarına aldırmadan.

"Aşçı, ellerini kirli bir bez parçasına sildikten sonra bir kenara atarken, "Şey, canım," dedi.

gibi

ama görünen o ki Kaptan seni çoktan kapmış."

Sözleri ve ima ettikleri karşısında çenemi sıktım. "Ben bir mal parçası değilim. Şimdi, istediğim şeyi bana getirecek misin yoksa Kaptan'ı benim için getirmesi için göndermek zorunda mı kalacağım?"

"Seni küçük alingan kız," diye tükürdü, "Onun senin tarafını tutacağını sana düşündüren nedir? küçüklüğünden beri tanırım. Sen daha iki haftadır gemide değilsin!"

En kötüsü de haklı olduğunu bilmemdi. Kaptan neden benim olsun ki? Beni tanımıyordu bile.

"Pekâlâ," diye aklımdan geçen pek hanımefendice olmayan yanıtları geri çektim, "Çocuklar açlıktan öldüğünde Kaptan'a sizi işaret edeceğim."

Bununla birlikte döndüm ve gözyaşlarıma karşı koyarak mutfaktan çıktım. Bir sesin bana doğru geldiğini duyduğumda adımlarımı hızlandırdım.

"Evet. Eminim öyle olacak, genç kız." Adamların kahkahaları beni kaptanın kamarasına takip etti.

15

Yatak odasına geri dönerken kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım. Aşçının yorumları karşısında gözlerimden birkaç damla yaş aktığını hissedebiliyordum ve bu konuda kendimi bu kadar zayıf hissettiğim için utanıyordum. Liberty Lisesi'ne transfer olduğum ortaokuldan beri zorbalığa maruz kalmamıştım. Bundan daha güçlü olmalıyım.

Boğazımdaki yumruyu ısırarak yatağın kenarına oturdum.

"Günaydın," dedim usulca, çocukların başladığını fark ettiğimde. Rose esneyerek doğruldu ve gözlerindeki uykuyu sildi. Liam kendi gözlerinde uykunun kalıntılarıyla beni izlemeye başlamıştı bile.

Çocuklara bakarken, onları ilk gördüğümünden beri beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu sormaya karar verdim.

"Siz ikiniz aileleriniz hakkında bir şey hatırlıyor musunuz? İsimlerini ya da nerede yaşadıklarını?"

Rose bana bakarken, "Annemin gözleri kahverengi," diye araya girdi. Kolunu kaldırarak yüzümü işaret etti: "Senin de öyle."

Kıza usulca gülümsedim ve başımı salladım, "Benim kahverengi gözlerim var. Annen evde mi?"

Kız biraz başını salladı ve ben de Liam konuşurken ona baktım. "Annem . Büyükbabamla geride kaldı."

"Geride mi kaldı?" Şaşkınlıkla sordum.

Liam yere baktı, "Babam bizi savaştan uzaklaştırıyordu. Teyzemin yanına. Sonra da savaşmak için geri dönüyordu."

1779.

Amerikan Devrimi'nin tam ortasında!

"Kolonilerden misin?" Dikkatle sordum, savaşıla ilgili hatırlayabildiğim bir şey var mı diye beynimi yokladım.

Liam biraz başını salladı ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

"Hangi kısmı?" Bilmesini umarak sordum.

Liam düşünceli düşünceli kaşlarını çatarken duvara baktı ve kendi kendine sessizce mırıldandı. Bir süre sonra konuştu: "Babam limana gittiğimizde hep bir çay partisinden ve bunun savaşı nasıl başlattığından bahsederdi."

"Boston?" Tereddütle sordum. Liam'ın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı, sonra başını sallayarak onayladı.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Boston sadece savaşın önemli bir parçası değildi, aynı zamanda benim yerdı. Sadece, orada büyüdüğüm zamanki gibi değil. Ya da büyüyeceğim, sanırım.

çekmeden önce yanağımın içini çiğnedim. "Gidip Kaptan Jay ile konuşmam gerekiyor. Siz ikiniz biraz yalnız kalabilir misiniz?"

Başımı salladıklarında ayağa kalktım ve kapıdan çıkıp doğruca üst güverteye yöneldim. Güneş ışığına adımımı atar atmaz, bir hareket telaşının içine düştüm. Herkes koşuşturuyor, bir yandan kendi emirlerini yerine getirirken bir yandan da gemi arkadaşlarına emirler .

"Kaptan," diye seslendim telaşlı mürettebatın arasından sıyrılıp dümene doğru ilerlerken, "sizinle konuşmalıyım."

"Şimdi olmaz Elizabeth," diye konuştu konuşmamızın özel olması için yeterince yaklaştığımda, "Biraz meşgulüm."

"Ama çocukların nereden geldiğini biliyorum. Ailelerinin nerede yaşadığını."

Jay karga yuvasındaki birine bağırmadan önce bana bir bakış attı.

"Onları eve götürmeliyiz," dedim sesimdeki kesin ifadeyle. Konuşmak için ağzını açtı ama başka bir adamın sesiyle kesildi.

"Peki siz kim oluyorsunuz da bu geminin rotasını belirliyorsunuz hanımefendi?" diye sordu ikinci kaptan olduğuna inandığım kişi. Elbette haklıydı. Gerçekten de bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. Ben sadece şans eseri gemiye alınmış fazladan bir yolcuydum. Adam beni tamamen görmezden gelerek Jay'e döndü, "Dört fersah, Kaptan."

Dört lig mi? Dört ligde ne var?

Döndüm ve ufku taradım, gözlerim batıda dönen gri bir kütleye karşılaştığında midem biraz düştü. Karşılaştığım son fırtına ölümümle sonuçlanmıştı. Bunu tekrar yaşamaya pek hevesli değildim.

"Teşekkür ederim, Briggs," dedi Jay sesindeki otoriteyle. Sonra bana döndü. "Elizabeth, neden güvertenin altında beklemiyorsun, bu konuyu daha sonra konuşuruz."

Jay'in işini yapmasına ve bizi bu fırtınadan kurtarmasına izin vererek, "Evet Kaptan," diye gönülsüzce razı oldum. Beni bu kadar kolay başından savdığı için küçük bir hayal kırıklığı hissetmekten kendimi alamıyordum.

Saçmalama!

Ayak seslerim kulaklarımda yankılanırken kendimi azarladım.

O kaptan. Kendi sorumlulukları var. Gözleri parlayan bir okul kızı gibi davranmayı bırak!

Ama ben bile onun dümenin arkasında ne kadar yakışıklı ve önemli görüldüğünü, esintinin saç tellerini dalgalandırdığını ve gözlerindeki o sert konsantrasyon ifadesini inkâr edemezdim. Güçlü, kendine güvenen bir liderdi ve benim için bu, biraz gözleri kamaşmaya değerdi.

16

Kulübenin dış kapısına vuran birkaç gümbürtü çocuklarla oynadığım oyunu böldü. Bence I Spy'da asla yanlış yapamazsınız ama birkaç saat sonra oyun biraz tekrara düşüyor. Özellikle de göz alabildiğine uzanan, optik olarak uyarıcı tek nesnenin içinde oturuyorsanız. Söylemeye gerek yok, oyunu daha önce hiç oynamamış olan ve her turdan sonra kesinlikle heyecanlanan Rose'un aksine ben bu kesinti için minnettardım.

Kapıyı açtığımda ilk tanıştığım kamarot Thomas' kapının arkasında durduğunu gördüm. Kollarının arasında üç tabak vardı ve dikkatimi çekmek için kapıyı tekmelediğini düşündüm.

"Merhaba Thomas," diyerek gülümsedim ve kenara çekilip içeri girmesine izin verdim.

"Merhaba hanımefendi," diyerek yanımdan geçti ve tabakları Kaptan'ın masasına bıraktı, "Az önce mutfakta yaşadığınız sıkıntıyı fark etmeden edemedim ve ben..." diyerek tabakları işaret etti.

Sanırım bu, çocuğun bana söylediği en fazla söz olabilirdi ve ben bunu devam ettirmeye kararlıydım, "Teşekkür ederim Thomas. Bu yaptığın çok nazik bir şeydi." Bunun üzerine yanakları biraz kızardı ve bunu saklamak için zayıf bir çabayla gözlerini kaçırdı. Gülümsedim, "Çocuklarla tanışmak ister misin?"

Liam muhtemelen ondan sadece birkaç yaş küçüktü ve içimde birbirlerinden hoşlanabileceklerine dair bir his vardı.

"Sorun değil hanımefendi," dedi, biraz üzgün bir ifadeyle kapıya bakarak, "işimin başına dönmeliyim."

Omzuna dokunan bir el dönüp kapıdan çıkmasını engelledi. Tereddütle göz göze geldik.

"Thomas, çalışmak iyi bir şey değil. Eğer bir molaya ihtiyacın olursa, istediğin kadar burada saklanmana izin veririm." Kararsız görünüyordu, ben de devam ettim.

"Eğer yakalanırsan, suçu ben üstlenirim."

"Bunu isteyemem, Bayan."

"Sormana gerek yok," dedim ona dürüstçe, "Ayrıca, zaman zaman bu ikisiyle ilgili yardıma ihtiyacım oluyor. Oldukça ele avuca sığmazlar."

Rose bu fırsatı değerlendirip koşarak gömleğimin uçlarını çekiştirdi ve bir saat önce olduğu gibi büyük bir coşkuyla "Casusum, casusum!" diye bağırdı. Thomas'a sert bir bakış attım.

Liam birkaç dakika sonra kız kardeşinin elinden tutarak onu yatak odasına doğru çekti, "Gel Rose. Rahatsız edici oluyorsun."

Mutlu bir şekilde ciyakladı ve dikkatini çekmek için Liam'ın kolunu çekti,

"Kahverengi!" Liam cevap olarak inledi: "Buradaki her şey kahverengi."

Thomas gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle kardeşleri izledi. Ağır bir iç çekişle bana döndü.

"Belki bir gün, ama şimdilik güvertede bana ihtiyaç var."

Teknenin fırtınanın şiddetiyle gıcırdamaya fark ettiğimde ona "Anlıyorum," dedim, "Ne zaman istersen gel. Yemek için tekrar teşekkür ederim Thomas."

Topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıkmadan önce bana utangaç bir baş selamı gönderdi. Kapı arkasından kapanırken iç çektim ve masaya dönmeden önce boynumdaki gerginliği ovuşturdum. Biraz daha incelediğimde her tabakta iştah açıcı olmayan bir parça kurutulmuş et, birkaç bayat bisküvi ve bir turşu olduğunu gördüm. Oh neyse, daha ne isteyebilirsiniz ki?

"Hey, sizi küçük ," diye seslendim sahte bir korsan aksanıyla, "Gelin de yemeğinizi alın, yoksa hepsini ben yiyeceğim!"

Hepimiz çok açtık, çünkü kahvaltıyı kaçırmıştık ve bu gemi erzaktan tasarruf etmek için öğle yemeği servis etmiyordu, bu yüzden çocuklar hayatlarında daha önce hiç yemek görmemiş gibi yatak odasından fırladılar.

Neyse ki yemeklerin kalitesi konusunda yaygara koparmadılar. Bisküviler taştan daha sertti ve et kadar tuzluydu ki, bisküviler kadar kuru ve sert olmasaydı aylarca deniz suyunda marine edildiğini tahmin edebilirdim. Sanırım buna peksimet diyorlardı. Peksimet ve kasıtsız kurutulmuş et. Ne tür bir et olduğunu bilmek bile istemiyordum. Zaten midemde tutmakta zorlanıyordum.

Tabaklarımızı sıyırıp temizlediğimiz sırada dışarıdaki gökyüzü oldukça kararmıştı. Etrafımızdaki tahtaların iniltileri fırtınanın şiddetine işaret ediyordu ve ben de fırtına süresince kesinlikle güvertenin altında kalmaya karar verdim.

"Casusluk mu yapıyorum?" Rose yüzünde neredeyse karşı konulmaz bir ifadeyle sordu. Yine de buna kanmamam gerektiğini biliyordum.

"Sanırım yatma vakti geldi," diyerek konuyu hızla başka bir yöne çektim. Liam da en az benim kadar rahatlamış görünüyordu.

Onu kucağıma alıp yatağa doğru götürürken tartışmaya yer bırakmadım, onu battaniyenin altına kaydurdum ve Liam'a da yer açtım.

Dışarıdaki rüzgâr şiddetliydi ve bizi belli belirsiz bir tedirginlikle örtüyordu. Sözümü sakınmadan çocukların yanına uzandım ve omzumu onlara attım.

Geminin sallanması zaten oldukça dramatikti, ancak daha da kötüleşmek üzere biliyordum. Tek umudum kötü bir şey olmamasıydı.

17

Ürkütücü bir sessizliğe uyandım.

Rüzgârın uğultusu kesilmiş, ahşap işçiliğinin iniltisi kesilmişti. Artık geminin her zamanki gibi dalgalarla birlikte hissedemiyor, güvertenin üzerinde çalışan tayfaları duyamıyordum

Sessizce yataktan çıktım ve çocukları uyumaları için bırakarak bana en yakın duvardaki küçük, dairesel lomboza yaklaştım.

Su cam gibi durgundu ve kilometrelerce ötede tek bir bulut bile görünmüyordu. Açık okyanusta pek rastlanmayan garip bir dinginlikti bu ve kendimi onun varlığında huzursuz hissetmekten alıkoyamadım.

Her sabah ufku mavinin biraz daha açık bir tonuna boyayan şafak öncesi ışığı gökyüzünü daha yeni süslemeye başlamıştı ve doğal olmayan hava koşullarıyla birlikte araştırmaya karar verdim.

Çocukları uyandırmamak için elimden geleni yaparak sessizce botlarımı giydim ve dış kabine açılan kapıdan dışarı kaydım. Jay ortalıkta görünmüyordu, bu da muhtemelen yukarıda olduğu anlamına geliyordu. Öğrenmeye karar verdim.

Kaptan'ın kamarasından çıktım ve dar koridorda ilerledim. Tavandaki çapraz kirişlerden çıkan çivilerden ağlar ve halatlar sarkıyordu ve çalıntı kargo sandıkları duvarlara dizilmişti.

Üst güverteye çıkan merdivenlerin dibine ulaştığımda, bir an için yıldızlı gökyüzüne baktım ve herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dinledim. Sessizlik havanın üzerinde kalın bir şekilde uzanıyordu.

Yavaş ve sabit bir nefes alarak sessizce merdivenleri çıktım.

Kulaklarımın sandığının aksine, güvertenin üstünde adamlar vardı. Her birinin elinde bir silah vardı ve pamuk tutamlarını sessizce birbirlerine uzatıyorlardı. Biri olmadan

kelimesi ile beyaz tüyleri kulaklarına doldurduktan sonra kalıntıları bir sonraki adama verdiler.

Jay diğ rlerinden ayrı duruyordu. Kendini d menden kısa bir mesafe uzağı yerleştirmişti, gerçi rüzgâr ya da akıntı olmadan bizi hiçbir yere g t remeyecekti ve endişeyle suya bakıyordu. Yine de onun da kenara çok yakın durmadığını fark ettim.

Ona sessizce yaklaştım ama fark etmemiş gibiydi. Okyanusa bakma yarışıyla fazlasıyla meşguldü.

Yanına demir attım ve onun bakışlarını diktiğı yöne doğıru baktım. Gizemli bir şekilde durgunlaşan sudan başka bir şey görmedim.

Bakışlarının başımın yan tarafını deldiğini hissettiğimde, onu karşılamak için döndüm. İşaret parmağını yavaşça dudaklarına götürmeden önce bir ak dakika boyunca beni açıkça inceledi. Sessizlik ricasını anlayarak başımı salladım. Sadece bunun neden bu kadar önemli olduğından emin değıldim.

Bir tür cevap almayı umarak ona sorgulayan bir bakış gönderdim. Bunun yerine, suya düşen bir taş gibi küçük ses etrafımızda yankılandığında Jay'in gözleri tekrar denize kayd .

Sirenler

,

Cebinden küçük bir pamuk tomar  çıkarıp kulaklarına t karken ağızını kapattı.

Kaşlarım şaşkınlıkla biraz  atıldı.

Siren diye bir şey yoktur. Bu kanıtlandı. Eğıer gerçek olsalardı, bilim adamları onları uzun zaman önce keşfederlerdi. Denizkızı gözlemlerinin çoğı, su yüzeyinin altında çarpıtılmış denizayıları ya da orkinoslardan başka bir şey değıldir.

Yani endişelenecek bir şeyimiz yoktu. Değıl mi?

Büyüleyici bir melodi havada yankılandığında sorum oldu. Notalar yumuşak ve güzel başlamıştı, ancak kreşendo yaparak tamamen unutulmaz bir şeye dönüştü. Ruhum şarkıcının sesindeki hüznün için ağladı ve gözlerimde yeni bir gözyaşı birikintisi buldum.

bir ses sese yaklaşmak için can atıyordu ama daha ilk adımımı atar atmaz bir şey yolumu kesti.

Transımdan çıktım ve Jay'in önümde durduğunu görmek için kaldırdım. İki elini de sıkıca kulaklarına bastırmış, dikkatle bana bakıyordu. Dikkatimi çektiğini fark edince başını yavaşça sallayarak bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi.

İlkinde uyum sağlamak için başka bir ses daha katıldı ve Jay'in gözlerinin öfkeyle kırıştırdığı yüzüme odaklanmadan önce bir anlığına parladığını gördüm. Yutkundum ve gözlerimi kaçırmaya korkarak tekrar ona baktım.

Birkaç su sıçraması beni güverteye bakmaya zorladı. Adamlardan bazıları tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşmışlardı ve bazılarının şarkıcı kızlara yaklaşmak için umutsuzca suya atlayıp ölmek üzere olduklarını biliyordum.

Jay görüş alanıma girince görüşüm engellendi. Bakışları yoğun ve yüz hatlarında oldukça çaresiz bir 'bana bak' ifadesi vardı.

Gerçekliğe tutunmak için mücadele ediyordu, bunu biliyordum ve üçüncü bir ses koroya katıldığında, onu kaybedişini izledim.

Gözleri buğulandı ve ifadesi yumuşadı. Elleri kulaklarından ayrıldı ve tüm kaslarının gevşemesini izledim. Daha rahat nefes alıyor gibiydi.

Hiç tereddüt etmeden arkasını döndü ve geminin kenarına doğru yürüdü. Kolunu tuttum ve onu durdurmaya çalıştım ama benden daha güçlüydü. Sonunda beni birkaç metre çekti.

Taktik değiştirerek önünde durdum ve göğsüne bastırmaya çalıştım. Yine boşunaydı.

"Jay!" Yanaklarına hafifçe vururken sessiz olma emrini duymazdan geldim.
"Kendine gel!"

Tekrar büyüüne kapılmamak için şarkıyı dinlememeye çalıştım. Bunun kimseye faydası olmazdı.

Ne yazık ki Jay tepkisizdi. Sadece kenara doğru uzanırken beni kenara itti. Korkulukların üzerinde suya atlayışını çaresizce izledim.

İçimden küfrettim ve küpeşteye doğru koştum. Suya bakarken tek görebildiğim, altında kaybolduğu dalgacıklardı.

Havalanmaya gelmeyince tekrar küfrettim. Daha fazla zaman kaybetmeden peşinden daldım.

Buz gibi suya daldım ve sistemimi delik deşik eden şok karşısında nefes nefese kalma dürtüsüyle savaştım. Gözlerimi açtım ve Jay'in hareketsiz bedenine doğru yüzdüm.

Kolundan tuttum ve onu yüzeye doğru çekmeye çalıştım. Ancak onun yardımı olmadan bu görev oldukça zordu.

Elimi yüzünün önünde salladım ama gözleri boştu. Çoktan boğulmuş olmasından korkmaya başlamıştım.

Yardım edebilecek bir şey bulma umuduyla etrafıma bakındım ama dikkatimi çeken tek şey bize doğru gelen küçük bir denizkızı grubuydu.

Birbirlerine tıklıyorlardı. Suyun altında bu şekilde iletişim kuruyor olmaları. tanıdığımı fark ettim.

Mors alfabesiyle konuşuyorlardı. Ama bu mantıklı değildi. Mors alfabesi 1800'lere kadar icat edilmemişti.

Babam bana küçükken mors alfabesini öğretmişti. Bir gün hayatımı kurtarabileceğini söylemişti ama aklındaki şeyin bu olduğundan şüpheliyim.

Ne olursa olsun, havam tükeniyordu. Tıklamaları nokta, gıdaklamaları da çizgi olarak kullanarak aklıma gelen tek kelimeyi heceledim.

Tık

tık

tık

tık

.

Tıklayın

.

Tık

tık

tık

tık

.

Klik

klik

klik

.

Eğer doğru yaptıysam, H-E-L-P diye yazılmalıydı ve deniz kızlarının büyülenmiş bakışlarına bakılırsa, muhtemelen öyleydi.

İçlerinden biri daha yakına yüzdü. İnanılmaz derecede güzeldi. Sarı saçları saf altın gibi parlıyor ve yumuşak akıntıda zarifçe dönüyordu. Teni mükemmeldi; pürüzsüz ve süt beyazı. Kuyruğu ise muhtemelen en parlak özelliği idi. Kan kırmızısı pullar vücudunun alt yarısını kaplıyordu ve doğru ışıktaki koyu bir mor renkte parlıyorlardı.

Deniz kızı birkaç dakika beni inceledi. Benden gerçekten etkilenmiş görünüyor. Hiçbir uyarıda yüzümü kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Gözlerim şok içinde açıldı ve onu ittim. Jay'e doğru yüzmesini ve aynı şeyi yapmasını izledim.

Boynumda, çenemin hemen altında bir kaşıntı başladı. Hissetmek için uzandım ve kabartılar hissettiğimde irkildim. Benzer bir kaşıntı bacaklarıma da yayıldı.

Birbirleriyle kaynaşmalarını izlerken nefesim kesildi. Lavanta pulları derimin içinden filizlendi. Ayaklarım düzleşerek yüzgeçlere dönüştü ve gözlerimin önünde bacaklarım bir kuyruğa dönüştü.

İşte o zaman nefes aldığımı ve boğulmadığımı fark ettim.

Gözlerimi kırıştırdım ve dönüşen bacaklarıma farklı bir açıdan bakmaya çalışarak etrafımda döndüm.

Kırmızı kuyruklu deniz kızı tekrar önüme yüzdü.

"Merce konuşuyorsun," dedi. Artık tıklıyormuş gibi gelmiyordu.

"Bana babam öğretti." Suyun altında konuşmanın zahmetsiz olduğunu görünce şaşırdım. Tekrar yeni kuyruğuma baktım. "Sen nasıl..."

"Yarisından az Mer kanı olan herhangi bir şey kışkırtılmadıkça dönüşmeyecektir. Dönüşümü tetiklemenin bir yolu da Deniz kızı Öpücüğü'dür. Şimdi söyle bana Rahibe, bu adamlar seni yakaladı mı?"

"Ne? Hayır," dedim Jay'e dönüp bakarak. Hareket etmiyordu. Çoktan boğulmuş muydu? "Ona ne yaptın?"

"O Mer değil. Öpücük onu bilinçsiz hale getirdi. Nefes almasına gerek kalmayacak ve tekrar yüzeye ulaşana kadar bilinci kapalı kalacak."

"Ah," dedim, kuyruğumu hafifçe sallarken ne diyeceğimi şaşırmıştım. Pantolonum gitmişti. Kuyruğum oluştuğunda sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuşlardı ama gömleğim akıntıda gevşekçe dalgalanıyordu.

"Diğer adamlar; onlar önemli mi?" diye sordu eliyle arkasını işaret ederken. Onun arkasından bakınca diğer mürettebattan bazılarının suyun içinde amaçsızca yüzdüğünü gördüm. Diğer deniz kızlarının hepsi karşılaşmamızı izlemek için duraklamıştı. "Kız kardeşlerim ve ben bu avdan akşam yemeği bekliyorduk."

"Hımm," başkalarının hayatlarıyla nasıl kumar oynanır emin değildim, "zaten ölmüş olanları al, ama eminim Kaptan Jay'in gemisinde mürettebat olarak en azından birkaç sağlam adama ihtiyacı vardır."

Kızıl Kuyruk başını salladı, bunun üzerine diğer sirenler cesetleri yüzeye çıkarmadan ya da daha derinlere sürüklemekten önce yaşam olup olmadıklarını araştırmaya başladı.

Deniz kızı bana döndü. "Gel. Kralım seninle konuşmak isteyecektir."

"Kralınız mı?"

"Neptün," diye yanıtladı, "Denizlerin Kralı."

18

İçgüdülerim geminin yakınında kalmam için bağıırıyordu. Ayrılırsam ne olacağından korkuyordum. Onu tekrar bulabilecek miydim? Sirenler beni şaşırtır şaşırmaz bana saldıracaklar mıydı? Beni Neptün'ün sarayına götürmeye niyetleri var mıydı?

Kırmızı kuyruklu denizkızı iç savaşımı merak ve kızgınlığın eşit bir karışımıyla izledi. Endişelerimi anladıktan sonra, güçlü bir rüzgâr ya da akıntı olmadan geminin yakın zamanda hiçbir yere gidemeyeceğini yardımsever bir şekilde belirtti. İstemeye istemeye ona hak vermek zorunda kaldım ve Jay'i hareketsiz bedeninin yüzeye geri çekildikten sonra yeniden canlanmasını izledikten sonra onu takip ettim.

Yeni kuyruğumla yüzmek hiç de doğal gelmiyordu. Hayatımın büyük bölümünü iki bacakla yüzerek geçirdikten sonra, bu tamamen ve tamamen yabancı hissettirdi. Sanki bacaklarım bir iple birbirine bağlanmış gibiydi. Artık ayrı değillerdi, kendi başlarına bir varlıktılar.

Diğerlerinin çevik zarafetine kıyasla sarsak ve özensiz olan hareketlerim, beklenmedik bir güçle beni şaşırttı. Kuyruğumun tek bir hamlesi beni birkaç metre ileri itmeye yetti.

Bu,

Kendi kendime düşündüm

Mükemmelleştirmek için zaman ayırırsam çok verimli bir seyahat aracı olabilir.

Kırmızı kuyruklu denizkızının ve onunla birlikte gelmeyi tercih eden maiyetinin benim için kasıtlı olarak yavaşladığını söyleyebilirdim. Bunun için minnettardım ama zayıf olarak algılandığımı da hissetmeden edemiyordum.

Bu hissi sevmedim.

sirenin orman yeşili kuyruğu, hareketleriyle hafifçe altın sarısı bir renkte parlıyordu. Saçları zengin ve çikolata rengindeydi ve su kıvrıldıkça dalgalanıyordu. Sağımda gök mavisi ve gümüş kuyruklu bir kadın vardı, saçları şimdiye kadar gördüğüm en soluk sarı tonundaydı. Hepsi bir renk cümbüşüydü. Bir denizkızının kuyruğu fildişi rengindeydi, bir diğerkinki ise bakırımsı bronz.

Kırmızı kuyruklu denizkızı yanımda yüzmek için hızını yavaşlattı. Sanki beni inceliyormuş gibi birkaç saniyede bir bana doğru bakışlar fırlatıyordu ve bu beni biraz getirdi. Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Hiçbir şekilde kitaptaki en güzel kız değildim ve bu tanrısal yaratığın beni değerlendiriyor olması içimde kıvrılıp kaybolma isteği uyandırdı.

"Sana ne diyorlar?" Sonunda konuştu.

"Benim adım mı?" Açıkladım ve o başını sallayınca devam ettim. "Elizabeth. Senin adın?"

"Ekselansları?" Diğerlerinden biri sessiz bir soruyla sordu. Kırmızı kuyruklu denizkızı el sallayarak onu uzaklaştırdı ve bana döndü.

"Ben Avernak Krallığı'ndan Prenses Cecilia Baroque. Sonunda senin gibi bir Vardiyalı ile tanışmak benim için bir zevk, Elizabeth."

O bir

ucube

prenses

?

A

denizkızı

prensesi

?

"Vardiya nedir?"

Solumdaki denizkızı bana cevap vermeye karar verdi. "Hem karada yürüeyebilen hem de denizde yüzebilenlere bu adı veririz. Tam Mersler, güneş bizi hasta edip zayıflatmadan önce bir seferde sadece birkaç saat karada kalabilir. Çok uzun süre maruz kalındığında çoğu ölür."

"Yani bu bacaklarımın geri geldiği anlamına mı geliyor?" Açıklığa kavuşturdum. "Bu kalıcı değil mi?"

Prenses Cecilia, "Bugünden sonra istediğiniz zaman dönüşebileceğinizi sanıyorum," diye cevap verdi.

Bacaklarımı kaplayan lavanta rengi pullara baktım. Hareket ettiğimde koyu, gölgeli bir gri renkte parlıyorlardı ve çoğu denizkızı kuyruğunun iki renk arasında yarı saydam bir karışım olduğu sonucuna vardım.

"Pantolonum nereye gitti?" İlk dönüştüğümünden beri beni rahatsız eden soruyu sordum.

"Bacaklarınızla aynı yer," diye yardımcı olmayan bir cevap verdi prenses. Bu sadece kafamı daha çok karıştırdı.

"Anlıyorum," diye cevap verdim, anlamadığım halde. "Neptün'ün sarayı ne kadar uzakta?"

Cecelia, "Fazla uzak değil," diye önerdi. Bundan sonra herkes sustu ve ben düşüncelerime daldım. Bugün, Jay'in gemisindeki ilk günüm kadar kafa karıştırıcı ve imkânsız görünüyordu.

Cecilia'nın daha önce bana söylediği bir şey aklıma takıldı.

"Sen bir prensessin," diye düşüncelerimi dile getirdim, "ve Neptün senin kralın. Bu şu anlama mı geliyor?"

"Babam yedi Mer krallığını yöneten yedi Mer Kralından biridir. Kral Neptün, içinde yaşayan her türlü deniz canlısıyla birlikte tüm denizi yönetir."

"Yani onlar bir kralın yönetimindeki krallar mı?"

"Kesinlikle."

Neptün. Neptün, Salacia'nın kocasıydı. Belki o da orada olurdu. Her nasılsa, bu macerada en azından bir müttefikim olabileceğini bilmek sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu.

Cecelia yine önümüzde yüzüyordu. Kraliyet ailesinden olmasına rağmen gruba liderlik etme ihtiyacı hissediyor gibiydi. Liderlik onun kanında vardı.

Kıpkırmızı kuyruğunun yumuşak, kendinden emin vuruşlarını izledim ve onu taklit etmek için elimden geleni yaptım.

Doğrusu, biraz yorulmaya başlamıştım. Var olmayan karın kaslarım bu tür egzersizlere alışık değildi. Muhtemelen birkaç mil gitmiştik ve daha fazla kalmamasını umuyordum.

Sirenler nihayet yavaşlamaya başladığında, bir tür su altı kalesi görmeyi umarak etrafıma bakındım. Bunun yerine Cecelia aşağıya, altımızdaki mercanlara, bir çıkıntının hemen altında kalan bir mağaraya doğru yüzdü.

İçini görmek imkânsızdı ama Prenses tereddüt etmeden yüzdü. Kısa bir süre sonra yeşil kuyruklu denizkızı, ardından da fildişi denizkızı onu takip etti.

Gökyüzü renginde kuyruğu olan kız bana yaklaştı ve kolumu tuttu, "Sana tünellerde rehberlik edeceğim."

Tek başıma girmeyeceğime sevinerek başımı salladım. Derin bir nefes aldıktan sonra ona başımı salladım. Birlikte karanlık uçuruma daldık.

19

Denizkızı beni içeri çekerken mağaranın karanlık ve derinliği beni bütünüyle yuttu. Eğer o anda vücudumda biraz nefes olsaydı, onu da kaybederdim. Göğsüm sıkıştı ve kulaklarım gözlerimin artık bana söyleyemediği şeyleri algılamak için gerildi. Ancak hissedebildiğim tek şey okyanus suyunun nazikçe süzülerek tenimden geçmesiydi.

Karanlığın devam ediş biçiminden mağaranın içinde bir tür tünel ağı olduğunu anladım. Ancak gözlerim olmadan, bırakın tünellerde hangi yöne daldığımızı, hangi yönün yukarı olduğunu bile anlamakta . Aslında ilerlediğimizi gösteren tek şey, derinlerdeki suyun buz gibi soğukluğunun kemiklerime işlemesiydi.

Biraz titriyordum, en azından bu siren buralarda yolunu bildiği için mutluydum. Eğer şu anda beni bırakacak olsaydı, muhtemelen asla canlı çıkamazdım. Anlayabildiğim kadarıyla zaten çok fazla dönüş yapmıştık ve şu anki körlüğüm yönümü bulmamı daha da zorlaştırıyordu.

Vücudum uyuşmaya başlamıştı ama kızın bileğimdeki demir pençesini hâlâ hissedebiliyordum. Biraz daha sıkarsa bileğimi kırabilirdi. Muhtemelen ayrılırsak birbirimizi bir daha asla bulamayacağımızı biliyordu.

Şu anda o geminin dar koridorunda olmak için neler vermezdim. Ya da mutfığa ve o çekilmez aşçıya bile!

Kolum kayalık tünel duvarına sürtündü ve yüzme şeklimizin fark ettim. Yukarı doğru gidiyorduk, bu da beni rahatlattı. Belki de en kötüsü sona ermişti.

Daha yükseğe çıktıkça eklemlerim çözölmeye başladı. Kulaklarımdaki rahatsız edici basınç bile azalmaya başladı. Sonunda yukarı bakacak cesareti bulduğumda, sıcak, parlayan bir ışık gördüğümde neredeyse rahatlayarak haykıracaktım. Ancak bu karanlığın ürkütücü sessizliğini bozmaktan korktuğum için kendimi tuttum.

Mavi kuyruklu denizkızı da biraz rahatlamış görünüyordu ve bu yüzmeyi ne kadar sık yapmak zorunda kaldıklarını merak etmeme izin verdim. Belki de ben özel bir durumdum.

Kafalarımız nihayet su yüzeyine çıktığında, solungaçlar ve ciğerler arasındaki garip geçişte tükürdüm. Suyun altında nefes alma olayına hâlâ alışamamıştım.

Bir odadaydık. Kayalık duvarlarını aydınlatan apliklerin sıralandığı büyük, dairesel bir oda. Her yönde bir dizi koridor oyulmuştu ve içlerinden mavimsi yeşil bir ışık parlıyordu.

Cecilia oradaydı, yeni bacaklarının üzerinde durmuş, saçlarını ve eteğini düzeltiyordu. Etek, göğsünü saran ipek gibi rengiyle uyumluydu.

Mavi Kuyruk kendini sudan çıkardı ve mükemmel bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkarmak için pullarının kaybolmasını huşu içinde izledim. Uçuşan gök mavisi eteği dizlerine kadar iniyordu ve göğsünü saran ipekle de uyumluydu.

Onu takip ederek kendimi sağlam zemine attım. Üzerimden taş zemine su akıyordu. Dönüşümün hemen gerçekleşmesini bekliyordum ama hiçbir şey olmayınca yardım için diğerlerine baktım.

"Bacaklarınızı hayal edin," diye önerdi Cecelia, "şeklini, uzunluğunu ve rengini. Kuyruğunuzun çekildiğini, ikiye ayrıldığını hayal edin. Solungaçlarınızın yumuşadığını ve derinize karıştığını hayal edin. Akciğerlerinizin tamamen kontrolü ele almasına izin verin."

Gözlerimi kapattım ve insan bedenime odaklandım. Kendimi bacaklarımla yürürken ve ciğerlerimle nefes alırken hayal ettim. Birkaç dakika sonra bacaklarım ve boynum kaşınmaya başladı. Gözlerimi açtım ve lavanta rengi pullarımın solup deriye dönüşmesini izledim. Yüzgeçlerim kalınlaştı ve küçülerek ayaklara dönüştü ve kuyruğum dibinden ayrılmaya başladı.

Boynuma için uzandım ve beni karşılayan pürüzsüz tenle rahatladım. Neredeyse yeniden normaldim.

Jay'in bana ödünç verdiği pantolon yeniden ortaya çıktı ve suya atlamadan önce kaosun içinde bir yerde botlarımı çıkardığımı hatırlayana kadar bir an kafam karıştı.

Deniz kızlarının ikisi de ayakkabı giymediği için omuz silktim.

İyileşen bacaklarımın üzerinde durdum ve ayak parmaklarımı oynattım. Hatta bir bacağımı uzattım ve onları tekrar ayrı ayrı hareket ettirebilmenin keyfini çıkardım. Neredeyse rahatlayarak kıkırdayacaktım.

Cecelia gülümsedi, "Gel. Kral'la tanışmak için sana uygun kıyafetler bulmalıyız."

Başımı salladım ve Prenses'i parlayan koridorlardan birinde takip ettim. İçeri girdiğimizde, mavimsi parıltıyı neyin yaydığını anladım.

Duvarların tamamı ve hatta tavan biyolüminesan yaşam formlarıyla kaplıydı. Bazı yerlerde yeşiller, maviler ve morlardan oluşan girdaplı nebularıyla ürkütücü güzellikte bir galaksiye benziyordu. Bu sefer, nefes

oldu

Vücudumdan emildi ve sanki hayatımın sonuna kadar burada oturmaktan memnun olacaktım gibi hissettim.

Ancak Cecelia ilerlemeye devam etti ve benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu. Karmaşık metal kakmaları olan devasa meşe kapıların ve duvarlardan aşağıya doğru dalgalanan beyaz perdelerin yanından geçtik. Güzel olmasına rağmen biyolüminesans oldukça sönüktü. Sanırım perdeler onu biraz aydınlatmak içindi.

Cecelia bir kapıdan içeri dalarken, "İşte geldik," dedi. Onu takip ederek daha önce hiç görmediğim bir odaya girdim. Burası ateşle aydınlatılmıştı, böylece düzgün bir görebiliyorduk ve önümüzde sıra sıra rengârenk balo salonu elbiseleri vardı.

Cecelia rafların arasında kaybolmadan önce gözlerim biraz açıldı.

"Kuyruğunun kraliyet saraylarında giymek adettendir," diye içinden bir ses geldi.

Sesini takip ettim ve onu bir sıra güzel lavanta elbisesinin içinde buldum.

"Bu sana yakışır," diyerek ben daha rafları incelemeye fırsat bulamadan bir elbise uzattı. Seçtiği şey karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hayır, bunu gerçekten giyemem."

"Ve neden olmasın."

"Çok pahalı ve ayrıca benim değil."

Cecelia gözlerini devirdi, "Deniz kızları seyahat ederken kıyafet taşıyamazlar. Bu gece göreceğiniz kıyafetlerin hiçbiri giyen kişiye ait değil. Eğer mahvedeceğinizden endişeleniyorsanız, o zaman değiştirtirim."

Hâlâ ikna olmamıştım. Hayatımda hiç bu kadar süslü bir şey giymemiştim. Baloda bile.

"Git üstünü değiştir," diye emretti Cecelia. "Şurada bir oda var."

Bir prensese itaatsizlik etmenin akıllıca olmayacağını düşündüm, bu yüzden elbiseyi ondan nazikçe aldım ve sırlıklam olmuş kıyafetlerimden uzak tuttum.

Bu elbiseyi giyme düşüncesi bile kalp atışlarımı hızlandırmıştı ama endişemi bastırdım ve soyunma odasına adım attım.

Kolumdaki dikişlere dikkat ederek ıslak giysilerimi çıkardım ve kurumaları için bir kancaya astım. Ayaklarımın dibinde bir sandık dolusu iç çamaşırı duruyordu ve elbisemi giymeden önce ihtiyacım olanları çıkardım.

Kumaş hafif ve havadardı. Beni ipek gibi okşuyordu. Bir elimi kumaşı hissetmek için ön kısmında gezdirirken diğer elimle ıslak saçlarımı tuttum.

Elbise nefes kesici bir lavanta tonundaydı ve bir şekilde kuyruğumun alt tonunu bile yakalamayı başarmışlardı. Leylak rengi dumanlı bir

Kenarları grimsi siyahtı, kısmen yanmış bir parşömen parçası gibiydi. Gözlerimi alamıyordum.

Kollar omuzlarımdan sarkıyor, köprücük çıplak bırakıyor ve yaramı kısmen örtüyordu. En azından bunun için mutluydum.

Kendimi toparlayarak odadan çıktığımda Cecelia'yı çoktan giyinmiş buldum. İnce kırmızı bir ipek yere kadar uzanıyordu ve karnı, parçasının üst ve altını birbirine bağlayan çapraz kumaşın altında çıplaktı. Kolsuzdu ve mücevherlerden oluşan karmaşık bir desen hem üstte hem de altta dans ediyordu, yakutların arasına çeşitli mor karışımları eklenmişti.

Beni incelerken "Evet, bu iş görür" dedi. "Otur."

Birkaç adım ötedeki makyaj sandalyesine oturdum ve aynadan siren prensesin saçlarını taramasını izledim. Nemli düğümleri zarif bir topuz haline getirmek için hızlı bir çalışma yaptı ve onun da kendi saçını çoktan bitirdiğini fark ettim.

Cecelia, göz kalemine eşdeğer olduğunu tahmin ettiğim hızlı bir hareketle beni Mer Court'a girmeye hazır buldu.

O kadar emin değildim.

20

Kalbim, kafesinden umutsuzca kaçmaya çalışan çılgın bir hayvan gibi kaburgalarımın çarpıyordu. Çok korkmuştum. Sadece bir tanrıya sunulmak üzere değildim, lanet olası bir

G

od

Ama bunu bir denizkızı balosunun ortasında yapmak üzereydim.

I

bile

yapa

maz

YMCA

!

Nası

lım

I

gerekiyor

du

Karışım

bi

r

lanet

olası top

!

Kendime acıyıp ciddi bir pişmanlık içinde kıvranırken Cecelia'nın bizi yönlendirdiği büyük çift kapıyı fark edemedim. Şimdi içerideki gürültüyü dinlerken nefes almakta oldukça zorlanıyordum.

"İyi misin?" Cecelia nihayet bana baktığında sordu: "Az önce kum tanesi yutmuş gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye gülümsemeye çalıştım ama bunun çok inandırıcı olduğundan şüpheliydim.

"İyi olacaksın," diye bana güvence verdi, "Sadece sırtını dik tut, başını yukarı kaldır ve havada duracak bir yer bul. Yiyeceklerin yanı genellikle güvenli bir yerdir."

Teşekkür etmek için biraz başımı salladım, "Peki ya Kral Neptün?"

"Dürüst olun," diye öğüt verdi, "çünkü o bunu gösterse de göstermese de gerçeği biliyor."

Bunun üzerine biraz daha solgunlaştım. İçimde bunun benim için iyi bitmeyeceğine dair bir his vardı. İhtiyacım olduğunda Salacia'nın beni desteklemek için orada olmasını umuyordum.

"Merak etme. Sana çok sert davranmayacaktır," diyerek kapıları itip balo salonuna girerken göz .

"Avernak Krallığı Prensesi Cecelia Avernak!" Bir spiker kalabalığa seslendi. Cecelia derinliklerinde kaybolurken biraz alkışladılar.

"Adın ne canım?" Spiker bana fısıltıyla sordu. O anda hâlâ salonda durduğumu fark ettim ve derin bir nefes aldıktan sonra öne çıkıp ona adımı fısıldadım.

"Ve Leydi Elizabeth Proctor!" diye bağırdı. Bunu daha fazla alkış izledi ve birbirine karışan renk denizine daldığımda, spot ışıklarının artık üzerimde olmamasından dolayı kendimi anında daha iyi hissettim.

Tanrıları fark etmek zor değildi. Odanın arka tarafına yakın devasa tahtlarda oturuyorlardı. Çok büyüklerdi. Muhtemelen boyları on beş metreye yakındı. Salacia'yla tanıştığımda boyu benden biraz daha uzundu ama şimdi kocasıyla birlikte balonun üzerinde binalar gibi yükseliyorlardı.

Sanırım bu, buradaki tüm kapıların neden bu kadar büyük olduğunu açıklıyordu.

Neptün hiç de beklediğim gibi görünmüyordu. Onu gördüğüm her tasvirde daha yaşlıydı ve uzun kıvrıkcık bir sakalı vardı. Şimdi ona baktığımda, doğru yaptıkları tek şey tahtına yaslanmış olan üç çatallı mızraktı.

İnanılmaz derecede bronzlaşmıştı, kolları ve yüzünün bir kısmı yara izleriyle kaplıydı. Saçları simsiyahtı ve kulaklarının etrafına dağınık bir şekilde dökülüyordu. O da genç görünüyordu, belki yirmili ya da otuzlu yaşlarındaydı ve tanıdık geldiği hissinden kurtulamıyordum.

Ayaklarına bakmasını izledim ve bakışlarını takip önünde kırmızı bir parıltının durduğunu gördüm. Cecelia.

Sanırım benimle tartışacakları düşüncesiyle boğazımda biraz safra oluştuğunu hissettim.

Arkamı döndüm ve kendimi dansçı kalabalığına doğru ittim. Hedefim duvardı, böylece en azından arkamı kollamak zorunda kalmayacaktım. Bu, diğer korsanlarla savaştığımız güne ürkütücü bir şekilde benziyordu. Açıktaydım. Zayıftım. Kafam karışmıştı. Panik atak geçireceğimden neredeyse emindim.

Sonunda taş duvara ulaştığımda kendimi biraz daha iyi hissettim. Sırtımı duvara yasladım ve rahatlayarak gözlerimi kapattım.

Belki de bunların hepsi bir rüyaydı. Belki de tanrılar, deniz kızları, prensesler ya da firfırlı elbiseler yoktu. Belki de hâlâ gemideydim, mışıl mışıl uyuyordum, dalgaların salınımıyla kucaklanmışım.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde gözlerimi Neptün'e çevirdim ve beni izleyen kişinin o olmadığını görerek rahatladım. Salacia da öyle. Rengârenk elbiseler ve takım elbiselerden oluşan denizi taramak işe yaramıyordu. Kimse yanağıma bu kadar yoğun bir bakış kadar uzun süre hareketsiz kalmamıştı.

Gözlerim odanın kenarlarında dolaştı ve sonunda bitişik duvardan bana bakan bir çift lavanta rengi göz buldum. Bakışlarımız karşılaştığında, koyu gri ceketini düzeltmeden önce bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra gözlerini tekrar bana çevirdi ve gülümsedi.

Bu gülümseme büyüleyici bir şeydi. Adam son derece güzeldi. Soluk teni, omuzlarına mükemmel bir şekilde dökülen kuzguni saçları, görkemli bir şekilde düz beyaz dişleri ve o gözler.

Kimi kandırıyordum ki? Bu odadaki herkes inanılmaz derecede güzeldi.

Bakışlarının yoğunluğundan neredeyse korkarak kendimi adamdan uzağa bakmaya zorladım. Bu kadar ilginç olamazdım, değil mi? Zorlu çabalarım rağmen, gözlerim birkaç dakikada bir ona geri dönüyor gibiydi.

"Elizabeth," Cecelia'nın sesi beni irkiltti, "Seninle şimdi konuşmak istiyor."

"Oh," kalbim biraz sıkıştı, "Tamam."

"Sakin ol," diye gülümsedi, "Yanlış bir şey yapmadın."

Bileğimden tutup beni kalabalığın içine doğru çekerken başımı salladım.

Aklımı başıma toplayamadan Neptün'ün ayaklarının dibinde duruyorduk.

Kadehini tahtının koluna bırakıp ayağa kalkarken, "Ah, sen Elizabeth olmalısın," diye gülümsedi. Öne doğru adım attığında vücudu küçüldü ve

Önümde durduğunda benden sadece birkaç santim yüksekti, "Memnun oldum."

Elimi tuttu ve göz temasını hiç kesmeden parmak eklemlerimi nazıkçe öptü. Kolumu çekip saklanacak bir yer bulma isteğimle savaştım. A

lanet

olası

tanrı

Sadece elimi öptü.

"Hikayeniz oldukça etkileyici Bayan Proctor."

"Öyle mi?" Söyleyecek başka bir şey bulamadığım için sordum. Elim bırakmadı, muhtemelen kaçmak istediğimi biliyordu.

Beni incelerken gözleri parlıyordu.

"Dans mı?"

Gözlerim panikle açıldı, "Hayır, ben dans edemem."

"Saçmalama," diye gülümsedi, "Gerçekten pek bir şey yok."

Neptün beni dans pistine sürüklerken Salacia'nın gözlerini devirdiğini gördüm.

Aniden durdu ve yüzümü ona dönmem için beni döndürdü. Bir elimi tuttu ve diğer elini belime koydu. Serbest kalan elim içgüdüsel olarak onun omzuna gitti ve hafifçe sallanmaya başladık.

"Şimdiye nasıl buldunuz?" diye sordu. "Bu yüzyılı mı?"

"Bu... farklı," doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

Neptün kıkırdadı, "Evet, sanırım öyle. İnsan şehirlerini görene kadar bekleyin. Aradaki fark oldukça büyük."

"Eminim," diye itiraf ettim.

Gözleri birkaç dakika yüzümde gezindi, "Babana çok benziyorsun."

"Babamı tanıyor musun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Tüm tebaamın kaydını tutuyorum, sevgili Elizabeth. O iyi bir adam. Bernoulli soyundan geldiğine inanıyorum."

"Sanırım bu da başka bir Mer Krallığı?" "Çabuk anlıyorsun," diye gülümsedi.

Kaşlarımı çatarak, "Bu benim kraliyet soyundan geldiğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Canım, atalarının izini yeterince sürerlerse herkes asildir." "O zaman biliyor muydu? Denizkızı olayını?"

"Hiçbir yok," diye sırttı, "ama eminim ailenin okyanusa olan fark etmişsindir."

Başımı salladım, düşünürken bakışlarım omzunun üzerinden geçti. Denizciliğe olan yakınlığımız. Babam, Paul Amca ve ben hepimiz bu çekimi hissettik. Annem hiç hissetmedi çünkü o sadece normal bir insandı.

Neptün'ün sesi beni gerçekliğe geri çekti.

"Kızlardan bazıları ve ben bu gece odamda küçük bir parti veriyoruz. Sen de katılabilirsin," diyerek göz kırptı.

Gözlerim büyüdü, "Oh, sorun değil, Majesteleri. Zaten uzun süre kalmayı planlamıyordum."

"Çapulcu Anka Kuşu'na dönmek istiyorsunuz."

"Biliyorum," diyerek şüphelerini ve geminin adını kafamda birkaç kez tekrarladım.

"Merak ediyorum da..." diye düşüncelere dalmış gibiydi, "Dönmek için bu kadar ısrarcı olduğun şey gemi mi yoksa Kaptan mı?"

"Jay? Ben-ah," diye kekeledim. Neptün yine kıkırdadı.

"İyi bir çocuk," diye gülümsedi, "her geçen gün babasına daha çok benziyor."

"Babası öldü ama."

"Hayır, canım. Ben onun babasıyım."

Dans etmeyi bıraktım ve Tanrı'ya baktım, "Ne demek istiyorsun?"

Elini salladı, "Hera birkaç yüzyıl önce bir tanrının evlilik dışı doğan çocuklarının bir ölümlü olarak büyümesine çıktı. Kardeşimin yarı tanrı çocuklarıyla uğraşmaktan bıktı. Jay'in annesiyle birlikte yaşaması gerekiyordu ama annesi doğum sırasında öldü, ben de onu iyi yetiştireceğini düşündüğüm sadık bir korsan kaptanın yanına gönderdim. Tüm hayatını denizde geçirdi."

"Ama hikaye-"

"O aptal değil, sevgilim. Ona yalan söylediğini biliyor. Neden hayat hikayesi konusunda sana güvensin ki?"

Bu sözlerle bir şekilde ihanete uğradığımı hissettim. Başından beri yalan söyleyen tek kişinin ben olduğumu sanmıştım. Hatta konuda kendimi suçlu bile hissetmiştim. Bu sanki karnıma bir yumruk gibi indi.

"Senden haberi var mı?"

"Tek bildiği bir yetim olduğu. Adını paylaşan bir korsan tarafından büyütülmüş."

Tekrar dans ediyorduk ama zihnim uyuşmaya başlamıştı. Yine de Neptün'ün kıkırdaması dikkatimi tekrar ona çekti.

"Zavallı çocuk delirdiğini düşünüyor. Onu iyileştirebileceğini düşündüğü bir obje arıyor. Kafasındaki sesleri durduracak bir şey."

"Ne eseri?"

"Araya girebilir miyim?" Arkamdan ipeksi, pürüzsüz bir erkek sesi duyuldu. Döndüğümde duvardaki adamın lavanta rengi bakışlarıyla karşılaştım. Yeni bir panik dalgası beni ele geçirdi.

Neptün boğazını temizledi ve belimi kavrayışını serbest bıraktı, ", Lord Phineas."

Phineas elimi Neptün'den aldı ve benzer bir pozisyon aldı. Elimi belirsiz bir şekilde omzuna koydum.

" görünüyorsun," diye gülümsedi bana, "Ama adını duyduğumu sanmıyorum."

Gözlerimi kırıştırdım ve kararsız bir nefes aldım,

"Elizabeth." Gülümsemesi büyüdü, "Bana Finn diyebilirsin."

"Finn," diye test ettim, yarı balık olmasının ironisini görmezden gelmeye çalışarak. Beni etrafında döndürürken gözleri biraz parladı.

"Sen söyleyince kulağa çok daha hoş geliyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. Önce odanın öbür ucundan bana baktı ve şimdi de benimle flört etmeye mi çalışıyor? Neden bu kadar büyülenmiş görünüyor?

"Bana kendinden bahset. Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Hafifçe omuz silktim, "Bilmiyorum, denizi hep sevmişimdir."

Sırıttı ve odaya şöyle bir göz gezdirdi: "Sevgilim, bu odadaki herkes denizi seviyor. Biraz daha derine inmen gerekecek."

Nedenini bile bilmeden biraz kızardım, "Yelkenciliği severim."

Bunun üzerine neşelenmiş gibiydi, "Gerçekten mi? Ben kendi gemimin kaptanıyım. Belki bir gün seni denize açabilirim."

"Belki de," o kadar emin değildim ama yine de dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. Bir çocuk gibi masumca mutlu görünüyordu.

"İşte buradasın," diye Cecelia'nın sesini duydum ama başımı çevirdiğimde Finn'e bakıyordu. "Elizabeth, kuzenimle araya girmemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır, hiç de değil." Adamdan bir adım uzaklaştım ama ben daha gidemeden bileğimi yakaladı.

"Bana bir dans daha ayırır mısın?" Yanağıma küçük bir öpücük cevap vermeme fırsat vermedi.

Sersemlemiş bir halde göz kırptım ve bileğimi düşürdükten birkaç dakika sonra Mers'in kalabalığına doğru geri yürüdüm. Elim yanağımda duvara doğru ilerledim.

Kendimi neyin içine soktum ben?

----+-----+----

A

/

N

için

ikinci

sürpriz

güncelle

me

büt

ün

hasta

okuyuc

ular

! (

Kim

olduğ

unu

biliyo

rsun

.)

Teşek

kür

ederim

.

çok

fazla

destek

yani

uzak

!

Eğer

her

han

gi

biri

niz

hayran

sanatı

yaratma

k için

ilham

beni

m

hika

yem

,

gön

der

bu e-

posta

ya (

Megan

.

happel

@gmail

.

com

)

Wattpad

'inizle

birlikte

için

kullanıcı

adı

bir

şans

yer

alacak

bu

hika

ye

.

Oylama

!

Yorum

!

I

Sizden

haber

almayı

seviyor

um

çocukla

r

!

-Megan

21

"Gemiye dönmeliyim," dedim Cecelia'ya, sonunda onu balo salonunun karmaşasından uzaklaştırabildiğimde. "Beni geri götüreceksin?"

Omzunun üzerinden hiç bitmeyen daireler çizerek dönen Merfolk'a baktı, "Bu karmaşadan kurtulmak için her şeyi yaparım."

Beni buradan çıkarmayı gerçekten kabul ettiği için neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Kalabalığa hızlı bir bakış attıktan sonra kolumdan tuttu ve beni koridora doğru çekti.

Cecelia beni saraydaki birkaç dolambaçlı koridordan geçirdi ve tam tamamen kaybolduğumdan emin olduğum anda balo elbiselerinin olduğu odaya girdik.

"Cecelia bana kan lekeleri, eksik kol ve vücut kokusunun küflü kokusu dışında diğer kıyafetime benzeyen temiz bir yığın uzattı.

Taze pamuğu minnetle kabul ettim ve soyunma kabinine girdim.

Elbiseyi çıkarınca omuzlarımdan ağır bir yük kalktı. Onu mahvetmekten o kadar korkmuştum ki bütün gece çıkarmaktan başka bir şey istememiştim. Şimdi yeni ve güzel gömleğimi başımdan geçirirken gerçekten rahatlamış hissediyordum.

Jay'den ödünç aldığım takımın aksine yeni kıyafetler üzerime tam oturdu ve yapacağım ilk şeyin onları ıslatmak olması beni üzdü.

Yine de, bu macerada tanıdığım tek tanıdık yere geri için mutluydum.

Odaya geri döndüğümde Cecelia, daha önce yüzdüğü gibi bir etek ve şal kombini içinde beni bekliyordu. Birlikte yeraltı sarayının merkezine, tünellerin sulu girişinin beklediği yere doğru yol aldık.

Bu sefer kuyruğumu çağırmayı çok daha kolay buldum ve bunun muhtemelen pratikle gelişen şeylerden biri olduğunu düşündüm. Yelkencilik gibi. Ya da yüzmek gibi.

Suya girdim ve yavaşça vücudumun sıcaklıktaki düşüşe uyum sağlamasına izin verdim. Cecelia yanıma atladı ve kendi kuyruğunun şekillenmesine izin verdi.

Memnun kaldığında kolumu tuttu ve birlikte bugün ikinci kez tünellere indik.

Ne ile karşılaşacağımı bildiğim için bu sefer o kadar sonsuz hissetmedim ve daha ne olduğunu anlamadan okyanusa geri döndük. Üzerimizdeki gökyüzü oldukça kararmıştı ve geminin çoktan gitmiş olabileceği düşüncesiyle paniklemeye başladım.

Ancak Cecelia geminin daha önce gittiği sert yöne doğru yumuşak ve kendinden emin bir zarafetle ilerledi.

"Sence hâlâ orada mıdır?" Onun hızına ayak uydururken kararsızca sordum.

Suyun yüzeyine baktı, gözleri hesap yapıyordu. "Rüzgâr hızlandı ve hafifçe yön değiştirdi. Geminiz hareket etti ama çok uzağa değil."

nasıl bildiğinden emin değildim ama sorgulamamaya karar verdim. Bugün başıma çok daha tuhaf şeyler gelmişti.

"Lord Finn'le ne ?" diye sordu bana yan gözle bakıp sırtarak.

Bu düşünceden utanarak hafifçe kızardım, "Pek değil. Yani, biraz denizcilikten bahsettik ama hepsi bu kadar."

"Mm..." diye etti ve bakışlarının tekrar öne kaymasına izin verdi. Bu mırıltının tonundan hoşlandığımdan emin değildim.

"Ondan o şekilde hoşlanmıyorum, eğer ima ettiğin buysa," diye kendimi savunmaya çalıştım.

"Senden hoşlanıyor gibiydi."

Tekrar kızardığımı hissettim ve yüzümü saklamak için arkamı döndüm. Neden kızarmıştım ki? Adamı çok az tanıyordum.

"Eminim sadece kibarlık ediyordu."

Gözleri bir şeye takılmadan önce tek söylediği "Belki," oldu. Bakışlarını kısa bir mesafe ötede sallanan geminin karnına doğru takip ettim. "Seni burada bırakıyorum, Elizabeth."

"Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim Prenses."

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı ve konuşurken ellerimi sıktı, "Belki tekrar karşılaşırız, Vardiya."

"Umarım daha iyi koşullar altında."

Gülümsedi ve geminin dibine alaycı bir ifadeyle bakarak, "Evet. Çalışmalarınızda başarılar dilerim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim, "ben de sizin için bunu diliyorum."

Son bir kez başını salladı, döndü ve yüzerek uzaklaştı. Gözden kaybolana kadar gidişini izledim. Sonra gemiye geri döndüm.

Daha yakından yüzdüğümde teknenin alt tarafının gerçekten iyi bir fırçalamaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. Midyeler ve diğer küçük kabuklular sivilce gibi her yeri kaplamıştı. Aslında oldukça iğrençti.

Düşünceleri şimdilik bir kenara iterek nefesimi tuttum ve kuyruğumu tekrar bacaklara dönüştürmeye odaklandım. Karıncalanma hissi beni tüketti ve şiddetli bir nefes alma dürtüsünün üstesinden geldim.

Tekmeleyerek ve tırmalayarak yüzeye çıktım, açgözlü bir yudum hava emdim ve ciğerlerimin içinde su ve hava savaşıırken şiddetle öksürdüm.

Nefes transferi konusunda daha iyi olmam gerekiyordu.

Su dışarı atıldığında ve tekrar rahatça nefes , geminin yanına doğru yüzdüm. Neyse ki bir ip merdiven sarkıyordu.

güverteden, ve kendimi üzerine çektim.

Kendimi yukarı çekerken uzuvlarım yanıyor ve titriyordu ve formda olmadığım için tekrar pişmanlık duydum.

Ciğerlerim yeniden kasılmaya başlayınca durakladım ve merdivene tutundum. O kadar sert öksürdüm ki, midemdeki az miktardaki içeriği aşağıdaki denize kusmak zorunda kaldım.

Ağrıyan göğsümden inledim ama yine de tırmanmak için kendimi zorladım.

Sonunda kendimi güverteye attığımda ve spagetti kollarımı dinlenmek için yaydığım, bana doğrultulmuş bir dizi silahla karşılaşınca irkildim.

"Sen de onlardan biri misin?" Sesini tanıyordum ama ses tonu bana bir bıçak gibi saplandı, "Bunca zamandır o canavarlardan biri miydin? Bana yalan söyledin. Seni öldürmeliyim!"

"Ne?" Doğrulup Kaptan'a ters ters bakarken tükürdüm. "Delirdiniz mi siz? Az önce hepinizin kışını kurtardım! Ben olmasaydım şu anda hepiniz balık yemi olurdunuz!"

"Saçmalık," diye karşı , "Her şey kontrol altındaydı."

"Kontrol altında mı?" Şaşkınlıkla sordum, bana doğrultulmuş silahlara rağmen ayaktaydım. "Siren istilasına uğramış sularda baygınlık geçirmeyi kontrol altında mı sayıyorsunuz?"

"Hepsi senin suçun," diye mırıldandı Jay soruyu geçiştirmek için, "Onları bize sen yönlendirdin. Bu saldırıyı sen düzenledin. Mürettebatımın yarısının bir daha ortaya çıkmamasının sebebi sensin!"

Adamlar aynı fikirde homurdandılar.

"Bu nasıl benim hatam olabilir?" Sesim öfkeyle tizleşti, "Bırakın damarlarımda onların kanından bir parça , bugüne kadar böyle şeylerin varlığından bile haberim yoktu. Sence bu benim için sorun değil mi?"

"Şimdi her şey anlaşılıyor," dedi kendi kendine, "Seni bulduğumuzda neden hâlâ hayattaydın? Neden sır saklıyordun. Sen sadece kana susamış başka bir canavarsın."

"Çok konuşuyorsun," diye homurdandım, "Kaç kişiyi öldürdün?" "Bu konunun dışında."

"Öyle mi? Bu gemiye binmeden önce elime silah bile almadım, ama siz beni gemideki herkesi öldürmeye çalışmakla suçluyorsunuz. Aşağıda senin için pazarlık yapıyordum.

Güvenlik

. Onları geri çağırdım ve beni Krallarını görmeye götürdüler. Yaptığım hiçbir şey

yakın

canavarca."

Jay soğuk ve hesapçı bakışlarını yüzümde sabitledi. Bir şey arıyor gibiydi, belki de yalan söylediğime dair bir kanıt. Eğer durum buysa, hiçbir şey bulamazdı.

"Onu hücreye koyun," dedi aniden, "düşünmek için zamana ihtiyacım var." "Emredersiniz Kaptan."

Biri kolumdan tuttu ve beni güvertede sürüklemeye başladı. Zar zor fark ettim. Mezuniyetimden bu yana yüzüncü kez, kendimi neyin içine soktuğumu merak ettim.

22

Geminin alt katlarında nem neredeyse hissediliyordu. Her ciğer dolusu hava kalın ve ağırdı. Sintine suyunun pis kokusu da giderek artıyordu ve çürüme, küf ve giderek artan fare popülasyonunun kokusuyla boğulmamak için kendime çok derin nefes almamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Sırılsıklam giysilerim ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor ve hava her değiştiğinde vücudumu bir ürperti sarıyordu. Hücremin karanlık rutubetinde tamamen yalnızdım ve saatleri takip etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Ancak zihnimin dağılmasını engellemek zordu.

Dürüst olmak gerekirse, beni tamamen yıkılmaktan alıkoyan tek şey dalgaların yumuşak sükûneti oldu. Bana şu anda umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir tür teselli verdiler. Sakin bir istikrar. Bir söz.

Her şey ayaklarımın altından çekilip alınsa bile deniz hep yanımda .

İçimi çektim, gözlerimi kapattım ve başımın arkamdaki duvara çarpmasına izin verdim. Midem protesto edencesine gurulduyordu ama açlığını bastırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunun yerine, annemin bana söylediği bir ninniye sessizce mırıldanmaya başladım.

Sözlerini bile hatırlayamıyordum ama melodisi kesindi. Yavaş yavaş bilincim kaybolmaya başladı.

Tam uykuya dalmak üzereyken hücreme yaklaşan hızlı ayak sesleri duydum. Loş ışıklı koridora baktım ama hiçbir şey göremedim. Dizlerimi göğsüme çektim ve gelenin kim olduğunu bekledim.

Thomas ışığa çıktığında rahatlamıştım.

"Thomas?" Elindeki şeye bakmadan önce sordum.

"Aşçı seni açlıktan öldürmeye niyetli. Yemekten birkaç parça aşırdım."

Rahatlayarak iç çektim, midem yemek düşüncesiyle yeniden guruldamaya

başladı. "Teşekkür ederim Thomas," diyerek öne doğru süründüm ve

yemeği ondan aldım. O da

bana küçük bir parça raptiye ve biraz daha kurumuş et verdi. "Çocuklara kim bakıyor?"

"Öyleyim hanımefendi.

Gönüllü oldum."

Gülümsedim, "Nasıllar?"

"Kafaları karıştı," dedi, "Uyandılar ve sen gitmiştin. Ne zaman döneceğini sorup duruyorlar."

Başımı salladım, duvara döndüğümde eti çiğniyordum.

"Biri seni burada yakalamadan gitsen iyi olur."

Thomas başıyla onayladı ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Ancak bir şey onu durdurdu ve omzunun üzerinden hızlı bir bakışla, "Bunun sizin hatanız olduğunu sanmıyorum, Bayan. Kaptan her şeyi yanlış anladı."

Sonra o gitti ve ben bir kez daha hücremde yalnızdım, ama bu sefer gizemli kurutulmuş et ve peksimet çiğniyordum.

-----+-----+-----

Ayak seslerini tekrar duyana kadar biraz zaman geçti. Kendimi dik bir pozisyona çektim ve bekledim.

Thomas'ı tekrar görmeyi bekliyordum ama ışığa adım atan Jay oldu. Arkasına bir varil çekti ve hücremden hemen önce oturdu.

Dudaklarından kelimeler dökülmeden önce bir süre gözlerinde sert bir bakışla beni izledi.

"Bana gerçeği anlatacaksın. Her şeyi. Ve bu hücrenden çıkıp çıkamayacağına ben karar vereceğim."

"Sana gerçeği söylesem bana inanmazsın." Kaşlarını

kaldırdı, "Dene bakalım."

Derin bir nefes aldım, nereden başlayacağımı ya da ona söylemem gerekip merak ediyordum. Ancak içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında, muhtemelen gerçeği söylemem en iyisiydi. Birkaç dakika düşündükten sonra, olayı tatlıya bağlamanın gerçekten iyi bir yolu olmadığını fark ettim ve hikayeme başladım.

"Boston, Massachusetts'te büyüdüm ve annemle babam John ve Marianne Proctor tarafından yetiştirildim. Orada iyi bir hayatım vardı. Arkadaşlar, aile, bir gelecek.

"Kendimi bildim bileli okyanus kıyısında yaşıyoruz. Babam balık tutmayı, amcam da yelken açmayı severdi. Ben de her zaman okyanusa karşı bir çekim hissettim ve bulduğum her fırsatta onlarla beraberdim.

"Bazı arkadaşlarımla birlikte okuldan mezun olduğumuzda, arkadaşım Danny bizi yelkenlisiyle bir kutlamaya davet etmeye karar verdi. Bizi bir fırtınanın içine getirdi ve mantıklı düşünemeyecek kadar sarhoş olduğu için teknenin kontrolünü kaybetti. Yelkenleri açmaya yardım etmeye çalıştım ama çapa tarafından denize çekildim. Sonra ben... öldüm."

Jay parmaklıkların ardından beni incelerken, "Hâlâ anlamıyorum," dedi.

"Ben gelecekten geliyorum, Jay. 2008'de öldüm ve 1779'da uyandım."

23

Bana inanmadı. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Bakışlarını yere çevirdi ve düşünürken dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," dedim usulca, "ama bu pek çok şeyi açıklıyor. Beni üzerinde bulduğun kıyafetler, garip davranışlarım, anlayamadığın aksanım. Bir düşün Jay."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve bir şey arıyor gibiydi. Bakışlarını dik bir suratla tuttum, bana inanması için gözümü kaçıramayacak kadar çaresizdim.

Saatler gibi görünen ama muhtemelen sadece dakikalar süren bir sürenin ardından gözlerini kırptırdı ve başka tarafa baktı. Her şeyi anlamaya çalışırken eli yüzünde gezindi.

"AC/DC," bir süre sonra uzun süren sessizliği bozdu, "nedir bu?"

Geldiğim gün giydiğim tişörtü hatırladığımda dudaklarımın kenarı hayalet bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi.

"Gördüğünüz bağlamda, bir müzik grubuna atıfta bulunuyor. İkonik rock and roll müzikleriyle dünyaca ünlüdürler. Ancak bu isim başka bir şeyden geliyor. Henüz keşfedilmemiş bir şeyden."

"Peki bu ne olabilir?" İsteksizce meraklanmış görünüyordu.

"Elektrik," dedim kendimden tamamen emin bir şekilde. "Elektrikle

ilgili

Yüz yıl kadar sonra keşfedildi ama dünyada tamamen devrim yarattı. Şimşegi, ışığını sürdürebilecek küçük mekanizmalara dönüştürmek gibi bir şey. Benim zamanımda tüm evlerde ve araçlarda birincil ışık kaynağı olarak ateşin yerini almıştı."

"Kulağa rüya gibi geliyor," diye mırıldandı Jay.

"Bir gün olacak. Ve o zaman bu rüya gerçeğe dönüşecek."

Jay ağır bir iç çekişle fiçısından kalktı ve hücreme doğru birkaç adım attı.

"Diyelim ki sana inandım," diyor, "ve sen gerçekten... gelecekte geliyorsun. Peki ya siren?"

"Ben insan yemem," diyerek ellerimi teslimiyetle kaldırdım, "turşu, kuru et ve sert raptiye beni gayet tatmin ediyor."

Jay anahtarı alırken gülümsemekten kendini alamadı. Hücremin kilidini açmadan hemen önce bakışları benimkilerle kilitlendi, "Bu aramızda kalacak ve eğer bana ya da ekibime ihanet etmeyi aklından bile geçirirsen seni öldürmekte tereddüt etmeyiz. Anladın mı?"

"Evet, Kaptan."

-----+-----+-----

Aptal değildim. Mürettebatın bana karşı duyduğu nefretin kaynadığını hissedebiliyordum. Kadın olmamdan kaynaklanan güvensizlik, yarı siren olmamla daha da artmıştı. Sanırım Jay'ın benim tarafımda olması sadece şanstı.

Kaptan'ın kamarasının dışında gereğinden fazla kalmamaya ama son birkaç gün zor geçti.

Boğuluyormuşum gibi hissettim.

Jay beni serbest bıraktıktan hemen sonra bebek bakıcılığına geri dönmüştüm ve çocuklar beni tekrar gördükleri için mutluydular. Ancak ekibin geri kalanı ağır bakışlar ve sert fısıltılarla beni takip ediyordu.

Havaya, bu dört duvardan başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Tüm mürettebatın beni izlemesinin ağırlığına katlanmak yerine, çoğu kişi güvertenin altında uyurken gece yukarı çıkmaya karar verdim. Merdiven boşluğundan yukarı süzüldüm ve kendimi mümkün olduğunca fark ettirmemeye çalıştım.

Yıldızlar bu gece dışarıdaydı ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Uzun, sonsuz bir şerit oluşturan parlak Samanyolu kümesine baktım.

Başımın üstünde. Çok güzeldi ve Boston'un ışı kirliliğinden uzakta çok daha parlaktı. Onu geniş bir nefes gibi içime çektim, gözlerim hepsini bir anda içime çekmek için can atıyordu.

Geminin kenarına doğru ilerledim. Kollarımı tırabzana dayayarak gözlerimi kapattım ve yumuşak okyanus esintisinin beni okşamasına izin verdim. Nefes aldığım da anılar zihnime doldu.

Yeterince konsantre olursam, sanki yine yelkenlideymişim, kendi işime bakıyormuşum ve sarhoş arkadaşlarımı görmezden geliyormuşum gibi hissediyordum. Gözlerimi açmam yanıldığımı kanıtladı elbette. Avuçlarımın altındaki yıpranmış ahşap bana içinde bulunduğum durumu hatırlatmaya yetti.

Küçük bir iç çekişle kaptanın kamarasına geri dönmek için arkamı döndüm. Ancak duran birkaç mürettebat tarafından kısa sürede durduruldu m. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı ve geniş bir duruşları vardı.

"İyi akşamlar beyler," diye kibarca gülümseyip yanlarından geçmeye çalıştım ama yoluma çıktılar. Yavaşça yüzlerine baktım. "Burada bir sorun mu var?"

"Evet aslında. Buraya onu yok etmek için gönderildik."

"Oh," ne ima ettiklerini düşünmemeye çalıştım, "o zaman sizi yalnız bırakayım."

İçlerinden biri üst kolumu tuttu ve beni korkuluklara doğru savurdu. Başını sallıyor, beni hayal kırıklığına uğratmış gibi yapıyordu: "Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlım."

"Anderson," diye sıırttı adamlardan biri, "Balık kızların en korktuğ u şey nedir?" Anderson'ın dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı,

"Köpekbalıkları."

Ben tepki veremed en bir gümüş parıltısı üzerime geldi ve kolum ve karnım boyunca uzanan büyük bir acı şeridiyle ödüllendirildim. Çığlık attım, ellerim yarayı kapatmak için uçuşt u. Derin değildi ama deli gibi kanıyordu.

Kırmızı sıvı parmaklarımın arasından sızdı, sıcak ve kaygandı. Yavaşça adamlara baktım ve elinde kanlı bir kılıç olan adamı buldum.

Kılıcının kabzasını kafama indirirken sırıtarak, "Balıklarla yatarken iyi eğlenceler," dedi. Kendini beğenmiş bakışı, bayılmadan önce gördüğüm son şeydi.

24

Birer birer dünyanın parçaları bana geri gelmeye başladı.

İlki acıydı. Midemde alev alev yanan ateş, ona dokunan her şeyin tuzluluğuyla daha da artmıştı. Bunun da ötesinde, başım dolambaçlı bir gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Kulaklarımdan kan şaşırmazdım.

Sırada cildimin sıkı kuruluğu vardı. Dudaklarım çatlamıştı ve güneşten korunmadığım için büyük boy bir tavuk gibi yavaş yavaş pişiyordum. Bir şeyler içmem gerekiyordu. Zımpara kağıdı dilimden kurtulmalıydım.

Uzuvlarım suya batmıştı, bunu söyleyebilirdim ama kafamı karıştıran, altımdaki sert, sallanan yüzey ve yaramın üzerindeki basınçtı.

Gözlerimi yavaşça açtım, sert güneş ışığı gözlerimi delip geçerken gözlerimi kısarak baktım. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve başımı yana çevirdim. Beklemediğim şey, karnımdaki ağırlığın yeni sarılmış yaraya baskı yapan bir el olmasıydı. El bir adama bağlıydı. Jay, fark ettim. Başı altımda yüzen kargo varillerine yaslanmıştı ve bir eli beni denize yuvarlanmaktan korurken, diğeri varilleri bir arada tutan halata sarılmıştı. Neredeyse tamamen suya batmıştı ve uyuyor gibi görünüyordu.

"Jay," diye . Neredeyse hiç ses çıkmadı, ben de tekrar denedim, bu sefer biraz daha yüksek sesle. "Jay."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve hemen bana yapıştı. "Uyanmışsın."

sancıdan dolayı inledim, keşke öyle olmasaydım. "Ne oldu?"

"İsyankâr piçler gemimi elimden aldılar," diye mırıldandı nefesinin altından, açık okyanusun bir yönüne bakarak. Etrafımızdaki her yer açık . Genelde bu bir teselliydi ama bu senaryoda hiç de öyle değildi.

"Bir isyan mı oldu?" Dikkatini tekrar bana çekerek sordum. "Artık beni Çapulcu Anka'nın kaptanlığına uygun görmüyorlar." "Yani seni denize mi attılar?" İnanamayarak sordum.

"Hayır," diye homurdandı, "atladım. Eğer istedikleri gibi olsaydı, şu anda ölmüş olurum."

"Ben de öyle," dedim uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne bakarak. Hayatım nasıl bir karmaşaya dönüşmüştü. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra başımı tekrar ona çevirdim, "Ne zamandır uyuyorum?"

Jay omuz silkti, çıplak omzuna su vuruyordu. Yaramı saran onun gömleği olmalıydı. "Aşağı yukarı bir buçuk gün."

"Bir buçuk gündür suda mısın?" Ona endişeyle bakarak sordum, "Sudan çık Jay. Biraz kurula."

Başını salladı, "Aynı anda sadece bir kişi yukarıda olabilir."

"O zaman ben inerim," dedim, çoktan suya girmeye çalışıyordum. Ancak Jay'in karnımdaki tutuşu sıkılaştı ve beni olduğum yerde tuttu.

"Hayır," dedi, "hâlâ kanaman var. Eğer suya girersen, bize bir şey bulaştırabilirsin. O zaman ikimiz de mahvoluruz."

ve kolumun bir kısmını bağlayan ıslanmış kırmızı beze baktım, "Artık kötü değil. Hâlâ kanıyorsa bile sadece birazcık."

"Orada kalıyorsun. Bu son sözüm."

Sonunda vazgeçmeden önce birkaç dakika onu inceledim. Bu durumdan nasıl kurtulacağımızı düşünmeye çalışırken gökyüzüne baktım. Bir şey

O zaman bana vur.

"Aman Tanrım, çocuklar!"

"Thomas onlarla ilgilenecek," dedi Jay kafasını tekrar fiçinin üzerine koyarken dalgınca. "İyi olacaklar."

Bu endişelerimi biraz hafifletti. Thomas iyi bir çocuktur. Karınlarının doyduğundan ve bakımlarının yapıldığından emin olurdu.

"Peki ya biz?"

"Peki ya biz?" Jay başını tekrar fiçiden kaldırıp göz göze geldiğimizde sordu Bitkin görünüyordu. Muhtemelen son birkaç gündür hiç uyumamıştı.

"İyi olacak mıyız?"

"Bilmiyorum" diye cevap verirken bir süre gözlerini benden kaçırdı.

Tekrar sessizliğe gömüldük, güneş enerjimizi yavaş yavaş bizden alıp götürüyordu. Jay'e ve sarkan göz kapaklarına baktım. Birimizin sürüklenmesinden ya da boğulmasından korkmadan suyun dışında uzanmaya ihtiyacı vardı.

"Elizabeth?" diye sordu.

"Öyle mi?" Yumuşak bir sesle konuştum ve onun beni izlemesini izledim.

"Senin neden kuyruğun yok?" diye kafasını kısmen suya batmış bacaklarıma doğru salladı.

Sırıttım, "Ben öyle biri değilim."

"Ne gibi değilsin?"

"Ben tam bir siren değilim. Suya girdiğimde yer değiştirmem. Emir vermek zorundayım. Eğer atlamamış olsaydın, bilincim yerinde değilken boğulabilirdim."

"Ama bir tane var mı? Kuyruğun?"

Ses tonundaki meraka gülümsedim. "Görmek ister misin?"

Cevabı bilmem için bir şey söylemesine gerek yoktu. Gözlerimi kapattım ve kuyruğuma konsantre oldum. Lavanta pulları, yumuşak yüzgeçler ve içinde saklı olan ham güç. Kaşıntının derimin üzerinde gezindiğini hissettim ama bu sefer sadece bacaklarımda değildi. Aynı kaşıntı karnıma da yayıldı.

Gözlerimi açtığımda Jay'in iri gözlerle yeni oluşan kuyruğuma baktığını gördüm. Ancak benim merakım daha çok karnımdaki ağrının yokluğuna odaklanmıştı.

Jay'in eli yavaşça karnımın üzerinde durmaktan uyluğumun üzerinde gezinmeye başladı.

"Ona dokunabilirsin. Isırmaz."

Bunun üzerine parmakları hafifçe pullarıma dokundu. Küçük bir gülümsemeyle bana bakmadan önce elini birkaç kez pürüzsüz yüzeyde gezdirdi, "Garip bir şekilde yumuşak, yılan derisi gibi."

"Evet," diye onayladım, kendi elimi yan tarafa doğru gezdirdim.

Tekrar uzandım ve karnımın etrafındaki bezi çözmeye başladım. "Ne yapıyorsun?" Jay şaşkınlıkla sordu.

"Yer değiştirdiğimde bir şey hissettim."

Ben yapışkan bezi çekip çıkarırken ikimiz de sessiz bir hayranlıkla izledik. Altında gördüklerimiz karşısında gözlerimiz tekrar açıldı. Elim yavaşça yepyeni yara izinin üzerinde gezdirdim.

Kafamda karmakarışık düşünceler dolaşırken, kendimi gömleğimin yakasını omzuma doğru çekerken buldum. Dikişler gitmişti ve geriye sadece ince bir çizgi kalmıştı. Şimdi düşünüyorum da, son birkaç gündür acıyı fark etmemiştim.

İsterik bir şekilde kıkırdamaktan kendimi alamadım, "Geçen gün bunun iyileştiğini bile fark etmemiştim! Dostum, denizkızı olmak harika bir şey!"

Jay gözlerinde belli bir şaşkınlıkla beni izliyordu. Teknik bir yarı-tanrı olan Neptün'ün oğlunun bana şimdiye kadar karşılaştığı en şaşırtıcı imkânsızmışım gibi bakmasını komik buldum.

"Uzan ve biraz uyu, Jay," dedim fiçılardan kayarken, "Ben gidip etrafa bakacağım, herhangi bir kara parçası ya da yiyecek bulabilecek miyim diye."

"Geri döneceğine söz verir misin?" Yanında sallanan beni izlerken fiçılara tutunarak sordu.

"Söz veriyorum."

-----+-----+-----

A

/

N

Teşek

kür

ederim

.

çok

fazla

harika

bir grup

.

okuyucular

!

Bu

erken

güncell

eme

ulaşmanın

bir

kutlaması

ilk

100

in

Tarihsel

Kurgu

!

A

Korsa

n

Zaman

98

numara

ya ulaştı

bugün

! Okuduğunuz için teşekkürler

ve

yukarı

oylar ve

yorumlar

!

Bir

sonr

aki

hed

efim

iz

ilk

50!

-

Megan

25

Salı gözden kaybedersem ne olacağından korkuyordum, bu yüzden doğal olarak araştırmamın başlangıcında yakınımnda kaldım. Ancak bir süre sonra, cevapları bulmak için daha uzağa gitmem gerektiğini fark ettim. Batıya doğru gittim ve kendimi sık sık omzumun üzerinden fiçileri gördüğüm son noktaya bir göz atmaya çalışırken buldum. Elbette tek seçebildiğim denizin puslu mavi yüzeyiydi.

Gözlerim ufku taradı, karaya dair herhangi bir işaret aradı ama her yönde uçsuz bucaksız mavi sudan başka bir şey göremedim.

"Kara," diye mırıldandım kendi kendime. "En yakın kara parçası nerede?"

Hâlâ Atlas Okyanusu'nda olduğumuzu hissediyordum, çünkü Berberi Sahili'nden beri gideceğimiz yer hakkında hiçbir şey duymamıştım. Bu da doğunun beni eninde sonunda ya Afrika'ya ya da Avrupa'ya götüreceği anlamına ki bunca zamandır oradan uzaklaştığımızı tahmin ediyordum. Batı ise beni ya Amerika'ya ya da Kanada'ya götürecekti.

Kuyruğumu sallayarak batıya doğru devam ettim. Belki bana doğru yönü gösterebilecek başka bir sirene rastlardım. Belki de karşılaşmazdım.

Yine de seslendim, belki duyma mesafesinde biri vardır diye. "Alo? Beni en yakın kara parçasına yönlendirebilecek biri var mı?"

Elbette cevap yoktu ve etrafta beni duyabilecek tek canlı derin su balıklarıydı.

Orkinos ve uskumrular henüz ustalaşmadığım bir zarafetle etrafımda yüzüyorlardı ve birkaç dakikalığına onlara imrendim. Onlar oldukça zarif görünürken benim hareketlerim mekanik görünüyordu.

Küçük uskumrulardan biri yüzümün önünde durdu.

"Karanın nerede olduğunu , değil mi?" Hızlı bir ışık parıltısıyla uzaklaştı, "Ben de öyle düşünmüştüm."

Tekrar yüzmek için hareket ettim, ama o geri geldi.

"Ne?" diye sordum. diye sordum. Tanrım, şimdi de balıklarla konuşuyordum.

Uskumru tekrar uzaklaştı ve ben de onun bir yöne doğru yüzüp sonra tekrar yüzüme gelmesini izledim. Ben anlamaya başlamadan önce bunu birkaç kez daha yaptı.

"Seni takip etmemi mi istiyorsun?"

Tekrar uzaklaştı ve ben de onu takip ettim, ilk yolumdan biraz daha güneye doğru gittiğimizi fark ettim.

Bir balığı takip ettiğim için deli olup olmadığımı sorgulayarak uzunca bir süre onu takip ettim. Muhtemelen beni bir yere götürmüyordu ve ben sadece yardıma muhtaç bir enayiydim.

Her şeye rağmen devam ettim.

Sonunda bir resife rastladık. Hiç bitmeyen maviyle hoş bir tezat oluşturuyordu. Mercan ve anemonlardan canlı renkler fişkirirken, etrafta yüzen çok çeşitli deniz canlıları tüm alanı canlandırdı.

Güzelliği karşısında gülümsedim. Okyanusu bu kadar muhteşem yapan şey buydu. Bütün bir ekosistem, benim ani varlığım tarafından kesintiye uğratılmadan muhteşem bir uyum içinde birlikte çalışıyordu.

Uskumru yüzmeyi bıraktığında ben de durdum. Onun görüş açısını takip ederek, uzaktaki karanlık bir bulanıklığı seçebildim.

Yüzeye doğru yüzdüm ve başımı suyun üzerine çıkarırken nefesimi tuttum.

"Kara!" Bağırđım ve hava ile su karışımı bir şeyle boğulmaya başladığımda hemen pişman oldum. Nefes alma konusunda gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Tekrar dalgaların altına daldım ve uskurunun kaybolduğunu gördüm. Beni buraya bilerek mi getirmişti, yoksa bu resifin bir adanın yakınında olması tamamen şans mıydı, hâlâ emin değildim. Yine de çok mutluydum ve şimdi endişelenmem gereken tek şey Jay'i tekrar bulmak ve sonra onu adaya geri götürmekti

-----+-----+-----

Sonunda salı tekrar bulduğumda bayılmak üzereydim. Güneş batalı saatler olmuştu ve ben bir süredir karanlıkta debelenip duruyordum.

Yüzeye doğru tekmelerle ilerledim ve ciğerlerime daha fazla işkence etmek istemediğim için başımı sudan çıkarmadan önce uzun, derin bir nefes verdim. hafif bir gıdıklanma vardı ama bunun dışında bu geçişi sağlam atlatmış gibi görünüyordum.

"Geri dönmeyeceğini sanıyordum," Jay'in sesi boğuk ve yorgunluk doluydu.

Döndüğümde onu fiçılara yaslanmış, altından yuvarlanmalarına izin vermemeye çalışırken gördüm. Onları birbirine bağlayan ipi tuttum ve kuyruğumu biraz dinlendirdim.

"Bir söz verdim, değil mi?" Ona yorgun bir gülümseme verdim, "Sadece seni tekrar bulmam biraz zaman aldı."

Jay tekrar uzandı, boynunu ve omuzlarını gevşetti ve başını fiçıların kenarından sarkıttı. Gözleri kapalıydı ve dudakları başlamıştı. Birkaç gündür ikimiz de şey yiyip içmemiştik, bu da bir an önce o adaya gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Bu gece orada tekrar yüzemeyecek kadar yorgundum ama sabah ilk iş olarak gidiyorduk.

Jay gömleğini tekrar giymişti. Durulamaya çalışmıştı ama hâlâ bazı yerlerinde benim kanımla pembe lekeler vardı. En azından şimdi kuruydu ve güneşten biraz daha korunmuş olacaktı.

"Kara buldum," dedim uykulu bir sesle.

"Nerede?" Bana bakmak için gözlerini açtı.

"Buranın batısında," dedim başparmağımı arkama doğru uzatarak, "Bir ada." "Tamam," dedi Jay, "Biraz uyu. Sabah oraya gideceğiz." Saldan kaymaya çalışıyordu ama onu durdurdum.

"Jay. Ben artık suda yaşayan bir yaratığım. Bu da suda yaşayabileceğim anlamına geliyor. Yine de tamamen kuruman gerekiyor."

"Ben iyiyim, gerçekten."

"Sudan çıkmama gerek yok Jay. Ben bir denizkızıyım," diye yineledim. Gözlerini devirdi ama oflayıp puflayarak kendini tekrar yere bıraktı. "Tamam. Şafakta yola çıkıyoruz," dedi.

"Şafakta yola çıkıyoruz."

26

Kendimi sudan çıkarmak için son gücümü kullanırken yumruklarım kumun derinliklerine sıkıştı. Kollarım gevşemeden önce fazla ilerleyemedim ve yüzüm ağır bir şekilde altındaki yumuşak yüzeye çöktü. O sırada bir yerde kuyruğum ikiye ayrılmış olmalı, çünkü şimdi gelgit dizlerimin etrafında hafifçe yalpalıyordu.

Yemin ederim öylece uyuyakalabilirdim ama tam bilinçsizlik beni ele geçirmeye başlamıştı ki bir çift yorgun el beni sahile doğru çekti.

O eller vücudumun tekrar gevşemesine izin verdiğinde inledim ve dakikalar sonra diğer kişi yakınımnda bir yere yığıldı. Karmakarışık düşüncelerimi dile getiremeyecek kadar bitkin bir halde, beni dalgaların arasından çekip çıkaran adamı tanımak için gözlerimi açmakla yetindim.

Jay

.

Doğru.

.

Görebildiğim Jay sırt üstü yatmış, uzuvlarını açmış, hareketsiz, düz bir zeminin tadını çıkarıyordu.

Küçük parmağımı kaldıracak kadar gücüm yoktu ama gözlerimin biraz daha açık kalmasını diledim. Şimdi bayılmak beni savunmasız bırakacaktı. Bu adada ne bulacağımızı kimse bilemezdi.

Jay beni görmek için başını çevirdi ve bakışlarımız buluştuğunda ona sadece bitkin bir gülümseme gönderdim.

"Uyu, Elizabeth," sesi zayıftı ama en azından kelimeleri çıkaracak kadar enerjisi vardı. "Bir şey olursa seni uyandırırım."

Göz kapaklarımın kapanmasına izin vermeden önce yavaşça başımı salladım. Bir nefes daha çekmeden uyuyakalmıştım.

-----+-----+-----

Yumuşak bir sarsıntıyla uykumdan uyandım. Uykuya geri dönmeden önce tutarsız bir kelime karması mırıldandım.

"Elizabeth," Jay'in sert fısıltısı bilincimi delip geçti, "Uyan."

Gözlerimi açtığımda Jay'in yanımda oturduğunu gördüm. Hava artık karanlıktı ama kambur ayın soluk ışığı sahili aydınlatıyor ve Jay'in gözlerini üzerimizdeki yıldızlar gibi parlatıyordu. Yine de bana bakmıyordu. Odağı adanın merkezine doğruydı.

İşte o zaman havayı yırtan ince titreşimi fark ettim. Birden uyandım, duyularım bulabildikleri en ufak ayrıntıyı bile yakalamaya çalışıyordu.

Ses alçak ve sabitti, kalp atışı gibiydi ama bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordum. Bu bir kalp atışı değildi. Davul sesiydi.

"Bu adada yalnız olduğumuzu sanmıyorum," diye mırıldandı Jay, gözleri karanlık ağaçların arasında gezinirken.

Başımı onaylarcasına salladım. Burada her kim yaşıyorsa düşman olabilirdi. Bu dönemin yerli kabilelerinde yamyamlık duyulmamış bir şey değildi. Kurbanlar da öyle. Bu düşünce omurgamda küçük bir ürperti yarattı.

"Bence burada olduğumuzu bilmemeleri en iyisi," diye fısıldadım.

Jay başını salladı, hâlâ ağaçlara bakıyordu, "Katılıyorum. Hareket etmeli, bir tür sığınak bulmalıyız. Açıkta olmaktan hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle."

Yavaşça ayağa kalktım ve ağrıyan kaslarımı gerdim. Ayak parmaklarımın arasından kumlar süzülüyordu ve botlarımı çıkardığımı bir türlü hatırlayamıyordum.

Jay ayağa kalktı ve onları bana uzattı.

"Teşekkürler."

Başını sol tarafımızdaki kumsala doğru önce cevap olarak sadece başını salladı.

Onun yanında yürüdüm, sık sık tökezledim ama her seferinde dengemi yeniden sağladım.

"Tatlı su aramalıyız," dedim sesim kısık ve boğuk bir şekilde. Kesinlikle su içmeye ihtiyacım vardı.

Jay başını salladı, gözleri sabit bir rutin içinde ağaçları tarıyordu.

Kum ayak bileğimin altından kaydı ve dizlerimin üzerine tökezledim, avuç içlerimle kendimi durdurdum.

"," diye fısıldadı Jay üst kolumdan ayağa kalkmama yardım ederken, "Önce barınak. Sonra yiyecek ve su."

Başımı salladım ve denge için elimi omzuna koydum. Dürüst olmak gerekirse tam burada düşüp yorgunluğuma teslim olmak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Bunun yerine kendime aradığımız şeyin sadece biraz daha uzakta olduğunu söyleyip durdum.

"Bak," dedi Jay, az ilerideki bir kaya çıkıntısını işaret ederek. Gördüğüm manzara karşısında vücudumda bir rahatlama hissettim. Tekrar uzanabilirdim. Uyuyabilirdim.

Alanın başka yaratıklar tarafından işgal edilmediğinden emin olduktan sonra içine çöktüm.

"Sen uyumaya devam et," dedi Jay bana, "ben sahilde biraz daha yürüyüp tatlı su kaynağı bulabilecek miyim diye bakacağım. Fazla uzağa gitmeyeceğim."

"Tamam," diye mırıldandım yanağımı kuma bastırarak, "burada olacağım."

Göz kapaklarım kapanmaya başlamadan önce başını salladığını gördüm ve uyku beni tekrar ele geçirmeden önce birkaç dakika boyunca uzaklaşırken çıkardığı yumuşak sesleri dinledim.

Tatlı, mutlu bir uyku.

Düşüyordum ve bir şekilde bir ton ağırlığım vardı hem de ağırlıksızdım. Boş bir karanlığın içine düşerken hiçbir şey göremiyordum, kulaklarımın dibinden geçen rüzgârı da duyamıyordum ama biliyordum. Midenizin çukurunda hissettiğiniz o batma hissi ve yere çarpmadan hemen önce yaşadığınız panik yüzünden biliyordum.

Yine de çarpmadım. Bir kaldırıma sıçramadım ya da mucizevi su havuzuna çarpmadım, sadece durdum. Acı yok, çılgılık yok, sıçrama yok.

Etrafımdaki karanlık şekiller oluşturmaya başladı ve tekrar Neptün'ün Sarayı'nda olduğumu anlamam uzun sürmedi. Biyoluminesan yaratıkların yumuşak ışıltısı başımın üzerinde asılı duruyordu ve anıtsal sanat eserleri duvarları kaplıyordu.

Koridorun gittiği iki yöne de baktım ama ikisinin de sonu görünmüyordu. İçimden gelen sesi dinleyerek sol taraftaki koridoru seçtim. Er ya da geç bir yere varacaktı, değil mi?

Saatler gibi gelen ama sadece dakikalar olabilecek bir süre boyunca yürüdüm. Her biri bir öncekinden daha güzel işlenmiş kapıların önünden geçtim ama hâlâ görünürde bir son yoktu. Ayaklarım beni ileri taşısa da sanki geri gidiyormuşum gibi hissediyordum.

Durdum, bir şekilde sonsuza kadar yürümenin bu sonsuz döngüden kaçmama yardımcı olmayacağını biliyordum. Önümde maun ağacından devasa bir kapı duruyordu, solumda bir karaağaç, sağımda ise bir meşe ağacı vardı.

"Seç," diye yankılandı içimde şekilsiz bir ses. Görünür koridorun her santimini başka bir varlık için taradım ama buradaki diğer yaratıklar sadece tavanı aydınlatanlardı.

"Seç," dedi tekrar. Tereddütle kapılara baktım, en iyi seçimin ne olabileceğine dair bir ipucu arıyordum.

Meşe kapının beni kendine çektiğini hissettim. Rengi daha ve kenarları karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Öne doğru bir adım attım ve detayları incelemek için elimi uzattım ama daha temas edemedim kapı içeri doğru sallandı.

Parlak ışık beni kör etti ve gözümü kırıştırtıp dünyayı yeniden odakladığımda, kapının yeşil çimenlerin ve büyük, sağlıklı akça ağaç ve meşe ağaçlarının olduğu bir yere açıldığını gördüm. Koridora son bir kez daha bakarak içeri, daha doğrusu dışarı adım attım.

Güneş tenimi ısıtıyordu ve hava evden uzakta bir gün geçirmek için mükemmeldi. Ancak uzakta toplanan grubu fark ettiğimde mutluluğum azalmaya başladı.

Hepsi siyah giysiler içindeydi ve etraflarındaki her yerde gri taşlar yerden fıskırıyordu.

Bunun bir cenaze töreni olduğunu fark ettim ama kimin için olduğunu merak etmeden edemedim.

Ayaklarımın kendi kendine hareket ettiğini ve beni açıklanamaz bir amaçla gruba doğru yönlendirdiğini fark ettim. Kendimi grubun en arkasında bulana kadar mezar taşlarının sıraları arasında yol aldılar.

tanımaya başladığımda kalbim sıkıştı.

Arka tarafa yakın bir yerde, yüzünde ciddi bir ifade ve elleri ceplerinde, eski tarih öğretmenim Bay Norman duruyordu. Bir ağacın dibinde, şişmiş kırmızı gözleri ve mesafeli bakışlarıyla küçük kuzenim Adeline oturuyordu.

Giderek artan kuşkularımın doğru olmasından korkarak kendimi kalabalığın içine doğru ittim.

Annem ve babam, parmakları birbirine kenetlenmiş bir şekilde yan yana duruyorlardı. Güçlü kalmaya çalışıyorlardı, bunu söyleyebilirdim ama yüzlerindeki ifadede çoktan yıkıldıklarını anladım. Arkalarında toplanmış arkadaşlarımdan oluşan küçük gruba bakmadan önce birkaç dakika daha onları inceledim.

Onlar da ağlıyorlardı ve Jacob Cox bile Emily'yi kucağına alırken gözleri şişmişti. Onları son gördüğümde çok farklı görünüyorlardı. Artık kaptanlarına yaparken kırmızı solo bardaklardan alkol dökmüyorlardı. Artık birbirlerine takılıp düşerken sarhoşça sırıtmıyorlardı. Yas tutuyorlardı ve bu kedere neden olanın ben olduğumdan neredeyse emindim.

"

Hep

si

beni

m

hata

mdı.

." diye mırıldandı arkamdan tanıdık bir ses. Arkamı döndüğümde Danny'nin yeni oyulmuş bir mezar taşının önünde, elleri saçlarında, çimlerin üzerine diz çökmüş olduğunu gördüm,

"

Be

n

çok

aptal

.

Ben

Çok, çok

üzgünüm,

Liz.

. Benim hatam. Hepsi benim hatam. Bunu geri alamam. Geri gelmemen benim hatam."

I

yukarı

baktı

en

Mezar taşı, ve eminim ki, o benim

isim

karalanm

ış

üst

.

Elizabeth

Anne'in

Sevgi

Dolu

Anısına

Proctor

.

Belk

i o

ruhu huzur

içinde

Hiç

terk

etmey

en

kalbin

yanın

da

deniz

o

.

1990-2008

I

kazınmış

geriye

bakmad

an önce

şefkatle

mektupl

ar

herkese

ödem

eye

gelmi

şlerd

i.

saygılar

.

Çok

fazla

insan

vardı.

I

beni

sevdiği

nin

farkınd

a bile

değildi

.

Arkadaşlar

,

AİLE

,

öğretmenl

er, hatta

Bazıl

arı

komşularım gelmişti

.

"

Bu

Seni

n

hata

n

değil

.

, "

I

Danny'ye fısıldadı.

görünt

ü

başladı

soluk

. Aileme ulaşmaya çalıştım ama onlara karanlık beni yuttu.

Yavaş yavaş, tüm bunların bir rüya olduğunun farkına vardım ve altın rengi güneş ışığı göz kapaklarımın arasından parlarken, kendimi onları açmaya zorladım. Ancak neden artık altımda kum hissetmediğim konusunda kafam karışmıştı. Jay beni hareket ettirmiş miydi?

Doğrudum ve etrafıma bakındım, beklenmedik bir şekilde ada yerlilerinden oluşan aşılma bir bariyerle yüz yüze geldim. Beni sessizce izlediler. Hareket etmediler, konuşmadılar ve gözlerini kırpmadıklarından oldukça eminim. Gerçi ben de öyle.

Ne kadar değil mi?

Eğer daha önce yabancı dil dersi aldıysanız, birisi sizinle bilmediğiniz bir dilde konuşmaya başladığında hissettiğiniz o duyguya aşinasınızdır. Beyniniz kapanmaya başlar ve onlara dillerini bilmediğinizi nasıl söyleyeceğinizi hatırlayana kadar kendinizi alnınızdan tokatlamak zorunda kalırsınız. Lise ikinci sınıfın yarısında İspanyolca sınıfına transfer edildiğimde tam olarak böyle hissetmiştim ve şimdi de ada yerlileri etrafımda gevezelik edip sırtırtırken tam olarak böyle hissediyorum. Her nasılsa, "No habla Español "un beni bu insanlarla çok uzağa götürmeyeceğini biliyordum.

İçlerinden biri bana bir şeyler tekrarlıyor, anlamamı sağlamak için ayrıntılı el hareketleri yapıyor ve yavaşça tekrarlıyordu. Tabii ki işe yaramadı. Yavaş konuşulsa bile anlamsız sözler yine de anlamsızdı.

Bir süre adamı izledim, vücut dilini anlamaya çalıştım ama bu bile bana pek bir anlam ifade etmedi.

Etrafıma temkinli bir şekilde baktım. Sahile yakın bir yerde olmadığımız, koyu renkli, aşırı büyümüş topraktan ve bölgedeki birçok ağaç kümesinden anlaşılıyordu. Bu da beni muhtemelen adanın merkezine götürdükleri anlamına geliyordu; dün gece duyduğumuz gibi, küçük köylerini kurdukları yer burasıydı.

Bekle. Jay neredeydi?

Üç köşeli şapkasını ya da kan lekeli gömleğini görebilmek umuduyla etrafıma bakındım ama görebildiğim tek şey küçük çamur kulübeler ve her yerde kümelenmiş yerlilerdi. Belki de onun adada olduğunu bilmiyorlardı. Belki de o tatlı su arayışından dönmeden önce beni yakalayıp gitmişlerdi.

Birden çok susadığımı hissettim. En son ne zaman bir şey yemiş ya da içmiştim? En azından isyandan önce. Günler geçmişti ve ben hala

bir şekilde işliyor.

Titreyerek ayağa kalktım, bu sırada gevezelik eden yerlilerin gürültüsü dramatik bir şekilde arttı. Hemen etrafım sarıldı ve kendimi büyük kulübelere birine doğru çekilirken buldum. Biri beni içeri itti ve gözlerim alıştığında, muhtemelen sandalye olması gereken bir şeyin üzerinde oturan yaşlı bir adam gördüm.

Orada denizci kıyafetleri giymiş ve bir direğe bağlanmış başka bir adam daha vardı. Belli ki bu kabilenin bir üyesi değildi ve hala hayatta olması bile bana bunların yamyam olmadığına dair umut verdi.

Benimle birlikte gelenler yaşlı adamlarla konuşurken, koyu tenli denizci ve ben birbirimize baktık. Birkaç dakika saçma sapan konuştuktan sonra yaşlı adam bağlı denizciye döndü ve beni işaret ederek bir şeyler söyledi.

"Español?" diye sordu umutla.

"Um. No mucho." Ona dürüstçe söyledim, berbat telaffuzum dile olan güvensizliğimi hemen belli ediyordu. Sadece bir yıl İspanyolca öğrenmişim, okulumda yabancı dil kredisine sayılacak kadar. Bu beni hiçbir şekilde bir sohbeti sürdürebilecek kadar akıcı yapmıyordu.

"İngilizce o zaman?"

İletişim kurabileceğimizi bildiğim için rahat bir nefes aldım. Başımı salladım, "Evet. İngilizce konuşabiliyorum."

"Güzel," diye nefes aldı, "Ben İkem. Tercüman olacağım."

Cümleleri kesik kesikti, bu da İngilizce'nin muhtemelen ana dili olmadığı anlamına geliyordu. Cümle kurabildiği sürece şikayet etmiyordum.

"Elizabeth," dedim ona. Başımı yerlilere doğru salladım, "Onları anlayabiliyor musun?"

Omuz silkti, "Dil ilkinen yakın. Annem de benzer konuşurdu."

Başımı salladım. Annesi bu insanlarla benzer bir dil konuştuğuna göre buraya yakın bir yerde büyümüş olmalıydı. Buraya nasıl geldiğini merak ettim ama bu daha sonra sorulacak bir soruydu.

"Benden ne istiyorlar?" Ona sordum.

Sözlerimi sindirmek için bir an bekledi, sonra yaşlı adama dönüp onların gevezeliklerinin çok yavaş ve gergin bir versiyonuyla konuştu. Adam da İkem'in anlayabilmesi için yavaşça karşılık verdi. İkem'sorumun cevabını söylerken bana bakıp sırtı ve ellerini hareket ettirerek kelimelerini telaffuz etti.

Adam sözlerini bitirdiğinde İkem boğazını temizledi, "Seni sudan görüyorlar. Denizin kadını. Seni kabilenin bir parçası yapıyorlar."

"Beni kabilelerinin bir parçası mı yapıyorlar?" İkem'den çok kendime sordum. "Deniz Kadını mı? O da ne?"

Seni sudan görüyorlar. Denizin Kadını.

Sahili bulduğumuzda bizi gördüler. Kuyruğumu görmüş olmalılar. Deniz Kadını. Denizkızı.

"Deniz Kadını'na tapıyorlar," dedi İkem.

Deniz kızlarına tapıyorlar. Bana tapıyorlar. Elbette bu bana yiyecek bir şeyler getirecekleri anlamına geliyordu, "Bana yiyecek ve su getirebilirler mi?"

İkem adamla konuştu, o da hemen çadırdaki diğer birkaç kişiyi gönderdi. Ondan sonra İkem bana döndü.

"Yalnız mı yoksa başkaları mı?"

"Bir kişiyle daha geldim. Gemimiz yok."

"Eğer beni özgür bırakırsanız, gemi alabilirim."

"Gemiyi nereden bulacaksın?" Merakla sordum, sesimde umut vardı.

"Limana gitmek için Ikem'i bırak. Orada hoş karşılanmazsın. Üç gün içinde al. Denize geri dönün."

"Üç gün içinde sizi almaya gelecek bir gemi mi var?" Açıkladım.

İkem başını salladı.

Ben de başımı salladım, aklımda bir plan oluşturmaya başlamıştım bile. Jay'i bulmak ve bu insanlardan kaçmak için üç günümüz vardı, kıyıdan uzakta bizi bekleyen bir gemi olması ihtimaline dayanarak.

Eğer Ikem'in gemi arkadaşları onu burada bırakmaya karar verirse, o zaman mahvolurduk.

29

Bu kabile tarafından tapınılan insanlar olmama rağmen, kendimi en az İkem kadar tutsak gibi hissediyordum. Beni yakından izliyorlardı ve bir avuç adalı tarafından takip edilmeden hiçbir şey yapamıyordum.

Yüzüme bulaştırdıkları çamur izleri kurumuş ve çatlamıştı ama onları gücendirmekten korktuğum için silmeye cesaret edemedim.

İkem sabırsızlanmaya başlamıştı. Geminin bu gece onu almaya gelmesi gerekiyordu ama o hâlâ bağlı ve tasmayla gezdiriliyordu. Bu tedirginlik beni de yıpratıyordu. Jay'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek umudum...

Bu düşünceyi kafamdan . O iyiydi, muhtemelen çalılıkların arasında bir yerlerde saklanıyordu ya da sahilde bana verdikleri meyveyi yiyordu.

Kabile üyelerinden biri bana yarısı hindistan cevizi sütü olduğunu hemen anladığım sisli bir sıvıyla dolu bir hindistan cevizi getirdi. Aslında hindistan cevizini pek sevmezdim ama birkaç gün boyunca midem boş kaldıktan ve ondan önce bir ay kadar gemi kumanyasıyla hayatta sonra, gerçek tadı olan bir şey için gelen teklifi çevirecek değildim.

Yarısını dudaklarıma götürdüm ve içindeki sıvıyı yuttum. Dilime vurduğunda tatlı bir tadı vardı ve boşaldığında, beyaz hindistan cevizi etinin parçalarını kabuktan sıyırmaya başladım.

Adam durdu, muhtemelen bir onay işareti bekliyordu ve ona bir gülümseme verdiğimde sırtıttı ve uzaklaştı.

"Plan nedir?" İkem sordu. "Geminin ne zaman

burada olması gerekiyor?"

"Gökyüzünden alacakaranlığa kadar limandalar. İkem yoksa, giderler."

Yukarı baktım. Hâlâ sabahtı. Güneş ufuk ile gökyüzündeki en yüksek nokta arasında yaklaşık yarı . Bir şey yapabilmemiz için hâlâ biraz zamanımız vardı.

Düşüncelerimi dile getirirken boğazımı temizledim, "Ben bir Deniz Kadınıyım. Deniz Kadınlarının arada suya girmeleri gerekir, yoksa kururlar. Eğer bizi sahile yaklaştırmalarını sağlayabilirsen, seni çözebilirim ve gemiye doğru koşabiliriz."

Ve umarım yol boyunca Jay'i de alırız.

Gözlerimi ağaçlara diktim, Tanrı'dan Jay'in ağaçların arasında bir yerde saklandığını ve kaçış planımı anlayıp bizi takip edebileceğini umuyordum. Eğer değilse, onu arkamda bırakıp bırakamayacağımı bilmiyordum.

"Peki ya şimdi?" Ikem

sordu. "Şimdilik

bekleyeceğiz."

-----+-----+-----

Güneş batı ufkuna doğru batmaya başladığında Ikem'e döndüm.

"Gemi arkadaşlarınıza ne kadar güveniyorsunuz?"

Gözlerime baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Çenesini düzelttikten sonra başka tarafa baktı ve başını salladı.

"Limanda olacaklar."

Parmaklarımı keçeleşmiş saçlarımda gezdirmek istedim ama saçlarıma ördükleri kemik, çubuk ve yapraklardan oluşan tacı durdum. Bunun yerine iç çektim ve ellerimi kucağıma bıraktım.

"O zaman bir an önce yola çıkmalıyız," dedim tekrar ağaçlara bakarak.

"Onlara yüzmem gerektiğini söyle. Eğer seni geride bırakmaya çalışırlarsa, çevirmenimi yanımda istediğimi söyle."

Başını salladı ve en yakındaki muhafıza döndü. Konuşma yavaş ve biraz bulanıktı. Muhafız sürekli sorular soruyor, İkem de cevap bulmak için elinden geleni yapıyordu. Yine de zorlanıyordu, o kadarını söyleyebilirim.

İkem başını salladı. "Beni anlamıyor. Bunu tercüme etmeyi bilmiyorum."

"O zaman onlara göstereceğim."

Gözlerimi kapattım ve yer değiştirmenin getirdiği o karıncalanma hissine odaklandım. Ne olduğunu anlayamadan gevezelikler daha yüksek ve heyecanlı bir hal aldı ve güneşin sert ışınlarının lavanta rengi pullarıma vurduğunu hissedebiliyordum. Kuyruğumu salladım ve İkem'e "Deniz" demesini söyledim. İçlerinden birkaçı ağaçların arasından geldiğimiz yöne doğru baktı. Sonra İkem'e "Su" ve "Deniz Kadını" demesini söyledim. O da söyledi. Anlamaya başladıklarını görebiliyordum ve kuyruğumu toprağa vurduğumda hareket etmeye başladılar.

Kuyruğumu tekrar bacaklarımın arasına aldım ve onların baktığı yöne doğru kararlı bir şekilde yürümeye başladım. Bir iz buldum ve onu takip etmeye başladım. İkem arkamdaydı, bilekleri büyük ihtimalle onları serbest bırakmaya çalışmaktan yara olmuştu.

Ne yazık ki, küçük bir grup adalı tarafından takip ediliyorduk. Döndüm ve onlara hitap ediyormuş gibi yaptım, oysa gerçekte başka birine .

"Jay! Eğer bu ormandaysan, bizi sahile kadar takip et! Bu adadan gidiyoruz!"

Adalılar şaşkın görünüyordu, ben de İkem'e bana biraz yiyecek getirmelerini söylemesini istedim. Bu sayılarını azaltmaya yaradı ama birkaç inatçı kabile üyesi hâlâ yerlerinde duruyordu. Yürümeye devam etmeye karar verdim. Onlardan nasıl kurtulacağımı sonra düşünecektim.

İleride kumların üzerindeki dalgaların yumuşak duyabildiğimde neredeyse rahatlamış hissediyordum. O dalgalara doğru koşma dürtüsüne karşı koydum çünkü hâlâ Jay'i nasıl bulacağımızı çözmem gerekiyordu.

"İkem?" Sessizce sordum. Homurdanarak onayladı. "Ellerin bağılyken koşabilir misin?"

"O benim ellerim, ayaklarım değil."

"Güzel," dedim. "O zaman işaretimi bekle."

Ağaçların arasından görebildiğim anda, bekleyen bir gemi var mı diye okyanusu taramaya başladım. Bir tane göremeyince Ikem'e döndüm.

"Liman nerede?" "Güney

tarafındaki adada."

Güney tarafındaydık. Arkamızda alçalan güneşe bakılırsa doğu tarafındaydık. Başımı salladım.

"Tamam. Ben söylediğimde, sağa doğru

koş." "Tamam."

Ağaçların arasından çıktığımızda, "Şimdi" diye bağırdım.

İkem ve ben tam gaz koşmaya başladık, bu sırada dört kadar kabile üyesi bağırarak bizi kovalamaya başladı. Arkama bakmadım. Düşmekten korktuğum için bakamadım.

"Jay!" Beni duymasını umarak bağırdım. "Buralarda bir yerlerde olsan iyi olur yoksa seni arkada bırakacağız!"

Kalbimin atışını kulaklarımın içinde duyabiliyordum ve attığım her adımda ciğerlerimin içindeki hava yanıyordu. Bu yolculukta ilk defa formda olmadığım için ciddi bir pişmanlık duyuyordum. Kaburgamın hemen altına bir kramp girmeye başladı ama elimden geldiğince görmezden geldim. Devam etmek zorundaydım.

Neyse ki burası çok büyük bir ada değildi ve sadece birkaç dakika içinde güney tarafını dolaşmaya başlamıştık.

"Gemi!" Bacaklarım biraz daha hızlı pompalamaya başlarken nefes nefese bağırdım. İkem bakışlarımı takip etti ve umutlu bir kahkaha attı. Ne yazık ki dikkati dağılmışken ayağı düz olmayan bir kum yığınının takıldı ve tökezledi. Bağlı bilekleri yüzünden kendini yakalayamadı bile.

Kayarak durdum ve ona doğru koştum, ayağa kaldırmak için elimden geleni yaptım. Onu geride de bırakamazdım. "Hadi, İkem!"

Saniyeler içinde üzerimize geldiler, mızraklarını doğrultup bağıryorlardı. Dizlerinin üzerine çökmüş olan İkem'in önünde durdum.

"Geri çekilin!" Beni anlayamayacaklarını bildiğim halde bağırdım. İkimizin arasında bir silahımız bile yoktu, bu yüzden taptıkları kadına duydukları sadakate güveniyordum.

"onlara ihanet ediyorsun," diye hırıldadı İkem. "İhaneti sevmezler."

Göğsüme doğrultulmuş mızraklara baktım. Dört adamı aynı anda alt edemezdim. Kahretsin, bu noktada İkem'i bile çözemezdim.

İşte zaman duydum. Gürültüyü. Gözlerim tam zamanında açıldı ve kabile üyelerinden birinin yere düştüğünü gördüm. Arkasında Jay'den başkası durmuyordu, yüzünü kırmızı bir ifade kaplamıştı. Bir elinde hançer, diğerinde kılıcı vardı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan hançer ayaklarımın dibindeki kuma düştü. Jay haykırdı ve kılıcından başka hiçbir şeyi olmadan diğer üçüne saldırdı.

"Çöz," dedi İkem bıçağa bakarken nefes nefese.

Onu hemen yakaladım ve onu bağlayan ipleri kesmek için arkasına geçtim. Serbest kalır kalmaz ayağa kalktı ve gemiye doğru koşmaya çalıştı. Fazla uzaklaşmadan pantolonunun paçasından yakaladım. Öfkeli bir homurtuyla tekrar yere düştü. Bana baktı ve kaşlarını çatı.

"Onu bırakamayız," diyerek ona sert bir bakış attım.

İkem çenesini sıkmadan önce Jay'e baktı. "Tamam."

Adamı ayağa kaldırdım ve omzuna yakın olan gömleğini avuçladım. Onu ileri doğru sürükledim ve menzile girer girmez uzanıp Jay'in gömleğinden bir avuç yakaladım. Onu tüm gücümle geriye doğru ittim ve üçümüz de buz gibi suya daldık.

Kumu tekmelerken nefesimi tuttum ve yer değiştirmeden önce bizi daha derin sulara sokmaya çalıştım. Yeterince yer bulduğumda, kuyruğumun şekil almasına izin verdim ve bizi açık okyanusa doğru sertçe ittim.

Bizi gemiye kadar yüzdürdüm, yol boyunca çocukların yeterince hava aldığından emin oldum ve ancak kendimizi ip merdivenden yukarı kaldıracak kadar yaklaştığımızda onları bıraktım.

Titrek bir nefes aldım. Kaçmıştık. Hepimiz kaçmıştık.

30

Sudan ilk çıkan İkem oldu. Kendini merdivenin alt basamaklarından yukarı çekti ve adadan uzaklaşmak için sınırsız bir hevesle tırmanmaya başladı. Su vücudundan akıyor ve küçük, damlayan sıçramalarla altındaki denize geri düşüyordu. Geminin yan tarafının ortasına , yanımda suda ilerleyen Jay'e baktım.

"Önce bayanlar," diyerek merdivene doğru başıyla işaret etti.

Gözlerimi devirdim ama yine de yüzmeye devam ettim. İkem gibi ben de gitmek için sabırsızlanıyordum. Kuyruğumun tekrar bacaklarım olmasına izin verdim. Yüzeyin altındaki hızına ve çevikliğine rağmen, bu şey yüzeyin üzerinde oldukça ağırdı. Cılız kollarım normal vücut ağırlığımı kaldırmakta yeterince zorlanıyordu.

Merdiveni yavaş ama istikrarlı bir şekilde çıktım. Efor sarf etmekten kaslarım yandı ama kendime sadece birkaç basamak kaldığını söyleyerek ilerlemeye devam ettim. Ve ortaya çıktığı gibi, bu doğrudu.

Kendimi geminin güvertesine çektim ve yutkunarak hava aldım. Ciğerlerim tırmanışa ek olarak uzun yüzüşten dolayı henüz tam olarak iyileşmemişti. Sırtımı tırabzana dayayarak oturdum ve birkaç dakika sonra Jay göründü. Benim kadar bitkin görünmüyordu.

Bize yaklaşan adamlara dikkatle bakarken yanımda durdu. Bu geminin düşmanca bir gemi olabileceği aklıma bile gelmemişti. İkem yeterince iyi görünüyordu ama belki de kaçmasına yardım etmem için böyle yapıyordu.

"Vay, vay, ," diye alaycı bir ses, biriken denizci kalabalığının arasından . "Bu Kaptan Jeremiah Jackson Jr. değil mi?"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jay nefesinin altında.

"Gerçi doğru duyuyorsam son zamanlarda pek kaptanlık . Gemi ve mürettebat olmadan kaptan olunmaz."

Bekle. Şu ses.

O sesi tanıyorum.

"Bu geçici bir aksilik," Jay'in bakışları kalabalığın arasında bir delik kaptanları olduğunu tahmin ettiğim kişiyi aradı. "Kendimi uygun bir limanda bulduğumda telafî etmeyi düşündüğüm bir aksilik."

"Öyle mi?" adam bir adım öne çıktı.

Altımdaki ahşap kalaslara bakarken nemli saçlarımın önüne düşmesine izin verdim. Adama bakmak istemiyordum. Kimliği hakkındaki tahminimin yanlış olmasından korkuyordum ama doğru olmasından daha da çok korkuyordum.

"Peki yanında kimi getirdin?" diye sordu, dikkati bana yönelmişti. "Seni geminden attıklarında mutfak hizmetçini tutmana izin verdiler mi?"

Korsanlar ve mutfak arasında ne vardı? Belki de çok fonksiyonlu kadınlardan hoşlanıyorlardı.

Bana yaklaşan ayak seslerini duydum. Kaslarım gerildi ve onunla yüzleşmek için başımı kaldırmak istemeyerek gözlerimi kapattım.

Jay'in zayıf bir sesle, "Onu rahat bırakın," dediğini duydum. Gerçekten de burada talepte bulunacak durumda değildi. Bir ekibe karşı iki kişiydik ve ben nasıl dövüşüleceğini bile bilmiyordum.

Adamın parmakları çenemi kavradı ve beni düzgün bir şekilde görebilmesi için yüzümü yukarı çekti. Saçlarım yüzümden düştüğünde, gördüklerim karşısında gözlerimden yaşlar başladı. Şaşkın ve çelişkili bir ifadeyle tepemde duran, ölmüş amcamın dağınık ve kirle kaplı yüzüydü.

"Elizabeth?" diye fısıldadı, zar zor duyabileceğim kadar kısık bir sesle. Başımı salladım, yüzümde küçük bir buruşukluk oluşurken kelimeler bulamadım.

gözyaşlarını tutmaktan alnı çatlamıştı. Beni incelerken kaşları birbirine yaklaştı.

Birden omurgasını dikleştirdi ve mürettebatına hitap etmek için döndü. "Hiçbiriniz yeğenime dokunmayacaksınız. Ceza, eti kemikten ayıracak kadar ağır olacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet Kaptan," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

"Bay Jackson'a gelince," Jay'e dönerek bir sonraki ifadesine itiraz etmesi için ona baktı, "bırakın limanını bulana kadar bu gemide hayatını kazansın. Şimdi hepiniz işinizin başına dönün."

Aptal değildim. Korsanlarla birkaç ay geçirdikten sonra amcamın az önce ne yaptığını anladım. Jay'in kaptanlık ayrıcalıklarını elinden almış ve onu mürettebatın gözünde bir kamarottan farksız hale getirmişti. böyle güvertede temizlik yapacak ve mutfağı temizleyecekti. Ama en azından onu öldürmeyeceklerdi.

Bu açıklamayla ilgilenmemiş gibi görünen Jay'e baktım. Onun yerine bana yepyeni bir muammaymışım gibi bakıyordu. Beceriksizce ayağa kalktım ve kendimi fırçaladım. Bakışları beni hiç terk etmedi.

"Tanıştığımız gün adınızı tanıdığımı sanmıştım," diye mırıldandı , "ama Paulie Procter'ın akrabası olduğunuz hiç aklıma gelmemişti."

Amcam arkasını döndüğünde cevap vermedim. Kendimi biraz toparladıktan sonra boğazımda büyüyen yumruyu yuttum ve konuştum: "Öldüğünü sanıyordum."

Paul Amca'nın yüzü yumuşadı, "Öyleydim. O fırtınada denize atıldım. Suyun altına çekilmeden önce gemimin resiflere çarptığını gördüm. Beni kadar su soludum. Yüzeye çıktığımda bir gemi beni aldı ve bir korsan oldum."

Jay kollarını göğsünde kavuşturarak, "İkinizin de hikâyeleri şaşırtıcı derecede birbirine benziyor," dedi. Paul Amca ona ters ters baktı ama endişeyle bana döndü.

"İyi misin Ellie?" diye sordu, küçükken bana taktığı lakabı kullanarak. "Ne oldu sana böyle? Jeremiah'ı nereden tanıyorsun?"

Omuz silktim, soğukkanlı görünmeye çalıştım, "Beni onun gemisiydi. Bir an Danny'nin yelkenlisindeki mezuniyet partisindeydim, sonra suyun içindeydim. Uyandığımda, Danny'nin gemisindeydim.

Marauder's Phoenix."

"O çocuk hep belaydı. Küçükken bile," diye mırıldandı Paul Amca, Danny'yi kastederek. Sonra Jay'e döndü ve daha otoriter bir tonda konuşarak, "Çalışmaya başlamalısınız Bay Jackson. Mutfağa inerseniz, eminim Cookie sizin için yapacak bir şeyler bulabilir. Sana gelince Elizabeth, sen ve ben meraklı kulaklardan biraz hasret gidereceğiz."

Jay mutfağı aramak üzere uzaklaşırken başımla onayladım. Başka bir şey söylemeden amcamı güvertenin altındaki sıkışık alanlarda takip ettim. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordum.

31

Paul Amca kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra, "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. Beni hemen kucakladı. "Nasılsın? Okul nasıl gidiyor? Mezuniyet partisiyle ilgili bir şeyler söylemiştin. Ne zamandır yokum?"

Nefes almak için durakladığında ona "Neredeyse sekiz yıl oldu," dedim. "Hepimiz seni özölüyoruz."

"Herkes nasıl?"

"Gayet iyi durumdalar," dedim. "Babam senin ölümünü oldukça zor karşıladı. O zamandan beri denize açılmadı. Şimdi benim ölümümü nasıl karşıladığını hayal bile edemiyorum."

"Peki ya annen? O nasıl?"

"O iyi. Hâlâ boş zamanlarında çiçekçi dükkânını işletmeye çalışıyor." Bunun üzerine biraz gülümsedi. "Ya Georgia? Onu gördün mü?"

Georgia olaydan önce onun kız arkadaşıydı. Başımı salladım, "Cenazeden beri onu görmedim."

"Yazık. İyi bir kızdı."

"Evet," dedim söyleyecek başka bir şey bulamadığım için. Sohbeti tekrar açmadan önce birkaç dakika bekledim. "Peki sen neler yaptın?"

Konuyu değiştirdiğimi hemen anladı ve üzerinde bir harita olan masaya doğru yürüdü.

"Şey, ben bir süredir

Siyah

Ness

iki yıldır. Eski kaptan emekli olmaya karar verdi ve mürettebatını yönetmek için en uygun kişi olarak beni gördü. Mürettebatı hizada tutmak için sert davranmaya devam etmek zorundayım elbette. Ama okyanusu boydan boya geçtik. Müthiş bir şey."

Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı ve açık okyanusta olmanın onu gerçekten mutlu eden şey olduğunu biliyordum.

"Bu harika," diyerek ona

gülümsedim. "Ne zamandır

buradasın?"

"Birkaç ay, belki," diye omuz silktim. "Artık pek emin değilim." "Anlaşılabilir.

Peki şimdiye kadar sana ne oldu?"

"Jay'in gemisine ilk geldiğimde uyanık kalmakta zorlanıyordum. Tüm bu zaman yolculuğu olayı vücuduma zarar vermiş olmalı. Gücümü geri kazanmaya başladığımda mürettebatın ne kadar batıl inançlı olduğunu öğrendim."

"Ah evet. 'Gemide bir kadın olması uğursuzluk getirir' goygoyu. Mürettebatımı bundan uzun zaman önce kurtardım."

"Nasıl yani?"

"Gemide bir kadın doktorum var. Tanıdığım en azılı savaşçılardan biridir. Mürettebatın çoğu, yaralarını iyileştirdiği ya da önlediği için ona hayatlarını borçlu."

"Vay canına. Adı ne?"

"Kendisine Lira Dukes diyor ama bunun gerçek ismine yakın olduğundan şüpheliyim."

"Güzel. Onunla tanışmam gerekecek."

"Evet. Söylediğiniz gibi herhangi biri."

"Ah evet. Mürettebat beni pek sevmezdi, bu yüzden zamanımın çoğunu güvertenin altında geçirirdim. Bir süre sonra

Çapulcu

Anka Kuşu

Hollandalı bir korsan gemisini devraldım ve kargoyu transfer ettim. Gemide iki küçük ocuk vardı, ben de onları kanatlarımın altına aldım. Onları kamarotlardan birinin gözetimine bıraktım."

Paul Amca masaya oturdu ve çenesini elinin koydu. "Devam et."

Ona söylemediğim tek büyük Şeyi düşünerek durakladım. "Ailemizin sırrını biliyor musun?"

Kaşları birbirine atıldı ve başını salladı. Derin bir nefes aldım.

"Neden hep okyanusa ekildiğimizi biliyorum. Sen yelkenle, babam balıkçılıkla ve ben de her denize aıldığınızda birinizle birlikte."

Paul Amca bunları düşünürken başını elinden kaldırdı. "Büyükannen de hep kumsaldaydı. Yzmeyi severdi. Tüm bunların bir bağlantısı olduğunu söylüyorsun."

Başımı salladım.

"Evet." "Ne

oldu?"

Ona göstermeye karar verdim. Yere oturdum, bacaklarımı uzattım ve kuyruğumu hayal ettim.

Paul Amca'nın nefes nefese gelen sesi gözlerimi amama neden olmadan önce o tanidik kaşıntının bacaklarımdan aşığıya ve ayak parmaklarımın ucuna doğru yayıldığını hissettim.

"Vay anasını."

Paul Amca artık ayaktaaydı. Masanın etrafından dolaştı ve yanıma diz , gözleri lavanta rengi pullarımın üzerinde gezindi.

"Sen bir siren misin?"

"Ailemiz yarı siren." "Sen nasıl..."

"Jay'in gemisi sirenler tarafından saldırıya uğradı. Suya atladım, sirenlerden biri beni öptü ve bacaklarım dönüştü. Siren kanının yarısından daha azına sahip olduğum için, bir denizkızının öpücüğü tarafından kışkırtılmadıkça dönüşmeyeceğimi söyledi. Bundan sonra Jay'in mürettebatının yaşaması için onlarla pazarlık yaptım ve beni Neptün'ü görmeye götürdüler."

"Tanrı gibi mi?"

Başımı salladım. "Bizi buraya getiren onun karısıydı."

Tüm bunları bir elini yüzünde gezdirdi. Topuklarının üzerine oturdu ve yırtık bandanasını kaşıdı.

"Yani biz denizkızı mıyız?"

"Evet."

"Ve bazı tanrılarla tanıştın mı?"

"Evet."

Kuyruğumun tekrar bacaklarım

olmasına izin verdim. "Peki

pantolonun nereye gitti?"

Cecelia'nın bana verdiği aynı şifreli cevabı vermeden önce sıııttım.

"Bacaklarımla aynı yer."

Kaşlarını çattı ama de ayağa kalktı. Lomboza doğru ilerlerken elleri arkasında .

"Bu kesinlikle yeni ve şok edici bir bilgi. Bana anlattığın için teşekkürler. Hikayenizin devamı var mıydı?"

"Mürettebat benim siren olduğumu öğrendiğinde bana tamamen düşman oldular. Hücreye atıldım ve Jay beni serbest bıraktığında onu devirip ikimizi de gemiden attılar. Kendime geldiğimde karayı bulana kadar yüzdüm ve Jay'i oraya geri getirdim. İşte bu şekilde buraya geldik."

"Vay canına," dedi dalgalara bakarken, "ve-" ufka dikerken sözünü kesti. "Bunlar-"

"Beyaz yelkenler ölü doğu!" diye bağırdı güvertenin üstünden. Paul Amca lombozdan uzaklaştı ve bana döndü.

"Burada kal," dedi koridora doğru yürümeden önce sertçe.

"Cehennem gibi," diye mırıldandım birkaç vuruştan sonra. Burada yalnız kalmayacaktım.

32

Güverteye çıktığımda herkesin savaşa hazırlandığını gördüm. Bazıları kılıçlarını bileylerken, diğerleri güvertede top gülleleri taşıyordu.

"Ne görüyorsun?" Amcamın elinde dürbün olan bir adama sorduğunu duydum. "Bu Phineas Grayne, efendim."

"Emin misin?"

"Evet," dedi adam. "Gemide şu yazıyor

Kemik

Kırcı

ve Jolly Roger'ı uçurur. Bundan eminim. Suyun öte yanından bana sırttığını görebiliyorum."

Gözlerimi kısarak gemiye baktım. Yaklaşıyordu ama dürbün olmadan tek tek yüzleri seçemiyordum. Ama o gemideki Phineas'ın baloda tanıştığım Phineas olma ihtimali neydi? O

vardı

Yüzbaşı olduğunu söyledi.

Paul Amca dümene doğru ilerlemeden önce, "Yelkenler tam yol," diye bağırdı. İnsanlar otomatik olarak hareket etmeye başladı.

Elinde dürbün olan adama doğru yürüme fırsatını yakaladım. "Bir göz atabilir miyim?"

Ürkmüş görünüyordu ama yine de aleti uzattı. Ona teşekkür ettim ve gözüme tuttum. Gemiyle aynı hizaya getirmem biraz zaman aldı ama bir kez getirdiğimde Kaptan Phineas Grayne'i fark etmem zor olmadı.

Onu gördüğümde "Lanet olsun," diye mırıldandım. Finn'di. Hiç şüphe yoktu. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi arkasını döndü ve doğrudan bana baktı.

Kaşlarımı çattım, dürbünü adama geri verdim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Arkamı döndüğümde merdiven boşluğunda Jay'i gördüm. Kılıcını kemerine geri koyarken koşarak yanına gittim.

"Jay," dedim önünde dururken.

"Silahın var mı?" diye sormadan önce gözleri hızla üzerimde gezindi. "Ne?

Hayır."

"İşte," diyerek elime bir bıçak tutuşturdu. Tartışmadan aldım ama konuşmayı bitirmemiştim. Bana bakması için kolundan tuttum.

"Jay, kaptanı tanıyorum."

Bana bir kaşını kaldırdı, "Phineas Grayne'i tanıyor musun?"

"Evet," sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim.

"Vay canına, kadın. Kaç tane korsan kaptanı tanıyorsun?" "Bu

olmalı."

"Kaptan! Bizi selamlıyor!" Karga yuvasından biri bağırdı. Herkes bakışlarını gemiye çevirdiğinde, geminin gerçekten de yeni bir bayrak taşıdığını gördü.

Paul Amca gözlerini kısarak gemiye baktı. "Onu getirin ama tetikte olun. Bu adamlara güvenmiyorum."

"Evet Kaptan."

Geminin kaydığını hissettim ve çok geçmeden geminin yanına yanaştık.

Kemik

Kırıcı

.

Finn ve ben suyun karşısından bakışlarımızı kilitledik. Emir vermek üzere mürettebatına dönmeden önce bana şapka çıkardı.

Kısa süre sonra gemiler arasında bir iskele kalası uzanıyordu ve Kaptan Phineas bir avuç adamıyla birlikte bu kalasın üzerinden geçiyordu.

"Yüzbaşı Phineas," dedi amcam, "bu zevki neye borçluyum?"

"Buradan geçiyordum ve bazı eski dostları ziyaret edeyim dedim," diye sırttı ellerini kavuşturarak. "Ve bazı yenilerini de."

Bu ifadeden sonra göz kırptığını gördüm ama üzerinde çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Jay'in bana biraz daha yaklaştığını hissettim ama bunun üzerinde de çok fazla düşünmemeye çalıştım.

"Şu anki varış noktanız nedir, Kaptan?" Finn Paul Amca'ya sordu. "Avrupa, sanırım."

"Ne tesadüf. Biz de tam o tarafa doğru gidiyorduk." "Çünkü Avrupa kesinlikle batıda," diye mırıldandı Jay nefesinin altından. Bunu duymak isteyip istemediğimden emin olamadığım için biraz sırttım.

"İşte size bir fikir," dedi Finn ellerini birbirine vurarak, "Biraz hasret giderirken ikimiz de kuzeydoğuya yelken açalım."

"Sanırım?" Paul Amca kararsızca konuştu.

"Mükemmel! Bay Stanley, lütfen gemiye dönün ve onu gemiye yakın tutun.

Black

Ness.

"

"Evet Kaptan," diye başını salladı adam ve iskeleye doğru yürümeye başladı. Jay kaşlarını kaldırdı, "Adamlarına sensiz yelken açmaları için güveniyor musun?"

Finn doğrudan ona baktı, "Bütün mürettebat isyankâr değildir Bay Jackson. Ayrıca, benden asla kaçamazlar."

Son cümle sırasında gözlerini bana çevirdi ve ben de anladım. O bir deniz adamıydı. Muhtemelen bir geminin yüzebildiği kadar hızlı yüzebiliyordu.

"Herkes bunu nereden biliyor?" Jay mırıldandı. "Okyanuslar konuşur Jeremiah, eminim bunu şimdiye kadar fark etmişsinizdir."

"Seni balıklarla uyumaya göndermeden önce çeneni kapatmanı öneririm," diye tehdit etti Jay, eli kılıcının kabzasındayken. O anda Neptün'ün bana söylediği bir şeyi hatırladım.

Zavallı çocuk delirdiğini düşünüyor. Onu iyileştirebileceğini düşündüğü bir obje arıyor.

Onu. Kafasındaki sesleri durduracak bir şey.

"Aslında bunu çok sık yapıyorum. Düşünüldüğü kadar korkunç bir şey değil."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim ama Jay öylece gitti. Paul Amca sesini yeniden kazanmadan önce onun güvertenin altına inişini izledim.

"Pekala, herkes işinin başına."

Bu, mürettebatın dağılmasına neden oldu. Ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden Jay'i güvertenin altına kadar takip etmek için döndüm. Finn'in sesi beni durdurdu.

"Elizabeth," daha başlamadan yürümeyi bıraktım ve Phineas yanıma gelince başımı çevirdim. "Nasılsın?"

"Oldukça ilginç birkaç hafta geçirdim. Sen nasılsın?" "Şimdi daha iyi,"

diye sıırttı. Yüzümün hafifçe kızarmasına engel olamadım.

Yanaklar. Kesinlikle kendinden emindi, "İtiraf etmeliyim ki sizi burada bulmayı beklemiyordum. Sizi gemiye getiren nedir?"

Siyah Ness

?"

"Uzun hikâye," diye omuz silktim, "Ama kısa kesmek gerekirse, Paulie Proctor benim amcam."

"Gerçekten mi? Yelkenciliği bu yüzden mi bu

kadar çok seviyorsun?" "Kısmen. Babam da

yelken kullanırdı."

"Bu çok harika. Aslında ailemde denize açılan ilk kişi benim. Diğer herkes yüzeyin altında kalmayı tercih ediyor."

"Bunu anlayabiliyorum," diye omuz silktim geminin küpeştesine yaslanıp suya bakarken, "Hayatımın çoğunu suyun üzerinde geçirdim. Kaçırduğım her şeyi yeni yeni yakalamaya başlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım Cecelia bana Vardiya ya da onun gibi bir dedi."

"Bu inanılmaz. Su dışında geçirdiğin zamanın bir sınırı olmaması güzel olmalı."

"Evet. Ne kadar sıklıkla tekrar altına girmek zorunda kalıyorsun?"

"Genellikle birkaç günde bir. Sürekli okyanusta olmamın yardımı oluyor. Karada olsaydım muhtemelen her güne daha yakın olurdu."

"Kulağa yorucu

geliyor." "O kadar da

kötü değil."

Sonra sessizliğe gömüldük ve okyanusun gemiye çarpan yumuşak dalgalarını dinlemeye koyulduk. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra doğru kelimeleri bulmuş gibiydi.

"Elizabeth? Merfolk hakkında ne biliyorsun?"

"Çok değil," diye omuz silktim dalgalara bakarken. Tam başka bir şey söyleyecekti ki güvertenin altından gelen bir çarpma sesi onu böldü. Bunu araştırmak için karşı konulmaz bir dürtü hissettim, bu yüzden "Aslında, bu düşünceyi tutabilir misin?" Dedim.

Sesin geldiği yere doğru ilerlemeden önce cevap vermesine fırsat vermedim.

33

"Aman Tanrım, Jay!" Ne olduğunu görür görmez ona doğru koştum. Dar koridorda dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde yerde yatıyordu. Elinde tuttuğu sabunlu su kovası ve çeşitli aletlerden oluşan bir sandık şimdi yere saçılmıştı, o ise acı içinde başını tutuyordu.

Önünde çömeldim ve elimi onun ellerinden birinin üzerine koydum.

"Jay, bana bak. Neyin ?" Endişeyle sordum. Cevap alamadım. Sadece daha fazla yüzünü buruşturdu.

Fena halde titriyordu ve alnında ince bir ter pırlıtsı oluşuyordu.

"Jay," diye tekrar denedim, sesim panikle daha da yükseliyordu. Diğer elimi onunkinin üzerine koydum ve bana bakması için yüzünü yukarı çektim. "Jay! Beni korkutuyorsun. Lütfen bir şey söyle!"

Gözleri açıldı. Bulanık ve odaklanmamış olduklarını görebiliyordum ama onunla konuşmaya devam ettiğimde, neredeyse geri döndüğünü hissedebiliyordum. Sakinleşiyordu.

Sarsıntı yavaş yavaş durdu ve deniz yeşili gözlerindeki berraklığın geri geldiğini görebiliyordum.

"Sen iyi misin?" Usulca sordum, gözlerim hafifçe kayarak onun iki gözünün içine bakmaya çalıştım. Sarsılmış görünüyordu. Boğuluyormuş gibi görünüyordu. Korkmuş görünüyordu.

Bana bakarken gözlerinde küçük bir su birikintisi oluştu. Ellerini benimkilerin dışına götürdü ve yerinde tuttu. Yavaşça ve tereddütle başını iki yana salladı.

Onu daha az açık bir yere götürmeye karar vermeden önce koridorun iki ucuna da baktım. Bu tür bir şeyi kimin kullanacağını asla bilemezsiniz.

ona karşı savunmasızdı. Güvertenin altında panik atak geçiren acımasız bir korsan kaptan kesinlikle meraklı gözlerden saklanması gereken bir şeydi.

Başparmağımı yatıştırıcı bir şekilde elmacık kemiğine sürterken nazik bir sesle, ", " dedim. "Ayakta durabilir misin?"

Biraz göz kırptı ve başını salladı. Elimden geldiğince ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu kısa mesafedeki navigasyon odasına götürdüm.

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra onu sandalyelerden birine götürürken, "Buyur, otur," dedim. O da söyleneni yaptı. Yanında yere diz çöktüm ve ellerinden birini tuttum. Güvenceye ihtiyacı vardı. Ona bakarken sesimi sakın tuttum. "Ne oldu?"

"Ben-" keskin bir nefes aldı ve dikkatle duvara baktı. Yine de gerçekten görmediğine dair bir his vardı içimde. Sonraki sözleri ancak fısıltı halindeydi. "Benim bir sorunum var."

"Senin hiçbir sorunun yok Jay," diye , elinin sırtında daireler çizdim.

Sonra bana baktı ve inkâr edercesine başını salladı, "Hayır, bir şeyler duyuyorum- Ben

hissetmek

imkansız olması gereken şeyler."

Onu iyileştirebileceğini düşündüğü bir obje arıyor. Kafasındaki sesleri durduracak bir şey

Zavallı çocuk delirdiğini sanıyor.

"Ne tür şeyler?" Kendimi sadece fısıltıyla sorarken buldum.

"Her şey," diye . "Okyanus dalgalarını sanki ciğerlerime zorla girmeye çalışıyorlarmış gibi hissedebiliyorum. Uzaktaki fırtınaları kemiklerimi saran buz gibi hissedebiliyorum. Altımdaki yaratıkları sanki damarlarımda kıvrılıyorlarmış gibi hissedebiliyorum. Kalp atışlarını duyabiliyorum. İletişim kurduklarını duyabiliyorum. Hepsinin."

Devam etmesi için ona güç vermeye çalışarak elini sıktım.

"Ben de seni hissedebiliyorum," diye fısıldadı sessizce, "Siren saldırısından önce zayıftı ama şimdi başımı çevirmeden nerede olduğunu söyleyebiliyorum. İsyandan sonra suda olduğunu bu şekilde anladım ve seni adada şekilde buldum."

"değil," dedim diğer elimle ön kolunu ovarken. "Bütün bunları bana anlatmak zorunda değilsin."

Bana tekrar baktı, gözleri hafifçe dalgalanıyordu. "Sana güveniyorum." "Ben de sana inanıyorum." Ona zayıf ama içten bir gülümseme verdim.

"Deli olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

*Babası öldü ama. Hayır,
canım. Ben onun babasıyım.*

"Hayır," dedim ona dürüstçe, "Daha önce de söylediğim gibi, senin hiçbir sorunun yok. Bu sadece senin kim olduğunun, kim olman gerektiğinin bir parçası. Belki de bu bir lanet değil, bir lütuftur. Belki de sadece onu nasıl kontrol edeceğinizi bulmanız gerekiyordur. Belki de kötü bir şey değildir. Sonuçta bu sizin bir parçanız. Belki de bunu kabullenmelisiniz."

Jay gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Ayağa kalkmadan önce elimi sıktı ama yine de bırakmadı. Bunun yerine beni sıkıca kucakladı ve uzun süre bırakmadı. Gözlerimi kapattım ve nefes alışını dinledim. Şimdi daha iyi, daha sakin, daha huzurlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim," diye saçlarıma doğru nefes aldı. Hafifçe geri çekildi, elleri dirseklerimin hemen üzerinde duruyordu. Gözlerinin içine baktığımda onu öpmek için ani bir istek duydum.

Dudaklarına baktım, kalbim düşünceyle biraz daha sert atmaya başladı ama sonunda fazla düşünmeye başladım. Korkuyordum, reddedilmekten korkuyordum ve bu geri çekildim.

"Sorun değil," dedim utancımdan ondan başka bir yere bakarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, ben burada olacağım."

sırada Finn'den başkası tarafından adımın söylendiğini duydum, muhtemelen yokluğumda sıkılmış ve beni aramaya gelmişti. Koridorun sadece kısa bir mesafe aşağısında olduğu anlaşılıyordu. Jay'ın gözlerinin kapı aralığına kaydığını gördüm, tam olarak okuyamadığım bir duygu yanıp sönüyordu.

"Yani, şimdi iyi misin?" diye sordum. Gözlerini tekrar bana çevirdi ve başını salladı. Ben de kendimi başımı sallarken buldum. "Tamam. Gitsem iyi olacak."

"Evet," çenesini biraz garip bir şekilde kaşıdı, "Muhtemelen yapmalısın."

Jeremiah Jackson'a son bir kez bakarak kapıyı açtım ve koridora çıktım.

-----+-----+-----

A/N

Öldürmeyin beni!

Düşüncelerinizi bana bildirin.

Jay takımında mısınız yoksa

Finn takımında mı?

Sence Jay'e babasından bahsedecek kişi Elizabeth mi olacak?

Sence ne olacak?

Sıradaki?

-M

egan

34

Finn koridorun sonunda beni görünce, "İşte buradasın," dedi. Yanımda yürümek için geri dönmeden önce yarı yolda karşıladı. "Bütün bu kargaşı da neyin nesiydi?"

"Kamaradaki çocuklardan biri hastalandı," dedim vakit kaybetmeden. "Pek hoşı değıldi."

", " diye kıkırdadı biraz. "Gelip yardım etmeniz çok hoştı. Eminim o her kimse yardımınız için minnettardır."

"Evet," dedim omuz silkerek. Onu başıka bir sohbet konusuna yönlendirmek isteyerek, diğıer tek ortak noktamızı sordum: "Prenses Cecelia oldukça hoşı görünüyordu. İkinizin kuzen olmasıyla ilgili bir şey söylemedi mi?"

", " diye başını salladı. "Babam Kral'ın kardeşıdir. Bu bize Lord ve Leydi unvanlarını vermeye yetti ve ne yazık ki beni dayanılmaz derecede uzun görgü kuralları derslerine sokmaya da yetti."

"Dans etmeyi orada mı öğrendin?"

" yleydi," diye kıkırdadı ve yürümeyi bırakarak benim de durmama neden oldu. Konuşmaya devam ederken iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Biliyor musun, ben de bunu düşünüyordum."

"Ne hakkında?" Ellerimize bakarken sordum. Benim iznim olmadan onları öyle tutması konusunda ne hissettiğıimden emin değıldim.

"Bana söz verdiğıin ikinci dansı yapamadım."

Kaşlarımı kaldırdım, "Böyle bir şeyi kabul ettiğıimi hatırlamıyorum."

"değıil," dedi bana bir adım daha yaklaşırken. Otomatik olarak bir adım geri attım ama duvarın sadece kısa bir mesafe olduğunu çok geç fark ettim.

. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Finn ellerimi bıraktı ve bunun yerine her iki yanımdaki duvara koyarak kaçışımı engelledi. Yavaşça eğilip kulağıma fısıldadı: "Sanırım bunu nasıl telafi edebileceğini biliyorum."

Tenime değen nefesi tüylerimi diken diken ediyordu ve iyi mi kötü mü tam olarak kestiremiyordum. Her iki durumda da fark etti ve memnun olmuş görünüyordu. Yüzünde bir sırıtışla geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?" Ulaşamayacağım kelimelerle boğuşarak sorguladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl hareket edeceğimi hatırlayamıyordum. Donup kalmıştım.

"Seni o balo salonunda ilk gördüğümünden beri yapmak istediğim şey," diye fısıldadı küçük boşluğa. Ben daha sözlerini algılayamadan öne doğru eğildi. Bana gittikçe yaklaşıyordu. Yakında hiç boşluk kalmayacaktı. Sadece birkaç santim . Ve sonra, aniden, o değildi.

Phineas, tasmalı aşırı heyecanlı bir köpek gibi benden uzaklaştı. Hızlı bir bakış sabırsız sahibini ortaya çıkardı.

Jay'di.

Phineas'ın gömleğini avuçlayarak öfkeyle ayağa kalktı ve adama bağırdı. "Ona dokunamazsın, seni pis küçük yılan balığı!"

"Şikâyet ettiğini görmüyorum," diye sırtıttı Finn.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Jay.

"Yoksa ne olur?" Phineas onu yemledi. "Bana ne yapacaksın? Mürettebatın yok, gemin yok ve o da sende değil. Acınacak haldesin Jeremiah Jackson. Kendine korsan dediğine bile inanamıyorum."

Ve sonra Jay ona yumruk attı. Sertçe. Şakağına. Finn çarpmanın etkisiyle yere yığıldı. Bilinci yerinde değildi, bu kesindi. Jay'e baktım ve

birden nasıl nefes alacağımı hatırladım. Az önce olanları tekrar düşünürken ciğerlerime büyük nefesler girdi.

"Özür dilerim," diye başını salladı ve baygın adamdan bir adım geri çekildi, "yapmamalıydım- ben sadece- onun sana yakın bir yerde olduğu düşüncesine dayanamıyorum. Ve ben-"

Ve sonra onu öptüm. Uzandım, gömleğinden bir tutam aldım ve dudaklarını benimkilerle buluşması için aşağı çektim. En hafif tabiriyle şok olmuştu ama kollarımı boynuna doladığımda omuzlarının gevşemeye başladığını ve dudaklarının benimkilerle senkronize bir şekilde hareket etmeye başladığını hissedebiliyordum. Elleri kendiliğinden belimi buldu ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni göğsüne doğru çekmeye başladı. Elleri yanağımı bulurken parmaklarımın saçlarına dolandığını belli belirsiz hissedebiliyordum.

Keşke bunun benim ilk öpücüğüm olduğunu söyleyebilseydim, ama değildi. O öpücük Benny Wilder adında bir çocuğa aitti ve size söyleyeyim, böyle bir şey değildi.

Bu tarif edilemez bir şeydi.

Sonsuza kadar sürdü ama çok kısa sürede bitti. Yüzüme yapışmış aptal bir sırtışla ondan uzaklaştım.

"Yalan söyledi," diye fısıldadım boşluğa. Sesim bundan daha yüksek çıkarsa o anın parçalanacağından neredeyse korkuyordum.

"Ne?" Jay dudaklarına bakarken nefes aldı, sağ başparmağı elmacık kemiğimi hafifçe okşadı.

"Yalan söyledi," dedim tekrar. "Mürettebatınız olmayabilir ama ben varım."

Biraz güldü ve beni tekrar öptü. Bu sefer daha kısıydı ama bir o kadar da tatlıydı.

"O gitsek iyi olacak," dedi.

Başımı salladım ve yerde yatan baygın adama baktım, "Evet. Bu arada tüm bunlar için teşekkür ederim. Orada donup kaldım."

"Sorun değil," diye gülümsedi, bir yandan da yaptığı işe bakıyordu, "Benim için zevkti."

Sırttım ve elini tutarak onu güvertenin üst katına çıkan merdivenlere doğru çektim.

"Bekle," dedi başını geriye çevirerek, "düşürdüğüm sandığa ihtiya ım var. Hâlâ bu gemiye geçiş ücretimi ödemem gerekiyor."

"Tamam," dedim elini bırakarak, " oktan unuttum." Bir an için koridora baktım ve sonra şakacı bir sırtışla ona : "O zaman üst katta görüşürüz Bay Jackson. İşlerinizi bitirdikten sonra yani."

Dar koridora geri dönerken bir şeyler homurdandı. Güneş işığına çıkmadan önce birkaç dakika onu izledim ve kendi kendime gülümsedim.

Az  nce Jeremiah Jackson'ı öptüm.

-----+-----+-----

A

/

N

Bu

ras

ı

sıc

ak

mı

?

bur

ada

veya

Ö

y

le

m

i

?

Sad

ece

ben

.

?

için

erken

güncell

eme

büt

ün

hasta

okuyuc

ular

! Sizler !

Bun

u

nasıl

buld

unuz

?

bölüm

?

Finn

bunu

hak etti

mi?

yumrukla

nmak mı?

Ne

yapardını

z?

yaptı

k

?

I

sizden

geri

bildirim

almayı

seviyoru

m

Çocuklar

,

bu

yüzde

n

lütfen

oy

verme

kten

çekin

meyin

ve

Yorum

!

Teşekk

ürler

okuy

un ve

bir

sonra

ki

bölü

m için

bizi

izlem

eye

deva

m

edin

bölüm

!

-Megan

35

Geminin küpeştesine yaslandım ve kuzey ufkuna doğru gülümsedim.

Jay şu anda kış tarafındaki güverteleri temizliyordu, bu yüzden düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Aldırmadım. Sadece bugün yaşananları tekrar etme eğilimindeydiler.

Bu düşünceler içinde o kadar kaybolmuştum ki, biri kolumu tutana kadar ayak seslerini duymadım.

"Elizabeth, seninle konuşmam gerek," Finnin yüzünde panik ve çaresizlik vardı. "Özel olarak" diye eklemeyi önce güverteden aşağıya, Jay'in çalıştığı yere baktı.

"Dokunma bana," dedim kolumu ondan çekmeden önce. Bu

hareketten incinmiş görünüyordu ama henüz pes etmemişti.

"Lütfen?" diye yalvardı. "Sadece sen güvertenin altına inmeden önce yaptığımız konuşmayı bitirmek istiyorum. Sana Merfolk hakkında ne kadar şey bildiğini sorduğumda?"

Ona şüpheyile baktım, "Neden?"

"Çünkü ne olduğunuzu bilmeyi hak ediyorsunuz ve bunu size söyleyebilecek çok fazla insan yok."

Bunu düşünürken dudağımı hafifçe ısırdım. Bir yandan, ben

yaptı

Denizkızı olmak hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ama diğer yandan Phineas ile yalnız kalmak istemiyordum.

İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Sanırım merakım beni alt etmişti.

"Peki," diyerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bana ne söylemek istiyordun?"

Finn mürettebattan bazılarına bakarken, "Burada olmaz," dedi. Kolumdan tuttu ve beni geminin kenarına doğru çekti, "Hadi."

Ve sonra o piç beni geminin kenarından altımızdaki buz gibi okyanus suyuna çekti. Suyu dalmadan önce nefesimi tutacak kadar sağduyuluydum ve suya daldığımda gözlerimi kapattım ve dönüştüm. Gözlerimi tekrar açtığımda, Finn'in yeni oluşmuş kömür grisi kuyruğuyla benden birkaç metre önce yüzdüğünü gördüm.

"Bu da ne ?" Geminin alt tarafına doğru bakarken homurdandım. "Bu ne içindi?"

"Duymak için çok fazla insan vardı," dedi. "Neyi duymak için?" Sabırsızlıkla sordum.

Tekrar iç çekti ve nasıl başlayacağını düşünürken gözlerini kaçırdı.

"Baloda herkesin kuyruğunun renginde kıyafetler giydiğini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Ve bu renklerin her birinin altında ikinci, ince bir renk olduğunu?"

Başımı salladım, "Evet."

"Şey. Bu kıyafetleri giymemizin bir sebebi var. Ana renk, sizin durumunuzda açık mor, kuyruğunuzun rengidir, ancak diğer, altta yatan renk tamamen başka bir şeydir. Başka bir Merperson'ı temsil ediyor."

"Ne demek istiyorsun?" Bu konuşmanın nereye gittiğinden pek hoşlanmadığım için sordum.

"İki Deniz İnsanı ters kuyruk rengine sahipse, potansiyel ruh eşı kabul edilirler."

Kuyruğına baktım. Kömür grisi ve ışıhta mor bir parıltı. Aniden fark ettim.

"Ben senin ruh eşin değilim Finn," dedim ona

sessizce. "Bundan emin olamazsın," diye akıl

yürütmeye çalıştı.

"Seni sevmiyorum Phineas," dedim ona dürüstçe. O zaman sustu ve bana doğru bakmakta zorlandı. Kalbi çok kırılmış görünüyordu. "Özür dilerim."

Sonra yüz hatları daha karanlık bir hal aldı, "Ama sen

onu

değil mi? Jeremiah Jackson."

Cevap vermedim. Veremezdim ama sessizliğim herhangi bir kelimenin söyleyebileceğinden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Finn'in çenesinin biraz sıkıldığını gördüm. "Anlıyorum. Bu bir veda o zaman. Gemide kalmak için bir neden göremiyorum.

Kara

Ness

Bu yüzden gemime ve mürettebatıma geri döneceğim. Dua edin de yollarımız bir daha kesişmesin Bayan Proctor."

Bu bir tehdit miydi?

Ona doğru yüzmesini izledim.

ve

Kemik

Kırıcı

Midemin derinliklerine yerleşen bir batma hissiyle. Az önce bir düşman edindiğimi hissediyordum ve bu hiç de iyi bir duygu değildi.

Tekrar yüzeye çıkmadan önce parmaklarımı karışan saçlarımda gezdirdim.

"Elizabeth," diye seslendi Jay korkuluklardan. Bizi görmüş olmalıydı, "İyi misin?"

"Evet," diye tekrar , "Phineas ve

Kemik

Kırıcı

gidiyoruz."

Jay'in kaşlarını kaldırdığını gördüm ama o yine de ip merdivene doğru yürüdü.

Orada da yüzdüm ve kuyruğumu tekrar bacaklara dönüştürdükten sonra yukarı tırmanmaya başladım.

"Biliyor musun, daha yeni temizledim," diye azarladı Jay beni, sırlıslıkla olmuş bedenimi nefes almak için güverteye bırakırken.

"Güzel," diye ona, "o zaman çok kirli bir şeyin içinde yatmıyorum."

Kalkmama yardım etmek için elini uzatmadan önce gözlerini devirdi. Tuttum ve beni ayağa kaldırdı.

Saçımdaki suyu çaldıktan ve aynı şeyi gömleğimin bazı kısımlarıyla yapmaya çalıştıktan sonra Jay'e "Daha ne kadar işin kaldı?" diye sordum.

Güverteye doğru bakarken omuz silktili ve "Akşam yemeğine kadar işim bitmiş olur," dedi.

Başımı salladım, "Tamam, ben amcamla konuşmaya gidiyorum o zaman. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Jay gülümsedi, "Pekala."

Sonra Paul Amca'yı aramaya çıktım. Bu gemide nerede olduğu belli değildi.

-----+-----+-----

A

/

N

Hey

!

Hepi

niz

nasıl

sınız

?

?

İşte

benim

bu

haftani

n

ikinci

güncell

emesi

!

Umar

ım

beğen

irsini

z

!

Hala

Finn'

in

o

yumruğu

hak etti

?

Sence

bu

hikay

ede

tekra

r

ortay

a

çıkac

ak

mi?

?

Sen

ne

yapıy

orsun

?

üzerine

düşüncel

er

bu

bölüm

?

Sizden

haber

almayı

seviyor

um

çocukla

r

,

bu

yüzde

n

lütfen

oy

verin

ve

Yorum

!

-Megan

"Ve sonra zavallı adam Newhaven'ın bir ara sokağında sarhoş ve yeni doğmuş bir bebek gibi çıplak uyandı!"

Yelken ustasının hikâyesinin sonunda mutfaktaki herkes kahkahalara boğuldu. Çiğnediğim yiyecekleri tükürmemek için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım. Yukarıda bahsi geçen "zavallı adam" yelken ustasının yanında oturan adamdı. Hemen arkadaşının kaburgalarına dirsek attı ve saygınlığından geriye kalanları geri kazanmaya çalıştı.

"Uzun hikayeler anlatıyorsun, Butler. Hâlâ altım var. Gururumu kaybetmiş olabilirim ama o İngiliz tiplerine bulaşmamam gerektiğini öğrendim."

Bu da bir kahkaha daha getirdi. Onlar başka bir şey söyleyemeden ağzımdaki yemeği ya boğulmadan ya da tükürmeden önce hızla yuttum.

Mutfaktaki bu akşam yemeği toplantısı, mürettebatın çoğuyla ilk kez doğru dürüst tanışma fırsatım oldu. Sözünün eri Paul Amca'nın adamları gemide bir kadın olmasını oldukça kabullenmişlerdi. Jay'in mürettebatının yaptığı gibi beni dışlamadılar ve gemide olmamdan dolayı beni suçlamaya bile kalkışmadılar. Bunun yerine Jay ve benim yemekte onlara katılmamıza memnuniyetle izin verdiler.

Akşam yemeği aynı zamanda gemideki diğer tek kadınla ilk tanışmamdı. Geminin doktoruydu, bu da ona erkeklerden büyük saygı kazandırmıştı ve ayrıca kötü dövüş yetenekleri hakkında birçok söylenti duymuştum. Bronzlaşmış teni, küçük, yuvarlak burnu ve uzun siyah saçlarıyla Karayıpli bir görünümü vardı ve kendini tutuş şekli her an bir kavgaya hazır olduğunu ima ediyordu.

Paul Amca bana onun adının Lira Dukes olduğunu söylemişti. Mürettebat ona Finch diyordu ama nedenini hâlâ anlayabilmiş değildim. Kadın küçük bir kara kuşuna pek benzemiyordu.

"Pete'in o geceyle ilgili herhangi bir şey hatırlamasına şaşırdım," diye girdi başka bir adam. "O kadar sarhoştı ki kendini gemiye zor attıktan sonra bayıldı."

Sanırım Pete kendini kurtarmaya çalışmaktan vazgeçti. Hikaye döndürülemeyecek kadar ileri gitmişti. Bunun yerine sandalyesinde arkasına yaslandı ve yemeğini karıştırdı.

Finch yemek sohbetleri sırasında pek konuşmadı. Arada bir bir şeyler söylemek için duruyordu ama onun dışında kendi halindeydi.

Gemideki tek kadın olarak tamamen yalnız olmadığımı bilmek bir bakıma güven vericiydi. Benimle çok fazla konuşmasa bile, sadece varlığı bile rahatlatıcıydı.

Bir süre sonra erkekler gruplar halinde dağılmaya ve görevlerinin başına dönmeye başladılar. Jay'e bir süredir beni rahatsız eden bir şeyi sormak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Onu gafil avlayarak elini tuttum ve kadırgadan uzaklaştırdım.

Dar koridorda yalnız kaldığımızda alçak sesle, "Ne yapıyorsun Elizabeth?" diye sordu.

Hiç vakit kaybetmeden konuya girdim.

"Bir şey arıyordun," dedim tepkisini incelerken, "biz tanışmadan önce. Neydi o?"

Bana tuhaf bir bakış attı, "Ne demek istediğinizi anladığımdan pek emin değilim." "O bir objeydi," diye devam ettim. "Senin... durumuna yardımcı olacak bir obje."

"Nasıl ... boş ver onu. Artık hiçbir şey fark etmez. Sadece aptalca bir umuttu."

"Bazen tek ihtiyacın olan şey umut etmektir," diye mırıldandım, kendimi oldukça felsefi hissediyordum. Sonra bu düşünceden sıyrıldım. "Ben sadece bu artifaktın ne olduğunu merak ediyorum."

oldu."

"Bu... hiçbir şey," diyerek sorudan kaçmaya çalıştı ama benim bir bakışım onun iç çekmesine yetti. "Daha çok korsanlar arasında bir efsane. Her türlü hastalığı iyileştirdiği söylenen lanetli bir madalyon. Onu bazı ekvator adalarının yakınlarında arıyordum."

"Herhangi bir ipucu bulabildiniz mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. "İpucu mu?" diye sordu.

"İpuçları, gerçekte nerede olabileceğine dair fikirler, bu tür şeyler" diye hemen ifade ettim.

"Sanırım Karayipler'de bulunuyor," dedi hafifçe omuz silkerek, "ama bu bilgi şu anda pek işime yaramıyor. Ben artık bir kaptan değilim. Bu geminin rotasını ben belirlemiyorum."

"Bu doğru olabilir," başımı salladım ve çenemi tutarak alaycı bir şekilde düşündüm, "ama bu geminin kaptanıyla bir akrabalığım var ve bana birkaç yıldır kaçırdığı doğum günü hediyeleri için borçlu."

Jay bunun üzerine biraz gülümsemekten kendini alamadı ama gülümsemesi kısa sürede şaşkın bir kaş çatmaya dönüştü, "Ne ima ediyorsun?"

"Ben

ima ediyor,

" "Amcamdan bu geminin gideceği yer hakkında bilgi almamız gerektiğini söyledim. Belki rota konusunda bir öneride bulunabiliriz."

Jay tereddüt etti, "Bunu benim için yapar mısın?"

"Elbette," diye gülümsedim. "Benim için o kadar çok şey yaptınız ki, ben de bu iyiliğe karşılık vermek istedim."

Beni kucaklamak için kendine çekti. Buna karşılık kollarımı gövdesine doladım ve başımı göğsüne yasladım. Kalbinin içinde hızla attığını duyabiliyordum.

Beni kendine daha yakın tutarken göğsüne bastırđı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı benden uzaklaşırken. "Bunun anlamı çok büyük."

"Yani bu bir 'tamam' mı? Çünkü eğer öyleyse, muhtemelen gidip amcamla konuşmalıyız."

Jay kıkırdadı ve alnıma iffetli bir öpücük kondurdu. Sonra bir elini belime koydu ve benimle birlikte yürümeye başladı.

"Evet," dedi. "Hadi gidip amcanla konuşalım."

-----+-----+-----

A/N

Hey çocuklar! Bir Cumartesi daha geldi çattı!

Bu bölümü nasıl buldunuz?

Sence neden Lira Finch diyorlar?

Sence madalyonu bulabilecekler mi?

Sizlerden haber almayı seviyorum, bu yüzden lütfen oy vermeye ve yorum yapmaya devam edin! Teşekkürler!

-Megan

"Gerçekten inanamıyorum-" Jay bugün on beşinci kez mırıldandı. Amcamla kısa bir tartışmadan ve benim 'sekiz yıldır ölü olduğunu sanıyordum' kartını oynadığım küçük bir bölümden sonra

Kara Ness

Karayipler'e yelken açmıştı.

"Yeteneklerimden gerçekten şüphe ettiğine inanamıyorum," dedim bir tavırla ve elimi dramatik bir şekilde kalbimin üzerine koydum.

"Ben-" başını salladı ve sırtarak ipleri sarma işine geri döndü. "-sonsuzadek minnettarım?" Sırtarak onun yerine ben bitirdim.

Gülümsedi ve bana yeni sarılmış bir demet ip uzatırken tekrar başını salladı. Aldım ve onu çalışırken izlemeye devam ederken omzuma astım.

"Elbette, ama aslında sana bir şey göstermek istiyorum." Kaşlarımı kaldırdım, "Peki bu ne olabilir?"

Tekrar sırttı ve sarmal halat demetlerini omzuna astı, "Hadi."

Onu güvertenin altına kadar takip ettim. Yelkenlerle ilgilenmek için çeşitli eşyaların yanına tüm halatları asmak için bir kez durdu, ancak ondan sonra yürümeye devam etti.

Koridorun sonunda, her iki elinde birer kılıçla geri gelmeden önce bir anlığına bir odada kayboldu.

Başımı hafifçe yana eğerek ona baktım, "Ne yapıyorsun?"

Birinin kabzasını bana uzatmadan önce her iki elindeki kılıçları tarttı.

"Bunlar alıştırma kılıçları, yani sahte dövüş için köreltilmişler. Sana bir tanesiyle nasıl dövüşeceğini öğretmek istiyorum."

Bana uzattığı kılıca baktım. En son elime kılıç aldığımda bir adam öldürmüştüm.

"Bana kılıçla nasıl dövüşüleceğini öğretmek mi

istiyorsun?" "Düzgünce, evet."

O anda aklıma tek bir soru geldi: "Neden?" "Birkaç nedenden dolayı.

Çapulcu Anka'daki o gün beni etkilemiştin Elizabeth.

Nasıl kullanılacağını bildiğin bir kılıçla neler yapabileceğini görmek beni meraklandırıyor. Bence biraz pratikle, hesaba katılması gereken bir güç olabilirsin. Ayrıca bizi bu rotaya, Karayipler'e yönlendirdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Ve, şey-" Gözlerimi kaçırırken kulaklarının hafifçe pembeleştiğini gördüm, "Okyanusun ortasında çok fazla çiçek yok, bu yüzden onun yerine kılıçlarla yetindim."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Telaşlandığında çok sevimli oluyordu. Bir kılıcının kabzasını hâlâ bana doğru tutarak kararsızca duruşunu izledim. Muhtemelen kendini sorguluyor, bunun bir hata olup olmadığını merak ediyordu. Onu bu acıdan kurtarmak için ileri uzandım ve kılıcı elinden aldım.

Gözlerimiz kilitlendi ve sııttım, "Merak etme. Kılıçlar çiçeklerden çok daha iyidir."

O da gülümsedi, teklifini reddetmediğim için rahatlamıştı.

Parmağını bıçağımın en kör kenarında , "Buna mızrak denir," dedi.

Elimdeki kılıcı biraz tartarak, "Bir paladır," diye tekrarladım.

"Diğer birçok kılıçtan daha hafiftir ve dengesine yardımcı olmak için hafifçe kavislidir, bu da onu denizciler arasında popüler bir seçim haline getirir. Hafif, hızlı ve tehlikelidir."

"Peki ya seninki?" diye sordum, alıştırma kılıcını değil, kalçasına bağlı olan gerçek kılıcını kastederek.

Ona baktı ve çekip çıkardı. "Buna rapier denir. Düz ve incedir, bu da onu çok çevik bir silah yapar."

"İlginç," diye mırıldandım ona bakarken, "Ne ..." Ne demek istediğimi anlayacağını bildiğim için sözümü yarıda kestim.

"Hem bir palayı kaldırabilecek kadar güçlü hem de onunla kendime zarar vermeyecek kadar yaşlı olduğumdan beri."

Küçük Jay'ın kılıcı eline almaya çalıştığını hayal ederek gülümsedim.

"Gel," diye gerçek Jay beni şimdiki zamana geri çekti, "Güvertenin üstüne çıkalım, orada daha fazla yer var."

-----+-----+-----

"Bu umutsuz bir durum Jay," dedim alnımdaki yeni bir ter pırıltısını silerken ve palayı milyonuncu kez kaldırırken.

"Hiçbir şey umutsuz değil," dedi kendi kılıcını kaldırırken, "Sadece kas hafızanı geliştirmen ve kılıcınla rahat olman gerekiyor. Şimdi, dizine doğru yandan bir hamle yaparsam..."

Bileklerimi büktüm ve dirseklerimi yukarı kaldırarak kılıcımın aşağıya doğru bakmasını sağladım ve onun ağır çekim saldırısını engelledim.

"Güzel," dedi, "ve eğer yukarıdan gelirim..."

Kılıcımı başımın üzerinde yatay olacak şekilde çektim ve bu saldırıyı da engelledim.

"Gördün mü?" Jay kılıçlarımız hâlâ çapraz dururken yüzünü bana biraz daha yaklaştırdı. "Hiçbir şey umutsuz değildir."

Nefesinin yüzümde dolaştığını hissedebiliyordum. Birdenbire, artık kılıç dövüşünü düşünmüyordum.

Yüzümün ısındığını hissettim ve ben daha farkına varamadan Jay öne doğru eğilip burnuma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Kılıçlarımızdaki gerilimi serbest bıraktı ikimiz de kılıçlarımızı aşağı çekip altımızdaki ahşap kalaslara dayadık. Yine de geri çekilmedi. Sonra tekrar, ben de yapmadım.

"Merak etme Elizabeth," dedi aramızdaki boşluğa doğru, "senden bir korsan yapacağım, yine de... zamanla."

Sonra eğildi ve beni tekrar öptü. Bu sefer dudaklarımdan. Kısa ve tatlıydı ve çekildiğinde sırttı ve fısıldadı, "Kılıçlar yukarı. Sonuncuyu tekrar çalışalım."

-----+-----+-----

A/N

Hey çocuklar!

Kılıç kullanmayı öğrenmesinin zamanı gelmişti, sence de öyle

değil mi? Bu bölümü nasıl buldunuz?

En sevdiğin bölüm neydi?

Sizce bundan sonra ne olacak? Okuduğunuz

için teşekkürler!

Oylama

. Yorum yap. Paylaş

-Megan

"Land ho!" Karga Yuvası'ndan bir ılık yükseldi. Gözlerim direğın tepesine sancak pruvanın hemen açığıını işaret eden bir adam gördüm. Görüş alanını takip ederek ufukta belli belirsiz bir kara parçasına ulaştım.

Temizlik malzemelerini bırakmış olan ve şimdi tırabzana tutunarak adaya doğru bakan Jay'e baktım. Ben de ona katılmaya karar verdim.

"Haklıymışım," dedi uzak bir sesle. "Başından beri buradaymış."

"Nasıl anladın?" Tekrar adaya bakarken sordum. Bu kadar uzakta bir adada küçük bir madalyon olduğunu kim nasıl bilebilirdi, emin değildim.

Bakışları bana kaydı, "Hissetmiyor musun? Havada titreşiyor, suda ılık atıyor. Bizi çağırıyor. Karanlıkta bir fener gibi bizi çağırıyor."

Bu bir bakıma garip bir şekilde şiirseldi ama bundan bahsetmemeye karar verdim. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve Jay'in hissettiğini söylediğı her şeyi hissetmeye çalıştım.

Ve gerçekte, ben

olabilir

hissettim. Bu adada farklı bir şeyler vardı. Bir şeyler . Tehlikeli hissettiriyordu.

Zihnimle o görünmez işaretlere ulaşmaya çalışırken, kulaklarımda hafif bir çınlama duymaya başladım. Bu bana Jacob Cox'un Emily'nin partilerinden birinde yüzüme doğru havalı korna aldığı zamanı hatırlattı ama bu daha sessiz ve daha az rahatsız edici bir ınlamaydı.

"Duyabiliyorum," dedim gözlerimi yeniden açarken. Jay hâlâ adaya bakıyordu ve kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Yaklaştıkça çınlamanın daha da arttığını fark ettim. Belki de gerçekten madalyon bize sesleniyordu. Bana sesleniyordu.

"Bu..." Jay gözlerini kapatıp parmaklıklara daha sıkı tutunurken sözlerini yarıda kesti. "Adada değil."

"Ne?" Tekrar dışarı bakarken sordum.

"Suyun içinde."

Dalgalı mavi dalgalara baktım. Su normalden daha karanlık görünüyordu ama bu sadece benim hayal gücüm olabilirdi.

Birkaç dakika sonra "Ben bakarım," diye gönüllü oldum.

"Hayır," dedi Jay suya bakarken. "Yapmak zorunda değilsin."

Hafifçe kısılmış gözlerle ona baktım, "Bana bir şekilde, mucizevi bir şekilde suyun altında nefes alabildiğini mi söylüyorsun?"

"Ne? Hayır."

"O halde onu bulmak için tek seçeneğiniz benmişim gibi görünüyor."

"Bu... Tehlikeli olabilir."

"Evet, öyle

olabilir

olabilir. Ayrıca

değil

ol."

"Elizabeth," diye uyardı.

"Yapabilirim," dedim ona. Sonra dümende olan Paul Amca'ya baktım.

"Kaptan!" Jay benden önce davrandı. Paul Amca beklentiyle bize baktı, "Sadece burası iyi olacak! Adaya adım atmaya gerek yok!"

Paul Amca başını salladı ve mürettebatına bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Bu gemilerden birinin hareketini durdurmak için bir ordu gerekiyordu. Demir atmak, yelkenleri açmak ve yapılması gereken yaklaşık on milyon şey daha vardı. Mürettebat başsız tavuklar gibi koşuşturmaya başlarken Jay'e dönüp baktım.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu

bana. "İyi olacağım," diye güvence verdim.

Birkaç dakika bana baktı ve sonra, fazla bir uyarıda bulunmadan, öne doğru uzandı ve beni göğsüne çekti. Ben de ona sarıldım.

Bana tekrar bakmak için geri çekilmeden önce saçlarıma doğru "Dikkatli ol," dedi.

"Benim için endişelenme," diye gülümsedim ona. Sonra da "Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Çok yakın," dedi tekrar suya bakarken, "ama tam olarak . Puslu."

Başımı salladım, kulaklarımdaki çınlamanın arttığının farkındaydım. "Sen farkına varmadan dönmüş olacağım," dedim ona.

Elimi omzuna koydum, böylece korkuluklara beni sabitleyebilecekti. Sonra sıçradım, su beni karşılamak için yükselirken kollarım hafifçe sallanıyordu.

Su soğuktu ama okyanusa atlamanın verdiği sürekli şoka alışmaya başlamıştım. Hızla dönüştüm ve aramaya başladım.

O korkunç çınlama on kat artmıştı, artık suyun içinde olduğum için mi, yoksa dnüştüğum için mi, emin değildim. Onu takip ettim.

Beni denizin karanlık ve bulanık derinliklerine götürdü. Aşağı indikçe çınlama daha da arttı ve su daha da karardı.

Aşağı indim.

Ve aşağı.

Ve aşağı.

Su soğudu, basınç arttı ve ben titremeye başladım.

Sonra, mürekkep gibi karanlıktan bir şey ortaya çıkmaya başladı. Tahtadan yapılmıştı. Bu... Batık bir gemiydi.

Önce pruvaya geldim ve kendimi daha aşağıya çekmek için pruva direğine tutundum. Yosunla kayganlaşmıştı ama aşağı inerken bunu görmezden gelmeye çalıştım.

Ambara açılan kapaktan kaymadan önce kırık bir direğin yanından ve güverteadaki kırık tahtaların üzerinden yüzdüm.

O kadar karanlıktı ki, hiçbir şey göremiyordum. Kalbimin damarlarımda daha fazla pompalandığını hissettim. Derinliğim, soğuk ve korkum kalbimin fazla mesai yapmasına neden olmuştu.

Onun için yaptığım şeyler.

Hafif bir tereddütle ambara doğru yüzdüm.

Unutulmuş kargolar etrafa saçılmıştı ve kulaklarımı sağır eden çınlama sesini takip ederken çeşitli sandıkların ve varillerin etrafında manevra yapmak için elimden geleni yaptım.

Daha dayanamadım. Çok yakında kulak zarım patlayacaktı.

Körlemesine yüzdüm, madalyon o kadar yakınımdaydı ki gücünün çevredeki suya yayıldığını hissedebiliyordum. Hissedebiliyordum. Göremiyordum, zar zor duyabiliyordum ama hissedebiliyordum.

Omuriliğimi kavırıyor ve beni kendisine doğru sürüklüyor gibiydi. Ellerimle etrafı yokladım, tahta sandıkların benden uzaklaşmasını sağladım.

Sonra ellerim başka bir şeye dokundu. İnce, sert ve kumaşla örtülü bir şeye. Daha yüksekleri hissettim ve o şeyin başka şeylerle bağlantılı olduğunu fark ettim ve mide bulandırıcı bir farkındalıkla ne olduğunu anladım.

Kısa bir süre kaptan olup olmadığını merak ettim. Kaptanlar her zaman gemileriyle birlikte batarlar.

Midem bulandı. Madalyon adeta bana bağıırıyordu ve ben burada, batık bir gemide bir iskeletin mezarını soyuyordum.

Göğüs kafesimin daha yukarısını hissediyor, iskeletin canlanıp beni öldürmeye çalışmaması için tanrıya, bu durumda muhtemelen Neptün'e dua ediyordum.

Adamın gömleğinin ne olduğunu hissettim, şimdi parçalara ayrılmıştı ve akıntıda hafifçe sallanıyordu. Soğuk ve metal bir şeyin parmaklarıma değdiğini hissetmeden önce birkaç düğmeyi geçerek yukarı çıktım.

Onu yakaladım. Dairesel ve düzdü. Bir madeni paraydı. Ölü bir adamın boynundaki zincirde bir madeni para.

Kazara başını kesmeyeceğimi umarak zinciri yakaladım ve yukarı çektim, gözlerimi kullanmadan başının üzerine getirmeye çalıştım.

Birkaç dakika sürdü ama . Madalyondan kurtulur kurtulmaz kuyruğumu kıstırdım ve yüzeye doğru olabildiğince hızlı yüzdüm.

Biraz fazla hızlı yüzmüş olmalıyım çünkü bir anda her şey yüzüme vurdu. Midem bulandı. Az önce gerçek bir iskelete, ölü bir adama dokunmuştum.

Kusacaktım, hayır, bayılacaktım. Belki ikisi de. Elimdeki azıcık ışıkta madalyona bakarken, her ihtimale karşı onu boynuma takmam gerektiğini fark ettim. Onu alır almaz kaybetmek istemezdim.

Yine de, az önce l bir adamın boynundaydı. Gerçekten kendi boynuma dayanmasını istiyor muydum?

Çok fazla düşünüyordum. Kendimi elikleştirerek zinciri başımın üzerine çektim ve yüzeye doğru yüzmek için irademin kalan kısmını kullandım.

Ama takip edildiğimi çok az fark ettim.

-----+-----+-----

A/N

Whoa hey!

Saat 22:30 gibi, Cumartesi gncellemem için biraz geç ama yine de tam zamanında! Bugün oldukça yoğun bir gün geçirdim. Sa kesimi, Anneler Günü kutlamaları, ailede kutlanacak iki doğum günü, A Dog's Purpose izledim ve cheesecake yedim!

Kim cheesecake sever?

A Dog's Purpose'u izlediniz mi? (ok şirin.)

Elizabeth'in peşinde ne olduğunu düşünüyorsunuz?

Bundan sonra ne olacak?

Okuduğunuz için teşekkürler! Sizler ! Oy

verin. Yorum yapın. Bizi izlemeye devam edin!

-Megan

39

Kafatasımdaki çarpıntıya, sert yüzeye ve bilincimin sınırlarındaki karanlığın azalmasına dayanarak, sonucuna güvenli bir şekilde vardım. Gemiye nasıl geri döndüğümden olarak emin değildim ama biri beni yukarı taşımış olmalıydı.

Başımı tutarak biraz su öksürdüm. Sonra hala bir kuyruğum olduğunu fark ettim, bu yüzden gözlerimi kapattım ve dönüşmesine izin verdim.

Tekrar insan formuna girdiğimde, bilinçaltımda boynumdaki madalyona uzandım. Hissetmediğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Okyanusta kaybettiğimden korkarak araştırmaya başladım. Güvertede falan yatıyor olabilirdi.

daha uzakları aramaya başladığında midemi bulandıran bir şey fark ettim.

Ben gemide değildim.

Kara Ness

.

Yaklaşan ayak seslerinin donuk gümbürtüsü başımı çevirmeme neden oldu. Gördüğüm manzara karşısında boğazım kurudu.

onu

.

Bir yanımda bunun sadece bir rüya olmasını, böylece uyanıp duran adamı unutabilmeyi umuyordu. Onun burada ne işi vardı ki?

"Beni özledin mi?" Phineas Grayne sırtıtarak bana baktı ve beni iyice görebilmek için hafifçe öne doğru eğildi. Bu hareket göğsündeki bir şeyin öne doğru sallanmasına neden oldu. Küçük bir şey. Altın rengi bir şey. Bir şey...

"Seni piç," diye homurdandım ve ona en iyi bakışımı fırlattım. "Geri ver onu!"

"Ne? Bu mu?" diye sordu madalyonu göğsünden bakarken. Sırtıtarak madalyonun tekrar göğsüne düşmesine izin verdi. "Hiç sanmıyorum."

"Ver onu bana, Phineas!" Neredeyse hırlayacaktım.

"Neden?" diye tükürdü. "Küçük aşık çocuğunu kurtarabilesin diye mi?"

"Bunun için bir cesede dokunmam gerekti," diyerek soruyu geçiştirdim.

"Belki bir tane daha ayarlarız o zaman," diye homurdanarak , gömleğimi bir yumruk dolusu yakaladı ve beni kabaca ayağa kaldırdı.

"Senin mi?" Şımarıklık ettim.

Phineas sadece karanlık bir şekilde kıkırdadı. Fazla bir uyarıda bulunmadan beni , göğsüne doğru çekti ve boğazıma bir hançer dayadı. Sonra kulağıma fısıldadı, "Mücadele etmemen akıllıca olur."

Buradan, yanımıza yaklaşan başka bir gemiyi açıkça görebiliyordum.

Bu değildi.

Kara Ness

ya da.

"Tanıdın mı?" nefesi kulağıma çarptı. Tiksintiyle ürperdim. "Anladığım gemide epey zaman geçirmişsiniz."

"Piç kurusu," diye mırıldandım yine, dışarıya bakarken.

Çapulcu Anka Kuşu

. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bir insan neden bir şey yapar?" diye sordu felsefî bir şekilde.

"Aydınlat beni," dedim dişlerimi sıkarak.

"İntikam," diye fısıldadı kulağıma, yüzüne yapışmış bir sırtışıla, "Her zaman onu seçiyorlar, Neptün'ün altın çocuğunu. Seçme şansı verildiğinde onu seçiyorlar. Her seferinde. Tek seferde. Zaman. Bıktım bundan."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu sen seçtin. Ailem onu seçti. Öz babam onun yüzünden varlığımdan bile haberdar değil!"

"Anlamıyorum," konuşmaya devam ettikçe daha da korkmaya başlamıştım.

"Jeremiah Jackson Neptün'ün tek oğlu değil," diye homurdandı alçak sesle.

"Ne?" Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Babanın kardeşi olduğunu söylediğini sanıyordum-"

"Bu benim üvey ailem, sevgilim. Jeremiah bir korsan tarafından büyütüldü, ben ise denizkızı soyluları tarafından büyütüldüm."

"Sen..."

Söylenmemiş soruma cevap verirken sırtı ve derisine doğru nefes aldı.

"Sevgili kardeşimden intikam almama yardım edeceksin."

-----+-----+-----

Bir gemiye karşı iki gemi pek adil görünmüyordu, özellikle de çoğu

Phoenix'in

Tayfa hem Jay'den hem de benden tutkuyla nefret ediyordu. Kısa bir süre Thomas, Liam ve Rose'u merak ettim. İyi olduklarını umuyordum. Belki de çocuklar şimdiye kadar sağ salim eve dönmüşlerdir. Thomas'ın onlara çok iyi baktığından emindim.

Ayrıca gemide hâlâ eski kaptanlarına sadık birileri olup olmadığını da merak ediyordum. Eğer varsa, yaklaşan savaşta kendilerini göstereceklerini umuyordum.

Phineas ellerimi ve ayaklarımı bağlamıştı, bir şekilde ondan kaçmayı başarsam bile kendi başıma çok uzağa gidemeyecektim. Berbattı.

Eğer bir süre daha burada sıkışıp kalacaksam, ondan biraz daha bilgi alabileceğime karar verdim. Sorunlarını anlatmaya açık görünüyordu.

"Neptün neden seni fark etmiyor?" Sesime mümkün olduğunca çok şaşkınlık ve endişe kattım.

Phineas başını çevirip sert gözlerle bana baktı. Birkaç dakika sonra bana bir cevap verdi.

"O bir tanrı. Ben onun tanrısal niteliklerinin hiçbirini miras almadım, bu yüzden benimle bir oğul olarak ilgilenmiyor."

"Bu çok üzücü," diyerek ona sempati duymaya çalıştım ve kendime biraz merhamet kazandırmayı umdum. Gerçekte ise onun tam bir deli olduğunu düşünüyordum. Yani, elbette kendine göre nedenleri vardı ama bu, sırf en sevilen çocuk değilsin diye kardeşinin peşine düşeceğin anlamına gelmez.

İçimi çektim ve yelken açtığımız yöne doğru baktım. Çok geçmeden körfeze varacaktık.

Kara Ness

demirlemişti.

Onlar için endişeleniyordum. Jay, Paul Amca, ekibin geri kalanı. Bu onların savaşı değildi. Yine de bir değil, iki intikamcı tarafından pusuya düşürülmek üzereydiler.

korsan gemileri arıyorlar.

"Biliyorsun, babamla bazı zor dönemlerden geçtik," dedim birden.
"Birbirimizle konuşmadan haftalar geçirebiliyorduk çünkü ikimiz de hatalı olduğumuzu kabul edemeyecek kadar inatçıydık. Ancak birimiz alttan alıp diğeriyle konuştuğunda işler yoluna giriyordu. Belki de Neptune ve Jay ile konuşmalısın. Gerçek babasının kim olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim."

Finn başını iki yana salladı.

Kara Ness

"Dinlemeyecekler."

"Olabilir," diyerek tüm bu çileyi yeniden düşünmesini sağlamaya çalıştım. Sesi daha da koyulaşırken dudakları şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Yapacaklar," dedi bana, "bundan sonra."

-----+-----+-----

A/N

Hey çocuklar! Yine bir Cumartesi günü geldi

çattı! Finn olmasını bekliyor muydunuz?

İntikam sebeplerini bekliyor muydun?

Sizce planı ? Ve Elizabeth ona nasıl 'yardım' edecek?

Okuduğunuz için teşekkürler!

Oy verin. Yorum yap. Bizi izlemeye devam edin.

-Megan

40

Bundan sonra olacaklara tanık olmak istemediğimi bildiğim için gözlerimi kapalı tuttum. Aralarında bir savaş

Kara Ness

ve her ikisi de

Kemik Kırıcı

ve

Çapulcu Anka Kuşu

ardında kıymıklardan başka bir şey bırakmayacağından emindi.

.

Bu savaşta yer almak üzere olan değer verdiğim tüm insanları düşünmemeye çalıştım ama yüzleri zihnimde yanıp sönmeye devam etti. Jay, Paul Amca, Thomas, Liam ve Rose, eğer hala gemideyseler

Çapulcu Anka Kuşu

. Jay'in eski gemisindekilerin zarar görmeden kurtulma şansı vardı ama

Kara Ness

bir mucizeye ihtiyacım vardı. Boğazıma dayanan hançer bana bundan benim bile kurtulamayabileceğimi hatırlattı.

"Bay Pershing," Phineas'ın göğsünün sırtımda çıkardığı gümbürtüyü hissedebiliyordum ve bundan nefret ediyordum, "Selam

Kara Ness

."

"Ama, Kaptan-"

"Bu bir emirdir," diye tersleyerek zavallı adamın sözünü kesti.

"Emredersiniz efendim." Görevini yerine getirmek üzere hareket eden adamın ayak seslerini belli belirsiz duyabiliyordum.

Bu emir beni şaşırttı. Neden aşağı inip

Kara Ness

sahip olduğu tüm silah gücüyle onu paramparça edebilecekken. Bir şeyler planlamış olmalı.

"Gözlerini aç sevgilim," sıcak nefesinin kulağımın etrafına yerleştiğini hissettim. Bu beni hasta ediyordu, "Bu gerçekleştiğinde onun gözlerine bakmanı istiyorum."

'O'nun ne olduğundan pek emin değildim ama de istemiyordum. İyi bir şey olmadığını söyleyebilirim.

"Dediğimi yap," diye biraz daha sert bir şekilde homurdandı ve bıçağın düz tarafını çenemin altındaki noktaya bastırarak boynumu daha fazla ortaya çıkardı. Biraz sızlandım ama yine de gözlerimi açmaya zorladım. "Bu daha iyi. Gösteriye başlama zamanı."

İzledim.

Kara Ness

çaresizce geldiler. Kaçamadılar. İki gemi onları kuşatmışken fazla uzaklaşamazlardı, Paul Amca muhtemelen bunu biliyordu.

"Elizabeth!"

Gözlerim pruvaya kaydı ve en öndeki korkuluğa tünemiş, dengesini sağlamak için bir ipe tutunmuş bir adamın bana baktığını gördüm. Jay.

"Ben iyiyim," diye seslendim cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle. Umarım duymuştur.

Gemi yavaşlayarak dururken önümde kalmaya çalışarak güverteden aşağıya, kıç tarafa doğru yürümesini izledim. Herhangi bir yaram olup olmadığını gözleriyle kontrol ettikten sonra arkamdaki adama tehlikeli bir bakış fırlattı. "Seni piç!"

Ben de öyle dedim!

Ciddi duruma dönmeden önce kendi kendime kısa bir süre düşündüm.

Phineas dramatik bir şekilde, "Seni görmek de ne güzel Jeremiah," diye iç geçirdi. "Korkarım bu ziyaret çok gecikti."

"Sen neden ?" Jay kaşlarını çatı. Bakışları Phineas'tan tekrar bana kaydı. "Ne istiyorsun?"

Phineas incinmiş bir ifadeyle alay etti. Sanki onunla oyun oynuyor, yüzünün önünde bir şey sallandırıyor ama elini uzatır uzatmaz onu çekip .

"Sanki sevgili kardeşimi ziyaret etmek için bir nedene ihtiyacım varmış gibi?" Phineas tekrar konuşmaya başlamadan önce Jay bir süre şaşkın şaşkın baktı. "Ayrıca, benim istediğim bu değil. Senin ne istediğin."

"Anlamıyorum," dedi Jay, gözleri boğazıma bıçak dayayan psikopata dönmeden önce kısa bir süreliğine bana kayarken.

"Oldukça basit aslında," diye sırtı serbest eliyle saçlarımla oynamaya başlarken. Gözlerimi kapadım ve çenemi sıkarak kendimi aptalca bir şey yapmaktan alıkoymaya çalıştım. Eli saçlarımdan göğsündeki madalyona gittiğinde neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Zinciri hızlı bir hareketle kırdı ve Jay'in görmesi için yukarı kaldırdı. "Senin seçmeni istiyorum."

Jay'in yüzünün solgunlaştığını gördüm. Bakışlarını tekrar Phineas'a çevirmeden önce benimle madalyon arasında gidip geldi.

Hadi ama Jay. Beni bu durumdan bir kez kurtardın. Bir daha yap.

Yine de bir şekilde Phineas'ın benim anlamsız bir mutfak fahişesi olduğuma inanmayacağını ya da bunu bir kılıç dövüşüyle çözeceğini biliyordum.

"Peki hangisi olacak Jeremiah?" Phineas yanağını yanağıma bastırdı. "Seni olduğun gibi sevebilecek tek kız olan sevgili küçük Elizabeth mi?" Sonra diğer elindeki madalyonla oynamak için yüzünü benimkinden çekti, "Yoksa seni kendinden kurtarabilecek tek şey olan bu lanetli madalyon mu?"

Jay'ın yüzündeki ifade rahatlatıcı değildi. Çelişkili görünüyordu. Ve daha da önemlisi, korkmuş görünüyordu.

"Sen delisin," derken sesinin çatladığını

duyabiliyordum. "Tik-tak," diye sııttı

Phineas.

"Ya seçmezsem?"

"O zaman ikisini de kaybedersin," dedi Phineas basitçe. Bıçak boğazımda sıkılaştı ve bu kez biraz kan çekti.

İçimde biriken suyun engellemek için gözlerimi kapattım. Beni seçecek miydi? Yoksa seçmez miydi?

"Belki bu karar vermene yardımcı olur," Phineas aniden beni öne doğru itti, böylece vücudum korkuluğun yarısına kadar eğilmişti. "Ve en iyi kısmını bilmek ister misin? Bilinci yerinde değilse yer değiştiremez."

Hançerin kabzası aniden şakağıma çarptı. Görüşüm tekledi ve başladı ve ben daha durduramadan suya doğru yuvarlanmaya başladım.

Suya düşüp bayılmadan önce duyduğum son şey birinin adımı seslenmesiydi.

-----+-----+-----

A/N

Hey wattpadians!

Muhtemelen bu hafta sonu internet erişimim çok iyi olmayacak, bu yüzden sizler için erken güncelliyorum.

Siz ne düşünüyorsunuz? Jay

hangisini seçecek? Senin favori

karakterin kim? Bundan sonra

ne olacak?

Bu kitabın sonuna yaklaştığımı hissediyorum, bu yüzden bu kitabı okuyan herkese büyük bir teşekkür etmek istedim. Hepiniz gerçek MVP'lersiniz!

Oy verin. Yorum yap. Klas kalın.

41

Garip bir deja vu hissine kapıldım. Sesler kulaklarımda boğuklaşıyor, göğsüm ağırlaşıyor ve nefes borumda korkunç bir kaşıntı hissediyordum.

Göğsümdeki ani bir baskı ciğerlerimde bir şeylerin guruldamasına neden oldu.

Oh, Tanrım. Yine boğulmuş olmalıyım.

Vücudumun harekete geçmesi için sadece bir kez daha gerekti. Ciğerlerimdeki tüm suyu öksürerek hiç beklemediğim bir plajın kumlarına boşalttım. Sanırım tüm bunların ortasında kusmuş olabilirim ama bunu söylemek zordu.

Sonra sırtımda bir el hissettim. Bir bakıma rahatlatıcıydı ama biraz da ürkütücüydü. Biraz sıçradım ve ani sarsıntıyla daha fazla öksürdüm. Yorgun bir şekilde döndüğümde Jay'in yanımda çömeldiğini gördüm.

Başparmağı kürek kemiğimde gezinirken endişeyle "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," sesim boğuk çıkıyordu ama yutkundum ve devam ettim. "Ne oldu? Neredeyiz?"

baktığında Jay'in yüzü biraz daha solgunlaştı. "Ben de sana bunu soracaktım."

Bakışlarını takip ettim ve tekneleri görünce irkildim. Hayır, korsan gemileri değil. Tekneler. Tam olarak yelkenli tekneler. Mesela...

Gözlerimi kısıtım ve elimi Jay'in omzuna koydum, titreyerek ayağa kalkarken onu denge unsuru olarak .

"Bu limanı biliyorum."

"Ne?"

Jay'i öne doğru çektim, rıhtıma doğru ilerlerken onu kişisel koltuk değneğim olmaya . Kendisi atlamadan önce beni tahta kalasların üzerine kaldırmasını istedim. Sonra tekrar ayağa kalkmama yardım etti.

Çok tanıdık gelen bir tekneye ulaşana kadar tekneleri tek tek saydım.

"Lucy,"

Tüm bu macerayı başlatan yelkenliye bakarken mırıldandım. Gözlerimi kırıştırdım, bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildim. Biz...

"Jay?" Sessizce fısıldadım.

"Öyle mi?" Etrafımızı saran yelkenlilere bakarken sesi biraz korkmuş gibiydi.

"Tam olarak ne oldu... suya düştüğümde." "Senin peşinden suya daldım."

"Başka ne olabilir ki?" diye sordum.

Lucy

.

"Size ulaştığımda oldukça derindeydik ve bizi tekrar yüzeye çıkarmakta zorlanıyordum."

"Aklından ne geçiyordu?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi ve ensesini kaşıdı. "Sanırım korkuyordum. Öleceğimizi düşündüm."

"Ne

tam olarak

ne düşünüyordun?" Bastırdım.

Bana anlatırken çenesinin biraz gerildiğini ve gözlerinin hayal kırıklığıyla kapandığını gördüm. "Düşünüyordum da, eğer zamanda hiç geri gitmemiş olsaydın -eğer hiç tanışmamış olsaydık- o zaman benim yüzümden ölüyor olmazdın."

Parçaları birleştirirken gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Jay," kollarımı gövdesine doladığımda sesim dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı, "Beni eve getirdin."

Sözlerim karşısında sertleştiğini hissettim, "Ne?"

"Beni eve getirdin," diye tekrarladım. "Bu benim zaman dilimim... 21. yüzyıl. Beni doğruca Boston'a getirdin. Burada büyüdüm. Bu rıhtımda oynadım. Baş harflerim, üzerinde durduğumuz tahtaların altında bir yere . Beni buraya getirdin.

ev

."

Gözlerini kırıştırdı ve dehşet ile şaşkınlık karışımı bir duyguyla etrafına bakındı. "

I

yaptın mı?"

Başımı salladım ve gözlerimi sildim, "Zamanda yolculuk tanrıların bir özelliği olmalı. Beni ilk kez getiren Salacia'ydı. O Neptün'ün karısı."

"Ama ben- ben bir tanrı değilim," diye itiraz etti Jay, sanki her an alev alacakmış ellerine bakarak.

"Hayır," diye hüzünle baktım ona, "ama sen

vardır

bir yarı tanrı."

Kaşlarının şaşkınlıkla birbirine çarpışmasını izledim ve açık sözlülüğüm karşısında irkildim.

"Ne?"

Gözlerindeki ifadeyi görünce tekrar ürperdim. Şaşkınlık ve suçlama.

"Ellerimi teslimiyetle kaldırırken kendimi savunmaya çalıştım: Bunu sana benim söylemem gerektiğini düşünmemiştim ama Neptün senin baban. Sanırım bu yüzden okyanusla garip bağlantıların var ve bu sayede zamanda yolculuk yapabiliyorsun. Bugün öğrendiğime göre Phineas da Neptün'ün oğluymuş, senin üvey kardeşin sanırım, ama hiçbir gücü miras almamış, o da intikamını senden almış."

Söylenmeyi bıraktım ve ona baktım. Çok çelişkili, neredeyse kızgın görünüyordu ama gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda hafifçe yumuşadı.

"Bununla daha sonra ilgileneceğim," dedi ve şehrin ışıklarının gece gökyüzünü aydınlattığı iç kısımlara baktı. Sonra belirsiz bir ifadeyle bana döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

-----+-----+-----

A/N

Hey çocuklar!!!

Kısa bir bölüm ama bunu telafi etmek için erken bir güncelleme! Umarım beğenirsiniz!

Beni nasıl hayal ettiğinizi biraz merak ediyorum, bu yüzden size birkaç soru soracağım. Cevapları bir sonraki bölümün sonunda yayınlayacağım. :)

Sence kaç yaşındayım? Nereli

olduğumu düşünüyorsun?

?

Oy verin. Yorum yap. Harika olun.

-Megan

42

Jay'e baktım ve sonra Boston'un parlayan ışıklarına geri döndüm. Bir cevap bulmaya çalışırken sorusu zihnimde yankılandı.

Şimdi ne yapacağız?

Eve gidemezdim. Henüz gidemedim. Birincisi, evim sahilden birkaç mil uzaktaydı. İkincisi, taksi tutacak param yoktu. Ve üçüncüsü, ailemle tekrar yüzleşmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. En azından uygun bir açıklama yapmadan olmaz.

Ayrıca, Jay ve ben şehir merkezinde bir çift vıcık vıcık korsan gibi görünerek -ve kokarak- dolaşamazdık.

Düşünürken gözlerim tekrar sallanan yelkenlilere kaydı. Dudağımı ısırdım, siyah, elle boyanmış harflere baktım.

Lucy'nin sancak

pruvası. Lucy

.

Lucy!

Danny!

Tabii ya! Neden daha önce düşünemedim ki! Danny bu sokaklardan birinin iki blok aşağısında yaşıyordu. Ayrıca... boğulmama, ölmeme ve 1700'lere zaman yolculuğu yapmama neden olduğu için borçluydu.

Jay'in elinden tuttum ve onu rıhtımın sonuna doğru çekmeye başladım. Biraz tökezledi ama devam etti.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Tekrar sahile indiğimizde ona "Bir arkadaşına gidiyorum" dedim. Onu boş otoparktan geçirip caddeye paralel uzanan kaldırıma çektim.

"Bu de ne?" diye sordu bana.

Adımlarımı yavaşlattım ve ona bakmak için döndüm. Huşu içinde botlarına bakıyordu.

"Çimento," dedim ona hafif bir sırıtışla. Eğer buna şaşırdıysa, diğer her şeyi görene kadar beklesin. "Bir yere döküp sertleşmesini beklediğin insan yapımı kaya gibi bir şey. Şuradaki yola kaldırım deniyor. Katı katran gibi."

Jay aniden kaskatı kesildi, çünkü ışıkla dolmuştuk. Gözlerimi kısarak bir arabanın farlarına doğru baktım ve sonra bayılma ihtimaline kolunu tutmaya karar verdim. Yanımızdan geçerken motorunun uğultusu hafifçe değişti.

Jay'ın bir şaşkın şaşkın durmasına izin verdim. Bir süre sonra nasıl konuşacağını hatırladı, "O da neydi?"

"O, sevgili Jeremiah, bir arabaydı. At yerine mekanikle çalışan at arabası gibi bir şey."

Onu Danny'nin evine doğru çekmeden önce birkaç dakika daha orada durmasına izin verdim. Ön kapısı görünmeden önce caddeyi iki kez geçtik.

Umarım evdedir.

Biraz endişelenmeye başladım. Belki de değildi. Sonra aklıma başka bir şey geldi.

Umarım hala burada yaşıyordur.

Ne de olsa tam olarak hangi yılda bilmiyordum. Şimdiye kadar üniversiteye gitmiş olabilirdi. Evlenmiş ve karısıyla başka bir yerde yaşıyor olabilirdi.

ve çocuklar.

Bu düşünceler beni şu konularda cesaretlendirdi

değil

Ön kapıyı kullanmak yerine, yatak odasının penceresinin olduğunu bildiğim arka bahçeye gizlice girdim.

"Bu doğru gelmiyor," diye fısıldadı Jay bana. "Bunu yapmaya iznimiz var mı?"

"Bunu, hakkında ilmik yetecek kadar suçlama bulunan korsan söylüyor."

"Eğer fark etmediyseniz, burada biraz yabancıyım!"

Bir şeylerin fırlayıp kendisine saldırmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınırken bağırdı.

Hemen yüzünü kavradım ve alnımı dayamadan önce dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum. "Kendini topla Jay. Sakin olmana ihtiyacım var."

Yavaşça başını salladı ve derin bir nefes alarak bana yolu göstermemi işaret etti. Ben de yaptım.

Birlikte takıldığımız onca zamandan beri, içeri girmemizin anahtarı olan iki önemli şeyi biliyordum.

Bir: Danny çok ağır uyurdu.

Ve iki: salak partilere gitmek için gizlice dışarı çıkmayı çok seviyordu, bu yüzden penceresinde bir perde tutmuyordu.

Gözlerimin kenarlarını kapattım ve zemin kattaki pencereden içeri baktım. İçerideki her şey, yatakta battaniyelere sarılmış çocuk da dahil olmak üzere, son gördüğüm haliyle aynıydı.

Tekrar dudağımı ısırdım ve camı hafifçe yukarı kaldırmaya başladım. Biraz gıcırdadı ama o kadar küçük bir şey içerideki çocuğu uyandıramazdı. Yeterince genişledikten sonra Jay'e döndüm.

"Kalkmama yardım et."

Parmaklarını birbirine kenetledi ve ben de botlarımı avuçlarının içine yerleştirdim. Sonra denge için omuzlarından tutarak ayağa kalktım ve pencere kenarına oturdum.

"Buraya çıkabilir misin?" Bir ayağımı içeri sokarken fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı kendisi de zıplayarak.

Kısa süre sonra ikimiz de uyuyan Danny'nin başında dikiliyorduk. Jay tüm bu durumdan biraz rahatsız görünüyordu, özellikle de o uyurken başka bir adamın yatak odasında durduğumuz için.

"şimdi zor kısmı geliyor," dedim, "Uyuyan güzeli uyandırmak."

Omzunu dürttüm ama cevap vermedi. Sonra biraz daha sert dürttüm ama yine bir şey olmadı. Hatta yüzünü dürtecek ve burnunun altına kirli bir çorap atacak kadar ileri gittim. Hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi devirerek kapıya doğru yürüdüm ve ışık düğmesini açtım. Hafifçe homurdanmasına neden oldu ama dönüp yüzünü yastığa gömdükten sonra tekrar uyumaya başladı. Hayal kırıklığı içinde iç çektim ve parmaklarımı yağlı, karışık saçlarımda gezdirdim. şu anda kendimi iğrenç hissediyordum.

Bir fikri olup olmadığını sormak için Jay'e baktım ama onun Danny'nin tavan vantilatörüne fark ettim.

"Elektrik," diye mırıldandı kendi kendine şaşkınlıkla ampule bakarken.

İçim burkuldu ve ona "Evet, ama muhtemelen ona bakmamalısın. Güneşe bakmak gibi bir şey."

Hemen gözlerini kaçırdı ve geçici körlüğünden kurtulmaya çalışırken öfkeyle kırıştırdı.

Gözlerimi devirdim ve Danny'ye doğru yürüdüm. Battaniyelerini tutarak onu ve yatağındakileri yere serdim.

Sarsılarak uyandı, odanın içinde gözlerini kırıştıtırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Önce Jay'i gördü ve buğulanmış gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Sonra gözlerini bana çevirdi ve üç ton daha solgunlaştığını gördüm.

"Lanet olsun," dedi, Azrail gibi bana bakarken sesinde korku vardı, "Elizabeth?"

-----+-----+-----

A/N

Aman Tanrım, çocuklar! Sadece iki bölüm kaldı. Onları yazdım bile!

Çok üzgünüm! Neredeyse bitti!

Son sorularımın yanıtları buradaki yorumlarda.

Düşüncelerinizi bana bildirin!

Oy verin. Yorum yap. Rock On.

-Megan

43

"Bok gibi göründüğümü biliyordum," diye şaka yaptım, kendime bakarak, "ama gerçekten o kadar kötü mü?"

Bayılacak sandım... ya da ağlayacak... belki de ikisi birden. Danny'yi hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

"Sen öldün," diye kekeleyerek benden uzaklaştı ve kendini en uzaktaki duvara yasladı. "Sen burada değilsin. Rüya görüyorum. Bir şeyler görüyorum. Deliriyorum."

Gözlerini inkar etmeye çalışırken parmakları kısa saçlarını karıştırıyordu. "Deli değilsin," diye temin ettim onu, "Ve ben ölmedim."

"Cenazeye gittim," gözlerinde yaşlar vardı ve tekrar yüzüme bakmaktansa ileri geri sallanmayı tercih ederek cenin pozisyonu almıştı. "Sen öldün. Battığını gördüm. Seni gördüm."

"İmkânsız görüldüğünü biliyorum," dedim önünde diz çökerek, "ama bana bak Danny. Ben buradayım."

Hemen şimdi.

ve yardımınıza ihtiyacım var."

İsteksizce gözlerime baktı ve ben de bunu devam etmem için bir

işaret olarak kabul ettim. Tam konuşacaktım ki kesti: "Ne

giyiyorsun?"

Seçtiği sorular karşısında kaşlarımı kaldırdım. Bana sorabileceği onca soru varken.

Bu mu?

"Komik bir hikâye aslında," diyerek neşeli olmaya çalıştım, "O günden beri 1700'lerde bir grup korsanla takılıyorum. Bu Kaptan Jeremiah Jackson."

Danny başını tekrar sallamadan önce omzumun üzerinden baktı,
"Deliriyorum!"

"Hayır, değilsin," dedim kararlılıkla, sanki bir adım geri atmışım gibi hissederek, "Eğer rüya görüyor ya da beni hayal ediyor olsaydın, acıyı hissedebilir miydin?"

"Ne-"

Yüzüne sert bir tokat attım ve suçlayıcı bir şekilde parmağımı ona doğru uzattım: "Bu aptalca davrandığın ve sana yapmamamı söylediğim halde fırtınaya yelken açtığın için."

El izimin çoktan oluşmaya başladığına şüphe olmayan acıyan yanağını ovuşturdu.

"Sanırım bunu hak ediyorum," diye mırıldandı.

Ona tekrar tokat , "Lanet olsun! Beni neredeyse öldürüyordun! Eğer bir tanrıça bana acımasaydı ve hayatıma devam etmem için beni zamanda geri getirmeseydi, o zaman sen öldürecektin!"

Ona tekrar dik dik baktığımda başka bir darbe bekleyerek irkildi.

"Özür dilerim, tamam mı?" diye adeta yalvardı. "Çok özür dilerim. Bunların hiçbirini istememiştim. Bunun olacağını bilmiyordum. Eğer geri dönebilseydim, her şeyi değiştirirdim. Yaptığım şey bana her geçen gün daha fazla işkence ediyor. Ölmek benim suçum. Benim hatam. Henüz üniversiteye gitmemeye karar verdim.

Bunun yerine üç işte çalışıyor ve kazandığım her kuruşu ailenize gönderiyorum çünkü

Özür dilerim.

. Çok özür dilerim."

Ona kızgındım, kızgındım ama şu anda bir Rubik Küpü'yle uğraşan Jay'e bakıp o günden bu yana olan tüm güzel şeyleri düşündüğümde, bunun hiç yaşanmamış olmasını dilemek için kendimde bir neden bulamadım. Aslında, olduğu için mutluydum. Hiçbir şeyi değıştirmezdım.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım sessizce.

O kadar rahatlamış görünüyordu ki yine ağlayacak sandım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından.

"Bunun sana karşı suçluluk kartını kullanmayacağım anlamına geldiğini sanma" dedim sertçe, "Bana çok şey borçlusun."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birkaç kıyafet ve daha da önemlisi duşlarınızı ödünç almamız gerekiyor."

"Peki efendim."

-----+-----+-----

Ev içi su tesisatı kavramından etkilenen Jay, su soğuyup dişleri pırıl pırıl olana kadar banyodan çıkmadı. Onun için siyah AC/DC tişörtünü ve mavi kot pantolonunu görünce güldüm. İtiraf etmeliyim ki

iyi

.

Yine de, üç boynuzlu şapkasını hâlâ elinde tuttuğunu fark ettim, sanki gerçekten bırakmak istemiyormuş gibi.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu endişeyle.

"Harika görünüyorsun," gülümseyerek önünde durdum, "ama sanırım küçük bir şey eksik."

Şapkasını elinden aldım, biraz fırçaladım ve başının üstüne koydum. Bunu yaptığım da rahatlamış görünüyordu.

Yatağında tekrar sızmış olan Danny'ye baktım ve Jay'i öpmek için hızla eğildim. Ayrıldığımızda gülümsedi ve gözlerimin içine bakarken elini yanağıma götürdü.

"Bu ne?" diye sordu, merakla bakarken başparmağı gözümün hemen altındaydı.

"Eyeliner," diye gülümsedim. "Bu dönemde çoğu kız böyle sürer. Danny'nin kız kardeşinin odasından biraz ödünç aldım."

"Hoşuma gitti," diye sırttı ve sonra tekrar bana baktı.

Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bir süre sonra bana ne olduğunu söyledi.

"Biliyorsun, Phineas yanıliyordu."

"Ne?" Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

"Madalyonu kaldırdığında, beni kurtarabilecek tek şeyin bu olduğunu söyledi. Yanıliyordu."

"Nasıl yani?" Ben sordum.

"Beni kurtarmak için ihtiyacım olan tek şey sendin."

-----+-----+-----

A/N

Pekala, güncellemek için sabırsızlanıyordumışte burada! 43. Bölüm!

Bundan sonrası ! bu konuda benimle birlikte olmaya ve sonuna kadar okumaya karar vermenize çok sevindiğimi söylemek istiyorum. Bunun anlamı çok büyük. Bu kitap okuyucuları olmadan bir hiç olurdu.

**BU EN SEVDİĞİNİZ SAHNEYİ BİLMEK İSTİYORUM! LÜTFEN
BURAYA YORUM YAPIN!**

Tekrar teşekkürler!

-Megan

Sonsöz

Beyaz bir kapının önünde durdum, kapıyı çalmak için cesaretimi toplamaya çalışırken yumruğum sadece birkaç santim ötemde duruyordu. Jay arkamda durmuş, ben sinirlerimle savaşıırken sabırla bekliyordu. Danny ona güzel bir bebek mavisi düğmeli gömlek vermişti, bu gömlek ona AC/DC tişörtünden bile daha çok yakışmıştı.

Elini belime koyarken bana cesaret verici bir şekilde "Yapabilirsin," diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım, parmak eklemlerimi sert yüzeye üç kez vururken gözlerimi kapattım. Çok tanıdık bir ses "Bir dakika!" diye seslenmeden önce içeride bir şeyin düştüğünü duydum.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda nefesimin kesildiğini hissettim. Kapı açıldığında gözlerimden yaşlar gelmeye başlamıştı bile. Zaman bir an durdu ve annemin elinde tuttuğu çiçek dolu cam vazonun yere doğru yuvarlanıp paramparça olmasını çaresizce izledim. Otuz saniye sonra onun kadar duygusal hissederek gözlerinin içine baktım ve gülümsedim.

"John!" Annem gözyaşları gözlerini doldururken kararsızca bağırdı. İçeriden babamın ayak seslerini duydum ve ben tepki veremeden annem beni kocaman bir kucağa çekmiş, omzumda hıçkırarak ağlıyordu: "Bebeğim! Seni çok seviyorum! Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne," diyerek onu biraz daha sıktım.

"Marianne?" Köşeden babamın sesini duydum. Görüş alanına girdiğinde konuşmaya devam etti, ama beni gördüğünde kelimeler dilinde kayboldu. "Kim o-"

Bir an şaşkın şaşkın durdu, annemle baktı. Sonra gördüklerine inanamamış gibi adımı fısıldadı. "Elizabeth?"

"Merhaba baba," dedim, kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissederek. Ağzını kapatması, hıçkırıkla kahkaha arasında ses çıkarması ve sarılmamıza katılması yaklaşık üç saniye sürdü.

Bir süre bu şekilde kaldık, kırık camların ve ezilmiş çiçeklerin üzerinde dururken kapı aralığında birbirimize sarıldık.

"Beni özlediniz mi?" Bir süre sonra havayı çalışarak üzgün bir şekilde kıkırdadım.

Bu ayrılmamız için bir işaret gibi görünüyordu. Annem şakama güldü, babam ise sadece gözlerini devirdi. Beni içeri çektiler ve ancak o zaman babam arkamdaki adamı fark etti.

"Bu kim?" diye sordu.

Jay'e baktım ve onu da tanıştırmak için içeri çektim.

"Bu Jay," dedim sırtarak, "O benim..." Sözümlü yarıda kestim. Jay benim için neydi? Bir arkadaş mı? Daha fazlası mı?

Ben bir cevap bulamadan Jay benim yerime cevap verdi: "Nişanlım."

İçten içe biraz irkildim ve iri gözlerle ona döndüğümde tek gördüğüm onunkinde muzip bir pırıltı oldu.

"Ne?" Annem çıldırmaya başladı. "Bunca zamandır senin

gitti

ve sen geri gel

Nişanlı mısın?"

Biraz ürperdim ama yine de başımı salladım, bundan kurtulmamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum.

"Hamile , değil mi?" diye sordu .

"Ne? Hayır! Hayır! İğrenç anne!"

"Sadece kontrol ediyorum," diye takıldı ama yüzündeki sırıtışı engelleyemedi. "Senin için çok mutluyum! Küçük kızım evleniyor!"

Babam o kadar heyecanlı görünmüyordu, gözlerini Jay'e dikerek, "Kaç oğlum?" diye sordu.

Jay kaşlarını çattı ve düşünceli düşünceli başını kaldırdı, "Şey, yıl 2008, yani bu beni yaklaşık iki yüz elli yaşında yapar."

Annemle babam kıkırdarken ben de şakacı bir şekilde koluna vurdum. Teknik olarak, o

oldu

doğruyu söylemek.

"Senden şimdiden hoşlandım," diye sırttı babam, "Gel, biraz sohbet edelim."

Jay'in babamı çalışma odasına kadar takip edişini utanç içinde izledim. Bu hiç de beklediğim bir şey değildi.

Annem kıkırdadı, "İyi olacaklar. Şimdi söyle bana. Bunca zamandır neredeydin?"

Gülümseyen, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bakarak sırttım, "Sana söylesem bana inanmazsın."

-----+-----+-----

Şu anda neredeler:

Jeremiah ve Elizabeth

Evliliklerini üç yıl ertelediler, bu süre içinde Jay ona düzgün bir şekilde "kur yaptı" ve bir buçuk yıl sonra ona gerçek bir evlilik teklifi yaptı. Kütüphanede ünlü korsan Paulie Proctor'a atıfta bulunan bir tarih kitabı bulduktan sonra Elizabeth tarih öğretmeni olmak için üniversiteye gitti. Şimdi mezun lisede öğretmenlik yapıyor. Jay ise

son iki buçuk yüzyılda kaçırdığı her şeyi telafi etmek için çevrimiçi lise dersleri alıyor. Yirmibirinci yüzyıla ilgili en sevdiği şey hâlâ kapalı alanlardaki su tesisatı. Yirmili yaşlarının ortalarındayken Jay ve Elizabeth'in Diana adında siyah saçlı küçük bir kız ve Thomas adında yeşil gözlü küçük bir oğlan olmak üzere iki çocukları oldu. Jay, meslek olarak Bunker Hill Anıtı ve Boston Commons gibi yerel tarihi alanlarla ilgilenmeyi seçti. Bu ona evini hatırlatıyor.

Phineas Grayne

asla eşini bulamadı. Bunun yerine, İngiltere'den bir insan kıza delicesine aşık oldu. Sert mizaçlı ve asabi bir kızdı ve tam da onu hizada tutmak için ihtiyacı olan şeydi. 1783 yılında ve 1803 yılında doğan ilk oğulları karısı ve kızıyla birlikte Amerika'ya göç etti. Bugün, Phineas Grayne'in en küçük torunu, siren genini taşımasına rağmen varlığından habersiz olan on beş yaşında, sarı saçlı, menekşe gözlü Lucas Newport adında bir çocuktur. Aynı zamanda Bayan Jackson adında bir öğretmenden Tarih dersi almaktadır, ancak ikisi de atalarının farkına varmamıştır.

Thomas

Lanetli Madalyon Savaşı'ndan sağ kurtuldu ve olağanüstü cesareti ve geminin mürettebatına yaptığı eşi benzeri görülmemiş yardımın ardından

Siyah Ness

Ölen bir önceki ikinci kaptanın yerine, Kaptan Paulie Proctor'ın ikinci kaptanlığına getirildi. Görevinde oldukça mutluydu.

Liam ve Rose

Boston'a asla geri dönemedi, çünkü savaş orayı daha tehlikeli hale getirmişti. Bunun yerine, her zaman kendi çocuklarının olmasını isteyen Kaptan Paulie Proctor, çocukları evlat edinmeye ve kendi çocukları gibi yetiştirmeye karar verdi. Karayipler'deki en ölümcül korsan çifti olarak biliniyorlardı ve Ölümcül İkili'den bir şey çalarken yakalanmak istemezsiniz. Paulie Proctor onlara Jeremiah ve Elizabeth'in hikâyelerini anlatmayı asla unutmadı.

Onları sefalet dolu bir hayattan kurtardı ve onlar olmadan asla elde edemeyecekleri bir güvenlik derecesine ulaştırdı.

Paulie Proctor

Altmış sekiz yaşına geldiğinde korsanlık hayatını bırakmaya karar verdi. Dizginleri ya da daha doğrusu yelkenleri ikinci kaptanı Thomas'a ve evlat edindiğı çocuklarına devretti. Hayatının geri kalanını Karayipler'de huzur içinde geçirdi.

Danny

Sonunda Elizabeth'i öldürmediğı gerçeğinin üstesinden geldi ve sonunda ılımlı bir mutluluk durumuna geri döndü. O günden sonra hem alkolü hem de yelkenciliğı bıraktı.

Lucy

Babasının vasiyetinde yelkenliyi, oğlu hobi edinmeye başlayan küçük kız vermeye karar verdi. Eşiyile fizikçi olmak için okuduğı üniversitede tanıştı. Şimdi çeşitli lise ve kolejleri dolaşarak hikayesini anlatan ve çocuklara "aptal olmamaları" gerektiğini hatırlatan bir motivasyon konuşmacısı.

Cecelia

halkının kraliçesi oldu

olmadan

Kadınların nasıl güçlü ve bağımsız olabileceklerini ve mutlu olmak için bir kocaya ihtiyaç duymayacaklarını göstermek için evlenir. Birkaç yıl sonra eşini buldu, ancak bağımsızlığı uğruna onunla evlenmedi. Sonunda ilk doğan oğulları tahtı miras aldıktan sonra onun evlilik teklifini kabul etti. Siren tarihine kralı olmayan ilk kraliçe olarak geçti.

-----+-----+-----

A/N

ÇOCUKLAR, AZ ÖNCE ROYAL BLOOD'I KONSERDE GÖRDÜM!

Ayrıca, bu Zaman İçinde Bir Korsan'ın son bölümü! Çok mutlu-

üzgünüm! Siz ne düşünüyorsunuz?

Cliffhanger olmayan bu son sizi tatmin etti mi?

Sonunda bittiği için mutlu musunuz, üzgün müsünüz, yoksa mutlu-üzgün mü?

Hepiniz harika okuyucularsınız! olmasaydınız, muhtemelen asla bitiremezdim!

ÖNEMLİ:

Bu kitap için Cumartesi güncellemelerimin yerine, Ayın Peşinde adlı başka bir (kurt adam) kitabı yayınlayacağım, bu yüzden gözlerinizi bu kitap için dört açın!

Benimle kaldığınız için teşekkürler!

-Megan

Yazar Hakkında

Yazar Hakkında



Megan Happel neredeyse tüm hayatını Büyük Göller, ağaçlar ve taşra insanlarıyla çevrili Michigan'da geçirdi. Kendini her zaman biraz dışlanmış hissetti, bu yüzden ortama uyum sağlamaya çalışmak yerine kendini müziğe verdi. Altı yaşında zorunlu piyano dersleri olarak başlayan şey çok daha fazlasına . Sekiz yaşında gitar öğrenmeye başladı. On yaşında bas gitar öğrenmeye başladı. On bir yaşında davul çalmayı öğrendi. Şimdi, on yedi yaşında, Megan dört enstrümanı oldukça akıcı bir şekilde çalabiliyor ve hatta kendi kendine şarkı söylemeyi bile öğrendi.



2014 yılında PJ Olsson's Rock Camp adlı bir müzik programına kabul edildi. İlk kez arkadaşları ve ailesi dışındaki insanların önünde gerçekten çalışıyor ya da şarkı söylüyordu. O son konser 1100 kişilik kapalı gişe bir gösteriydi. O zamandan beri her yıl Rock Kampı'na geri dönüyor. Bu müzik programı Megan'ın insanlara açılmasına yardımcı oldu.



Stevie Dausey ile arkadaş olana kadar (

) sonunda yazmaya başladı. Hayal kurmaya eğilimliydi ve Stevie onu bu hayallerini yazabileceği bir web sitesiyle . Stevie ve Megan, liselerinde çevrimiçi bir ders dönemini paylaşıyorlardı ve her hafta ödevlerini yapmak yerine Wattpad Çarşambası yapıyorlardı. Bu onların ortak hesaplarının doğuşuydu

.



Artık yazmayı bırakamıyor. Kaç kitaba saymaktan korkuyor çünkü bu hepsini bitirmek zorunda kalacağı anlamına geliyor. Yazmayı seviyor, ama aynı zamanda yazdıklarının okurlarında yarattığı sevgiyi, öfkeyi, hayal kırıklığını ve sevinci görmeyi de seviyor. Onlar olmasaydı, bu kadar ilerleyemezdi.



İşte bu yüzden bu kitabı hepinize ithaf ediyor.

BONUS Bölüm L/R

A/N

Beyler! Zamanda Bir Korsan resmi olarak Tarihi Kurgu dalında ilk 10'da! Bugün 7. sıradaydı, bu yüzden hepinize bu kadar harika için bonus bir bölüm veriyorum!

-Megan

-----+-----+-----

Liam ve Rose: Ölümcül İkili

Gökten sağanak yağmur yağarken bir terzinin kulübesinin saçaklarının altına saklandım. Ancak yağmurun beni bulmasını engellemek için pek bir şey yapmadı. Tüm çabalarımın rağmen sıırıslıklam olmuşum.

Paltomu daha sıkı sardım ve başımı eğerek üç boynuzlu atımın gözlerimi dolambaçlı sağanaktan korumasını sağladım. Benim ilgim terzinin kulübesinde değildi. Sokağın karşısındaki meyhanede, sarhoş deniz ve kara adamlarının melodiden uzak kahkahaları boş sokağa .

İzledim ve bekledim, kardeşimden bir işaret ararken gölgeli gece tarafından gizlendim.

Elwood Smith adında bir adamın peşindeydik, emekli bir korsandı ve şu anda

Kara Ness

oldukça fazla parası vardı. Ne yazık ki, hepsini viski ve diğer çeşitli içkilere gibi görünüyordu.

Liam bara girmemi yasaklamıştı, bu yüzden o sarhoş pisliği bulup taze çamurun içine sürükleyene kadar burada bekleyecektim. O zaman bize olan borcunu ödemesini sağladım.

Yaklaşan ayak sesleri terzinin at arabasının arkasına eğilmeme neden oldu. Kenarından bakarken gördüğüm şeye lanet ettim.

Kırmızı ceketliler, oldukça fazla sayıda kırmızı ceketlinin bara doğru ilerlediğini de eklemeliyim.

Tekrar küfrettim ve , topuklarımın üzerinde dönerek içeri girişlerini izledim.

Liam'ın arka kapıya yakın olmasını umuyordum, yoksa kaçamadan fark edilebilirdi.

Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda çömelerek yine izledim ve bekledim.

İçeriden gelen hafif müzik sesi gibi kahkahalar da kesildi. İçeride neler olduğunu bilmemek beni yavaş yavaş öldürüyordu, her seferinde bir saniye ağrıyordu.

Sonra bir gümbürtü, cam kırıkları ve keskin bir "Tutuklayın onu!" çığlığı duyuldu. Çenemi sıktım ve Kırmızı Ceketliler suçlanan adamı yakalamaya çalışırken botların çıkardığı gümbürtüyü dinledim. Gerçekten Liam olmamasını umuyordum.

Barın kapısı pat diye açıldı ve kardeşim dışarı fırladı. Ön basamaklardan aşağı tökezledi ve dengesini yeniden sağlayamadan bir çift Kırmızı Ceketli dışarı fırladı ve onu yere düşürdü.

Yüzünü çamura bastırmalarını ve bileklerine bir çift pranga takmalarını hafif bir eğlence içinde izledim. Kelepçeler kapandıktan sonra Liam ayağa kaldırıldı ve etrafı Kırmızı Ceketliler tarafından sarıldı.

"Tebrikler Bay Black," diye alay etti içlerinden biri, "Şafakta darağacıyla randevunuz var"

"Komik," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Bu benim bu ayki üçüncüm. Belki de bunları programıma yazmaya başlamalıyım."

Liam'ın sakın olmasının tek nedeni, o zamana kadar onu kaçırmamanın bir yolunu bulacağımı bilmesiydi. Her zaman buldum. Kolay olduğundan falan değil. Her seferinde biraz daha zeki olmak zorundaydım. İngilizler son zamanlarda güvenliklerini artırmışlardı, bu yüzden kardeşimi başka bir hücreden kaçırmak görüldüğü kadar kolay değildi.

Elimi yüzümde gezdirdim ve etrafta bana yardım edecek bir şeyler aradım. Hücrelere gidebilmem için bir Kırmızı Ceketliyle yalnız kalmam gerekiyordu ve bir Kırmızı Ceketliyle yalnız kalabilmem için tek yolu bana tek bir refakatçiyle hücrelere girmeme izin verecek kadar güvenmeleri idi. Bu da bir elbiseye ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Eğer oraya bir korsan gibi girersem, beni kesinlikle tutuklardı.

Ama böyle bir zamanda elbiseyi nereden bulabilirim ki?

Kaşlarımı çatarak düşüncelere daldım ve sonra yavaşça arkamdaki binaya doğru döndüm.

-----+-----+-----

"Lütfen, efendim," diye yalvardım, kocaman eteklerimi kaldırıp takılmadan ileriye doğru bir adım atarken, "Sadece kocamı görmek istiyorum. Lütfen. Çocuklara ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kırmızı ceketlilerden biri, sanki ona vuracaktı gibi ellerini havaya kaldırarak, "Lütfen sakın hanımefendi," dedi.

Varlığımın her zerresiyle perişan bir eş gibi görünmeye çalıştım ve yalvarmaya devam ederken gözlerime yaşlar dolmasını diledim.

"Fazla sorun çıkarmayacağım," diye devam ettim, yalvarırken adamlardan birinin kolunu tuttum, "Sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

Adamlardan biri masanın üzerindeki bir parşömen parçasına bakarak, "Kocanızın adı nedir, hanımefendi?" diye sordu.

"Brown. Jacob Brown." Birine ihtiyacım olduğunda her zaman kullandığım ismi kullandım. Dudağımı ısırdım ve cevabını beklerken ellerimi birbirine kenetledim.

"Burada o isimde bir adam yok gibi görünüyor."

"Olamaz," diye sahte bir hıçkırık çıkardım ve saçmalamaya başladım, "Çok geç kalmadım, değil mi? Eve gelmedi ve Marcy ile Anna'ya sorduğumda kocalarının onu bardan sürüklenirken gördüklerini söylediler. Burada olduğundan o kadar emindim ki."

İçlerinden biri "Sakin ol," diyerek beni biraz rahatlatmaya çalıştı. Bu durumda kendini çok garip hissettiğini söyleyebilirdim, "Belki de buradadır. Sahte bir isim kullanmış olabilir."

Saçmalamaya ara verdim ve adama baktım, "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Görebilir miyim? Aşağıda olup olmadığını bilmeliyim. Bilmeliyim!"

"Evet," diye feryat etmemi engellemeye çalışırken oldukça rahatsız görünüyordu. "Seni götüreceğim. Sadece, lütfen, sakın ol."

Başımı salladım ve yanaklarımdaki taze gözyaşlarını sildim, derin nefesler alarak kendimi toparlıyormuş gibi yaptım. Gerçekte ise sırtıma isteğimi bastırıyordum. Beni içeri almaları için onları ikna etmiştim. Şimdi tek yapmam gereken kardeşimi dışarı çıkarmaktı.

-----+-----+-----

Adamı bayıltmak için fazla bir şey gerekmedi. Burnuna indirdiğim hızlı bir yumrukla yere yığıldı. Gevşek bedenini koridorda bir depo bulana kadar çektim.

İşi sağlama almak için kafasının yan tarafına tekme atarak baygın kalmasını sağladım ve kıyafetlerini çaldım. Hantal elbiseyi onunla bıraktım ve kardeşimi aramaya çıkarken kendime Kırmızı Ceketli süsü verdim. Her hücrenin önünden geçerken anahtarları kayıtsızca salladım.

Adamlardan birkaçını korsan dostlarım olarak tanıdım ama darağacıyla yüzleşecekleri düşüncesiyle sırttım. Onları serbest bırakabilecek olmama rağmen, kendi hallerine bırakmaya karar verdim.

Liam'ın sesi sağ tarafımdaki hücreden yankılandı: "Sanırım bu kişisel rekorun," dedi. Döndüm ve anahtarlar arasında gezindim.

cep telefonuyla yazıştığ. Birkaç kez denedim ama buldum.

"Gidelim," diye fısıldadım sinirli bir ses tonuyla, kolundan tutup onu koridordan aşağı çektim.

Onu depoya çektim ve Kırmızı Ceketlinin uyanmaya başladığını gördüm. Ceketimi çıkarmaya başlamadan önce onu bir kez daha tekmeledim.

"Giyin," dedim Liam'a, ceketini uzatarak ve gömleğimin düğmelerini çözerek, "Zaten yeni bir üniformaya ihtiyaın olduğunu söylemiyor muydun?"

"Evet," dedi kendi gömleğini çıkarmaya başlarken. Soyunmayı bitirmek için bazı kasaların arkasına geçtim ve kalan kıyafetleri kardeşime doğru fırlattım. Sonra tekrar elbisenin içine girmek için elimden geleni yaptım.

Birkaç dakika ve bir sürü küfürden sonra, gözyaşlarımı topluyor ve kardeşimin  boynuzlu atını göğsüme bastırıyordum. Onu geride bırakmamızın imknı yoktu. Liam'ın geri kalan eşyaları ya bir iple bacağıma bağlanmış ya da eteğimin altındaki kemere geçirilmişti. Sık sık tek bir elbiseyle koca bir orduyu kaleye sokabileceğimle ilgili şaka yapmayı severdim.

n ofise yaklaştığı ontrolszce hıçkırmaya başladım.

"Jacob," diye feryat ettim, şapkayı sanki kocamın bana verdiği son şeymiş gibi göğsüme bastırdım.

Liam başını eğdi ve çoğu Kırmızı Ceketlinin taktığı askeri  boynuzlu atıyla yüzünü korudu. Sıradan bir nezaketle, adamların çoğu neden olduğum manzaraya gözlerini kaçırdı ve fark etmemiş gibi davrandı.

"Size evinize kadar eşlik etmeme izin verin, Bayan," diye mırıldandı Liam nefesinin altından, ama hiçbiri benim dramatik hıkırıklarımdan onun sesinin farklı olduğunu anlayamazdı.

Sağ salim çıktık ve yağmur altında caddede yürürken hıkırıklarım kahkahaya dönüştü. Ayrılırken kardeşime beşlik akmıştım.

Hapishane kaldı. Eşyalarımı almak için terzinin kulübesine doğru yürürken yağmurdan korunmak için şapkasını taktım.

Elwood Smith beklemek zorunda kalacaktı. Şu anda Kaptan Thomas bizi gemide bekliyordu.

BONUS Bölüm J/E

Dört Temmuz'a özel!

-----+-----+-----

Gökyüzü kararmaya başladığında bile günün sıcaklığı havada kalmaya devam ediyordu. Maytapların kokusu esintiyle birlikte etrafa yayılıyordu ve ben gözlerimi kapatıp etrafımızdaki insanları dinliyordum. Çocuklar maytapları sallayarak ve boyunlarına kızdırma çubukları takarak ciyaklarken, ebeveynler birbirleriyle hafifçe sohbet ediyordu.

Başımı Jay'in göğsüne yasladım, o da kolunu bana doladı. Çimlerin üzerine serdiğimiz eski bir battaniyenin üzerinde gösterinin başlamasını beklerken bulutsuz gökyüzünü seyrediyorduk.

"Baba! Baba! Babacığım!" Diana atlarken bağırdı. Jay oturmadan önce hafifçe homurdandı ve kızıma bakarken beni de yanına çekti.

"Evet, hayatım?" diye sordu kucağındaki küçük kıza gülümseyerek.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Bir eliyle birbirine bağlı iki parıltı çubuğunu, diğer eliyle de üçüncüsünü tutarak sordu.

"Elbette," diyerek ondan aldı ve ucuna bağlayıcı takarak ikisini üç yaptı. "Bu iyi mi?"

"Bir tane daha," diye ucunu işaret etti, daire haline getirmek istiyordu. Jay onun dediğini yaptı ve kısa süre sonra ona geri verdi.

"Al bakalım."

Diana başını salladı, "Bu senin için."

Başına takmaya çalıştı ama üç boynuzlu atı engel oldu. "Bekle tatlım," dedi ona ve atı çıkarıp parlayan çubukları kafasına yardım etti. "Teşekkür ederim, Diana."

Kardeşiyle oynamak için koşmaya başlamadan önce ona gülümsedi ve kıkırdadı.

Jay artık üç boynuzlu atını pek giymiyordu ama daha önce kasabada bir yapılmıştı, bu yüzden eski kıyafetlerini çıkarıp yardım etmişti. Hatta bu yüzden geçit törenine bile katılmıştı.

"Seni tekrar böyle görmek güzel," diye gülümsedim tekrar uzanıp rahatlarırken. Cevap olarak sadece mırıldandı ve beni kendine doğru çekti.

İlk havai fişek gökyüzüne doğru hızla yükseldi ve patladı. Altın kıvılcımlar yere doğru düşerken parıldadı ve iki tane daha yükseldi. Birkaç dakika sonra, büyük havai fişekler, üzerinde oturduğunuz zemini sarsan gök gürültülü patlamalar başladı.

Jay'e baktım. Havai fişekleri ilk kez gördüğünde yüzünde beliren şaşkın ifadenin aynısı vardı. Bana bunun elektrik olup olmadığını sormuştu, ben de ona top ateşine daha yakın olduğunu söylemiştim.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Jay dönüp bana baktı. Kaşlarını kaldırarak, "Ne?" diye sordu.

Gülümsedim ve ona "Seni seviyorum" dedim.

Beni nazikçe öptü ve "Ben de seni seviyorum" dedi.

Bakışlarımızı tekrar gökyüzüne çevirdiğimizde Thomas ve Diana yanımıza yatmaya geldiler. Diana babasının göğsüne kıvrılırken Thomas da benim yanıma sokuldu. O artık yedi yaşındaydı ve kız kardeşi de neredeyse beş yaşındaydı. Favorilerini seçtiklerini görmek zor değildi.

"Bunu sevdim," diye sırtıttı Jay, etrafımızdaki insanlar bir anlık sessizlikte alkış tutup tezahürat yaparken gökyüzünü işaret ederek. Önceden kıvılcımlar ikinci kez patladığında statik veya Velcro gibi ses çıkaranlardan biriydi.

"Ben ağlayan söğütlere benzeyenleri seviyorum," dedim bir başka büyük patlama göğsümüzden geçip gökyüzünü aydınlatırken.

"Gülen suratları seviyorum," diye kıkırdadı Thomas gökyüzünü seyrederken. "Ben ışıltılı olanları seviyorum," diye girdi Diana.

Ailemle çevrili bir şekilde yerde yatarken gülümsedim. Onlar olmadan ne yapardım bilmiyordum ama geride bıraktığımız tüm insanları merak etmeden de edemiyordum.

Liam, Rose, Thomas, Paul Amca. Onlar benim de ailemdi.

Biz ayrıldıktan sonra hepsine ne olduğunu merak ettim. Bulduğum o kitap sayesinde Paul Amca'nın iyi olduğunu biliyordum ama diğerleri hakkında pek bir şey söylemiyordu.

Tek umudum benimki kadar harika bir aile bulmuş olmaları.

Usluca gülümsedim ve gökyüzünü seyrettim. Burada sevdiğim insanlarla birlikte yatarken kendimi tamamlanmış hissediyordum. Kendimi iyi hissettim. Mutlu hissettim.

Dünyadaki hiçbir şey bu duyguyu değiştiremezdi.

-----+-----+-----

A/N

Bazılarınız Jay ve Elizabeth Bonus Bölümü istedi. Biraz kısa olduğu için üzgünüm ama işte burada. Kutlayanların 4 Temmuz'u kutlu olsun. Havai fişekler ve geçit törenleri için kendinizi hazırlayın!

Okuduğunuz için teşekkürler,

-Megan

Zaman İçinde Bir Korsan Hakkında Eğlenceli Bilgiler

Düşünce süreçlerimi ve bu kitabın gelişimini merak ediyorsanız, işte bilmek isteyebileceğiniz bazı harika gerçekler.

- 1.) Birinci bölümü yayınlamadan önce bu kitabın yaklaşık on beş bölümünü önceden yazmışım, bu da dört aylık bir süre boyunca bu kitaba fazla ilgi göstermediğim anlamına geliyor.
- 2.) Bu kitaba sirenleri ya da tanrıları koymayı hiç düşünmemişim. Bunun yerine, okuyucularımdan birinin yorumları tüm bu dönüşe ilham verdi.
- 3.) Kelimeler ağzından çıkana kadar Neptün Jay'in babası değildi. Jay'in annesi ve babasının tanışmasıyla ilgili hikaye o ana kadar tamamen doğrudu.
- 4.) Bir ara Elizabeth'in Finn'i seçmesini ciddi ciddi düşündüm.
- 5.) Paulie Proctor, birinci bölümde ondan ilk bahsettiğim andan beri bir korsan kaptanı olarak ortaya çıkacaktı.
- 6.) Liam ve Rose sadece beni yazar tıkanıklığından kurtarmak için yaratıldılar, ancak o kadar büyük bir hit oldular ki onları daha uzun süre etrafta tutmaya karar verdim.
- 7.) Bu kitap için niyetim daha fazla tarihsel bağlama sahip olmaktı. Kitap 1779'da geçiyordu çünkü o dönem Amerikan Devrimi'nin ortasıydı. Onların savaşın ortasında kalmalarını istedim ama bu hiç olmadı.
- 8.) İsyanı yarattım çünkü hikayenin gittiği yerden sıkılmışım ve işleri renklendirmem gerekiyordu.
- 9.) Jay'in çok sadık bir ikinci eşi ve en iyi arkadaşı olması gerekiyordu ama o karakteri yaratmaya hiç fırsatım olmadı.

10.) Şapkaları severim. Hem de çok. Yirmi beşe yakın var, bunların arasında iki silindir şapka, bir melon şapka ve en az on beş fötr şapka var. Henüz bir tricorn almadım ama listemde var.

11.) Ben gizlice Finn'in takımındayım.

12.) Elizabeth'in sonunda öleceğini mi yoksa Jay ile 2008'e geri mi döneceğini uzun süre tartıştım.

13.) Thomas şaşırtıcı bir şekilde sempatik bir karakter oldu, her ne kadar onun "rastladığı çocuktan" daha fazlası olmasını hiç istememiş olsam da.

14.) Thomas'ın kaç yaşında olduğundan tam olarak emin değilim. Bazen onu sekiz yaşında bir çocuk olarak hayal ediyorum, bazen de on beş hatta on altı yaşında.

15.) Elizabeth'in dönüşmesini sağlayan Denizkızı Öpücüğü sizi korkutmak içindi.

16.) (Belki de) yamyamlar kesinlikle Karayip Korsanları'ndan esinlenmiştir.

17.) 147.000 okuyucudan birinizin bile Finn takımında olmadığına inanamıyorum.

18.) Danny'nin çok büyük bir karakter olmaması gerekiyordu ama işlerin bu şekilde dönmesinden .

19.) Jay'ın saçının ne renk olduğundan tam olarak emin değilim. Kahverengi ya da siyah, ama karar verdiğimden emin değilim.

20.) Onları hiç bir şehre götürmedim ama Elizabeth'in de Jay'ın sonunda yaşadığı kültür şokunu yaşamasını istedim.

21.) Tüm bu "onu tuğlaya atma" anı sizi Finn'e doğru itmek ve Jay'den uzaklaştırmak içindi, ama sadece bir milisaniye işe yaradı.

22.) Aslında Finn için gerçekten üzülüyorum. Elbette aşırı tepki verdi ve sonunda biraz psikopatlaştı, ancak denizkızı dünyasında, kuyruk renginizin tam tersi olan denizkızlarını bulmanız pek sık rastlanan bir şey değildir. Eğer Elizabeth

Jay'e karşı bir şeyler hissediyor olsaydı Finn'le çok mutlu olurdu. Sonuçta arkadaş olabilirlerdi.

23.) Elizabeth'i kurtarması için neden Salacia'yı seçtiğime dair hiçbir fikrim yok. Calipso gibi biri olması gerekiyordu, ancak biraz araştırma yaptıktan sonra Calipso tam olarak aradığım karakter değildi.

24.) Marauder's Phoenix mürettebatının yavaş yavaş Elizabeth'i sevmeyi öğrenmesi gerekiyordu, ama sonra sıkıldım ve tüm isyan olayını yaptım, bu yüzden oldukça hızlı bir şekilde fiyaskoyla sonuçlandı.

25.) İsyan sırasında çocuklara ne olacağını düşünmemiştim bile. Neyse ki Thomas onlarla ilgilenmek için oradaydı.

26.) Phineas'ın gemisinin onları Yamyam Adası'ndan almasını istiyordum ama bunun yerine Paul Amca'yı getirmek için mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm.

27.) Bıraktığınız her bir yoruma yanıt vermeye çalıştım çünkü hepiniz benim için çok şey ifade ediyorsunuz ve sadece okumakla kalmayıp kitabımla etkileşime geçmeniz inanılmazdı.

28.) Çiçeklerden çok kılıçları tercih ederim.

29.) Karakterlerimin neye benzediğine dair net görüntüler bulmakta zorlanıyorum. Jay, Elizabeth ve diğerleri olarak hayal ettiğiniz ünlüler/aktörler var mı?

30.) Finch'in daha büyük bir karakter olması gerekiyordu, esasen tüm erkek karakterleri dağıtmak için, ama ondan bahsedildikten sonra arka planda kayboldu. Devam filminde geri dönüş yapabilir. Finch'i Zoe Saldana (Karayip Korsanları'ndaki Anna Maria) olarak hayal ediyorum.

31.) Crucible'ı hiç izlemedim ya da okumadım ve tamamen tesadüf eseri ana karakterime Elizabeth Proctor adını verdim.

32.) Jeremiah Jackson'ın hiçbir zaman Neptün'ün oğlu olması beklenmiyordu, yüzden Neptün ile aynı soyadı ve akrabalığı paylaşması tamamen bir tesadüftü.

Percy Jackson. Niyetim bu değildi ve beşinci kişi Percy Jackson fandomunu birleşmeye çağırana kadar bunu fark etmemiştim.

-----+-----+-----

A/N

Bana veya karakterlere sormak istediğiniz sorular varsa, buraya yorum olarak yazın. Bir Soru-Cevap Bonus Bölümü yapmayı düşünüyorum.

Teşekkürler!

-Megan

Karakter Sanatı

BİR MİLYON OKUMA İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM ÇOCUKLAR!!!!
SİZİ SEVİYORUM!

Dijital sanatla ilgili denemeler yapıyorum ve sanırım bir araya getirdiğim bu karakter sanatından oldukça . Bu, karakterlerimi nasıl hayal ettiğime oldukça yakın! Umarım beğenirsiniz! (Ayrıca, lütfen resimlerimi çalmayın. Paint 3D'de dizüstü bilgisayarımın mouse pad'inden başka bir şey kullanmadan yaptığım için bunları yapmak biraz zor oldu).

Jeremiah (Jay) Jackson:



Elizabeth Proctor:



Aranızda bu kitap için hayran sanatı yapmak isteyen varsa, lütfen bana doğrudan bir mesaj gönderin ve bana nasıl gönderebileceğinizi size bildireyim.
I

Sizlerin karakterlerimi nasıl gördüğünüzü merak ediyorum, o yüzden çekinmeyin!

#TeamSeas

Hey çocuklar!

Jeremiah Jackson okyanusu duyabiliyor ve yardım için haykırıyor!

Eğer duymadıysanız, Mark Rober ve Bay Beast şu anda yıl sonuna kadar dünyanın okyanus ve nehirlerinden 30 milyon pound çöp çıkarmayı amaçlayan dev bir girişime ev sahipliği yapıyor. Eğer siz de bunun bir parçası olmak istiyorsanız, bağışlanan her bir dolar bir kilo çöpü ortadan kaldıracaktır. Bizim yardımımız olmadan bunu yapamazlar!

Daha fazla bilgi için <https://teamseas.org/>

-Megan



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.